

காற்றுவெளி

க. வை. இலக்கிய இதழ்

ஜப்பாசி - 2022

காற்றுவெளி

கலை இலக்கிய இதழ்

ஜப்பசி - 2022

படைப்புக்கள் அனுப்ப :

Neythal34@gmail.com

Mahendran54@hotmail.com

படைப்புக்களின் கருத்துக்களுக்கு
ஆக்கதாரரே பொறுப்பு

- ▶ ஆசிரியர் : சோபா
- ▶ வடிவமைப்பு : நெகிழிள்
- ▶ ஆலோசனைக்கு/நூல் அனுப்ப : R.Mahendran,
34, Redriffe Road, Plaistow, London E13 0JX, UK
- ▶ சந்தா : 12 இதழ்களுக்கு 8.00 பவண்ட
- ▶ R.Mahendran,
A/C No: 90759821
Sort.Code: 20-67-88,
SWIFTBIC BUKBGB22
IBAN GB80 BUKB 2067 8890 7598 21
BARCLAYS BANK (PLAISTOW BRANCH)

வணக்கம்,

ஜப்பசி மாத காற்றுவெளி தங்களின் பார்வைக்கு வருகிறது.

மனது சோர்ந்து போகும்போதெல்லாம் படைப்புக்கள் தருகின்ற உற்சாகம் ஒவ்வொரு இதழையும் கொண்டுவர உந்துதலாகிறது. படைப்பாளர்களுக்கு நன்றி.

அடுத்த இதழ் கவிதைச் சிறப்பிதழாக வரவள்ளது. எனவே படைப்பாளர்கள் கவிதைகளை, கவிதை சார்ந்த கட்டுரைகளை அனுப்பி இதழை சிறப்பிக்கலாம். தொடர்ந்து, சிறுகதைச் சிறப்பிதழ், மொழிபெயர்ப்புச் சிறப்பிதழ், ஈழத்துச் சிறுகதைச் சிறப்பிதழ் எனத் தொடர்ந்துவரும் இதழ்கள் சிறப்பாக வெளிவர உங்கள் ஒத்துழைப்பையும் எதிர்பார்க்கிறோம். அச்சிதழ்களைக் கொண்டுவரும் முயற்சி, கனவு தள்ளிப்போகிறது. காற்றுவெளி விளம்பரங்களை எதிர்பார்க்கவில்லை. சந்தா எதிர்பார்த்தோம். பலரும் கேள்விகளுடனேயே சரி. நூல்களுக்கான விளம்பரங்களை எதிர்பார்த்தோம்.

சிற்றிதழ்களின் தகவல்களைப் பிரசரிக்கவிரும்புவோர் இதழின் பிரதி ஒன்றை அனுப்புதல்வேண்டும். இது சிற்றிதழ்ச் சிறப்பிதழுக்கும் பொருந்தும்.

இங்கிலாந்து மகாராணி அவர்களின் மறைவு தந்த அதிர்ச்சியும், உலகில் இன்னமும் அச்சுறுத்தலாக இருக்கும் கொரோனா பரவலும், யுத்த பீதியும், வஸ்லாதிக்கப்போட்டிகளும், இலங்கையில் இன்னமும் மாறாத அரசியல் ஸ்திரமற்ற நிலையும், தீர்க்கப்படாத இனப்பிரச்சினையும் மக்கள் இன்னமும் மீளவில்லை. இத்தனை அழிவுகளுக்கிடையிலும் ஈழத்தமிழர் மீதான கரிசனை, அவர்களுக்கான தீர்வும் எட்டாத சூழலே தொடர்கிறது.

காற்றுவெளியை தங்கள் நண்பர்களுக்கும் அறிமுகம் செய்துவைப்பதன் மூலம் இதழின் படைப்பாளர்கள் & வாசகர்கள் வட்டத்தினை விரிவாக்கம் செய்ய உதவுக்கள்.

மாற்றம் ஒன்றிற்காக நம்பிக்கையுடன் காத்திருப்போம்.

அன்புடன்,
சோபா

உள்ளே...

கவிதைகள்

1. மகிழை.சிவகார்த்தி
2. ப.க.நடராசன்
3. நரேஞ்
4. முனைவர். பி.கரிகாலன்
5. றாபியின் கிறுக்கல்கள்-
6. மருதமுனை றாபி-
7. சிவாந்தினி சிவா
8. பா. வாசகி
9. இத்ரிஸ்
10. தில்லானா
11. ச.ஆனந்த குமார்
12. கா.ந.கல்யாணசுந்தரம்
13. ஐ.தர்மசிங்
14. கோபால்தாசன்
15. பாரியன்பன் நாகராஜன்
16. க. புனிதன்
17. முத்தையாமோகன்
18. கவிஞர்.சாய் சக்தி சர்வி -பொள்ளாச்சி
19. நேசன் மகதி
20. ரகுநாத் வ - மதுரை
21. கவிஞர் கோவிந்தராசன் பாலு.
- கும்பகோணம்.
22. செ.புனிதஜோதி
23. மு.ஆறுமுகவிக்னேஷ்
24. அய்யனார் ஈடாடி
25. கலை

26. மணிபாலா. ப, திருப்பூர்
27. பாவலர் கருமலைத்தமிழாழன்
28. சா. கா. பாரதி ராஜா
29. DR.ஐலீஸ முஸம்மில்
30. பாரதி சித்ரா
31. சரஸ்வதிராசேந்திரன்
32. கண்ணன் (கண்ணன் விஷ்வகாந்தி)
33. ச. ராஜ்குமார்

சிறுகதைகள்

1. சுந்தரிமணியன், புதூர்
2. சாய்சக்திபூர்
3. மதுரா
4. இரா.வெங்கடேஸ் குமார்
5. சியாமளா யோகேஸ்வரன்
6. நெலாஷாத் கான்.லி.அபுதாபி
7. ந. கிருஷ்ணசிங்கம்
8. கவிஞி
9. தி.வள்ளி
10. தெ.கரிதரன் (சம்பூர் சமரன்)

கட்டுரைகள்

1. பிரேமா இரவிச்சந்திரன், சென்னை
2. பாரதிசந்திரன்

● மகிழை.சிவகார்த்தி

“சிறு கவிதைகள்”

ஏதோ ஒரு காரணத்தை
சொல்லி தொலைக்கத்தான்
வேண்டியிருக்கு
வருத்தத்தோடு..!

இன்னும்
குழந்தையில்லையா
என்ற கேள்விக்கு
பதிலாய்!

○

உணவு கிடைத்ததா
வயிறு நிரம்பியதா என்று
ஒன்றையொன்று
கேட்டுக்கொள்வதில்லை!
கூடு திரும்பிய
எந்த பறவைகளும்!

○

நீண்டநாள் நண்பன்
நலம் விசாரித்து
கை குலுக்கிப்போகிறான்!
மாறவே இல்லை
இன்னும்
சானிடைசர் வாசம்!

○

ஏழை
என்பதையும் மீறி
நன் மதிப்பையும்
மரியாதையையும் தருகிறது
பெற்றோருக்கு...
கல்லூரியில் படிக்கும்
பிள்ளையின்
படிப்பு!

○

புது வீடு கட்டி
புது மனை புகுவிழா
நடந்தது!
வந்திருந்த சொந்தங்கள்
எல்லோரும் வாழ்த்திவிட்டு
சென்றனர் வீட்டில்
வாஸ்து சரியில்லை
என்று குறையோடு!

○

ஓரே பேருந்தில்
தான் பயணம்...
ஆன போதும்
இடது பக்கம்
அமர்ந்தவர்களுக்கு வெயில்
வலது பக்கம்
அமர்ந்தவர்களுக்கு நிழல்!

○

அத்தனை பெரிய
கடலுக்கே
பயப்படாதவர்கள்
ஒரு துளி நஞ்சக்கு
அஞ்சி நடுங்குகிறார்கள்
உயிர் பயம்!

○

சொல்ல சொல்ல புரியும்
புரிதல் இருந்தால்!
சொல்லாமலே புரியும்
காதல் இருந்தால்!

○

உதவியும் செய்வார்
உதவியும் கேட்பார்
பிச்சைக்காரர் வடிவில்
கடவுள்!
பிச்சையிடுபவர்களுக்கு
மேலும் புண்ணியம்
சேர்க்க!

நிறைவேறாத ஆசை

● சுந்தரிமணியன், புதூர்

பூலர்ந்தும் புலராத வைகறைப்பொழுதில் குறைந்த இனிப்பில் அம்மா தரும் காப்பியின் நறுமணம் இன்னும் என் நாசிகளில் பரவிக்கிடக்கிறது. அம்மா இறந்துபோய் இன்றோடு மூன்றாண்டுகள் உருண்டோடிவிட்டன.

அதிகாலைப் பொழுதில் நானும் அம்மாவின் காப்பி போட முயற்சித்துத் தோற்றுப்போன நாட்கள்தான் அதிகம். அதோடு பிள்ளைகளும் குறைந்த சர்க்கரையில் காப்பி குடிப்பதை விரும்புவதில்லை. எனக்கு மட்டும் அம்மாவின் சுவையில் காப்பி கலந்து பருகுவேன். ஆயினும் அம்மா போடும் நரசஸ் காப்பி தண்ணியைக் கொதிக்க வைத்து, வடிகட்டிப் பால்காய்ச்சி, காப்பி கலக்கும் பொறுமை என்னிடம் இருப்பதில்லை. பாலில் காப்பி பொடி போட்டுச் சுலபமாகச் செய்வதில் சுவையும் சத்தும் கம்மி.

கிடைக்கும் நேரங்களில் எல்லாம் வீட்டிலேயே அம்மா தயாரிக்கும் முறுக்கு, பலகாரங்கள் எல்லாம் எங்களுக்கெல்லாம் தினம் தினம் தீபாவளிதான். இன்று எல்லாமே உடனுக்குடன் கிடைக்கின்றன. ஆனால் அம்மாவின் கைருசி கிடைப்பதில்லை.

அம்மா, அப்பாவின் இறப்பிற்குப் பின்பு உடைந்து போனாள். சண்டை போட்டுக்கொண்டே இருக்கும் இவர்களுக்குள் இவ்வளவு பாசமா? வியந்து போனேன். ஏனெனில் அப்பாவின் இறப்பு அம்மாவை அவ்வளவு பாதித்திருந்தது. தலைமுடி நரைத்து, சரியாக உண்ணமுடியாமல், அதிகமாக நோய்வாய்ப்பட்டாள். அப்பாவின் இறப்பு தந்த வலியிலிருந்து மீள்வதற்குள் அண்ணனின் இறப்பு அவனை ஒண்ணுமில்லாமல் ஆக்கியது. எல்லா சோகத்திலும் மிகுந்த சோகம் ~புத்திர சோகம்| என்று பெரியவர்கள் சொல்வார்கள்.

அம்மா அதிகமாகப் படிக்காதவள்தான். ஆனால் எந்த வேலையாக இருந்தாலும் டக்கென்று

பற்றிக்கொள்வாள். கற்புர புத்தி என்று சொல்வார்களே அதைப்போல. கோலம், சமையல், பூக்கட்டுதல், கூடை பின்னுதல் அனைத்தும் அத்துப்படி. அம்மா படித்திருந்தாள் பெரிய வேலையில் அமர்ந்திருப்பாள். அப்பாவின் பொருளாதாரச்சிக்கலுக்கு உதவியிருப்பாள் என்று நான் பலமுறை எண்ணியிருக்கிறேன். ஏனெனில் என் அம்மா அளவுக்கு என்னால்கூட வேலை பார்க்கமுடியாது.

கோலம் போடுவதில் அம்மாவின் நேர்த்தி தனி. அப்பாவும் அம்மாவின் சமையலுக்கும் கோலத்துக்கும் அடிமை.

“எங்க வீட்டில் பழையகுழம்பு கூடத் தனி மணமாயிருக்கும்”

வந்துபோகும் விருந்தினர்களிடம் எல்லாம் அப்பா தம்பட்டம் அடிப்பார். ஆனால் நேரடியாக அம்மாவைப் பாராட்டியது கிடையாது. மறவ வீட்டு ஆம்பளைங்க மாதிரி அப்பா வைத்துக்கொள்ளும் பெரிய மீசை எங்களுக்குப் பிடிக்கும். அப்பா அவ்வளவு மனதிடமானவர். ஆனால் அவரையும் தூக்கிச் சாப்பிடும் மனோதிடம் அம்மாவுக்கு இருக்கும் என எண்ணினேன். மகனின் இறப்பு தந்த வலி அவளை வீழ்த்தியது.

கடினமான வேலையைக்கூட எளிதாகச் செய்து விடுவாள். இன்று இரண்டு பிள்ளைகளுக்குச் செய்யும் சமையலே கடினமாய் இருக்கிறது. அம்மா நாலு பிள்ளைகளைப் பெற்று, சமையல் செய்து, பாத்திரம் கழுவி, துணி துவைத்து அப்பாவிடமும் நற்பெயர் வாங்க நேரத்திற்கு அவர் குணமறிந்து செய்யவேண்டும். பேரன், பேத்திகளுக்குப் பிடித்ததைச் செய்யவும் மெனக்கெடுவாள். எந்த வேலையிலும் அவள் காட்டும் நேர்த்தி இன்றும் நினைக்கையில் என்னை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது.

பேரன் பேத்திகளிடம் அம்மாவின் நகைச்சுவை அவ்வப்போது எட்டிப்பார்க்கும்.

“இது என்ன டிரெஸ்? அங்கங்கே கிழிஞ்சு தொங்குது. நல்லா நரிக்குறவங்க போடுற மாதிரி”

மற்ற எல்லாப் பொடிசுகளும் விழுந்து விழுந்து சிரிக்கும். டிரெஸ் போட்டவள் மட்டும் விழிக்க, என் தங்கை கோபமாக,

“அம்மா இதை வாங்க எவ்வோ கஷ்டப்பட்டு கடைகடையாய்த் தேடி வாங்கியிருக்கேன். நீங்க ஓரே நிமிஷத்துல டேமேஜ் பண்ணிட்டிங்க” என்பாள் செல்லக்கோபத்தோடு.

அம்மா கட்டும் சேலை எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். அவளைப் போலவே பாந்தமாய் உடலோடு பொருந்தி மிருதுவாய் இருக்கும். அம்மாவின் சேலையை அவ்வப்போது மோந்து பார்ப்பேன். அம்மா செய்யும் இடியாப்பமும் புதினாத்துவையலும் நாக்கில் நினைத்தாலே எச்சில் ஊறவைக்கும். அம்மாவோடு சேர்ந்து தூங்குவதற்கு யார் பக்கத்தில் படுப்பது என, சிறுவயதில் எனக்கும் தங்கைகளுக்கும் அடிப்படி சண்டையே நடக்கும்.

அம்மா ஊருக்குச் சென்றாள் என்றால் இருளடைந்து போகும் எங்கள் வீடும் மனமும். எப்பொழுது அம்மாவும் அப்பாவும் ஊரிலிருந்து வருவார்கள் என நானும் தங்கைகளும் காத்திருப்போம். வந்தவுடன் புகார்ப்பட்டியல் நீரும்.

அப்பா பக்கவாதத்தில் படுத்தபோது அவரது நிமிடங்கள் கடைசியாய் என்னைப்படுகையில் அம்மா சொன்ன சொல் இன்னும் என் காதுகளில் ஒலிக்கிறது.

“அப்பா இருக்கும்போதே என்னைப் பொட்டுவைத்து, பூவைத்து ஒரு போட்டோ எடு”

அம்மாவின் கண்களில் தெரிந்த சோகம் என்னை நிலைகுலையச் செய்தது.

அப்பாவின் நிலை எங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தும் இதை அம்மா வாயால் கேட்பதில் எங்களின் சோகம் மிகுதியானது. அம்மாவை அப்படி போட்டோ எடுத்தால் அப்பா சீக்கிரம் செத்துப்போவாரோ என்ற பயம் அதைச் செய்ய விடாமல் தடுத்தது. யதார்த்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ள எங்கள் மனம் மறுத்தது. விளைவு அப்பா இறந்து போனார். அம்மாவின் ஆசையும் நிராசையானது. அம்மா இறந்து ஆண்டுகள் பலவானாலும் அவளின் நிறைவேறாத ஆசை இன்னும் என் தூக்கத்தைக் கலைக்கிறது.

● நூரேண்

அறுந்த செருப்பு

விடியமுன்னே
காலு என்னுள்
நுழைய
கால்நடையாய்
காடு மலை,
கழனியெங்கும்,
போய் வருவோம்! பொழுது சாய
வீட்டு வாசல் வந்தடைவோம்!

கோவில் வாசலிலே
காத்திருப்போம்.
வாரம் ஒருக்கா
சினிமாக் கொட்டாய
பார்த்திடுவோம்..
குடி கெடுக்கும்
பாருக்கும்
போய் வருவோம்!

பதிமுனு வருஷத்தில
தைச்ச நாலுக்கும்,
கூலிக்கும்,
அம்பது,நாறு ஆயிருக்கும்..

காலு கட்டவிரலு
பதிஞ்சஇடம்
செருப்புக்கண்ணாகி
நெலம்பாக்கும்,..
ரோட்டுல
கல்லுப்பட்டா,
விரலைப்
பதம் பாக்கும்.

குதிக்காலு
பதிஞ்ச வடு,
கதிரருவா கணக்கா குழியாயிருக்கும்.
சேத்து தண்ணியை
ஏத்தக்
கவலையாய்
வாரி எறைக்கும்.

மெய்யாய்
மெய் சுமந்து
ஊர்சுத்தி வந்தோம்..
பாதிவழியில
வாரறுவ,
நிர்க்கதியாய்
விட்டுப்புட்டோம்..

மீதி
வழிப் பயணம், வெறுங்காலாய்
போகவிட்டு
புலம்புறோம்
பெத்தவனை
இழந்த,
புள்ளை கணக்கா..

அறுந்த வாரா
அனாதையா
ஒத்தையா,
கிடக்கேன்..
எஞ்சோடி அவ பத்தடி
தள்ளி கிடக்கா..

சோடி
பிரிஞ்சாலும்,
நம்பி(க)கை
விட்டாலும்,
வீதியிலே
தான் கிடக்கணும்,
என்னப்போல...
“நாதியத்து
அறுந்த
செருப்பாய்...

காதல் சுவடுகள்

● சாய்சக்தி^{இரு}

பூஞ்சோலை...

இயற்கை தனது மொத்த அழகையும் மெருகேற்றி வைத்திருக்கும் மலைப்பிரதேச கிராமம் அது.

அந்த மலையரசி ஈன்ற தேவதை போன்று இருந்தாள் அவள். 20 வயது நிரம்பத்தக்க ஜெனிபர் தன் பாட்டியோடு வசித்து வந்தாள். வயதிற்கே உரிய குறும்புத்தனத்தோடும் அழகோடும் இருந்தாள். அந்த அழகிய கிராமத்தில் தனது ஆடு, மாடுகளை மேய்த்துக்கொண்டும், மரம், செடிகளை தன் உற்ற தொழியாக நினைத்து பேசிக் கொண்டும், இவள் துக்கப்படும்போது அவை

ஆறுதல் கூறுவதாகவும், சிரித்தால் மகிழ்ச்சி அடைவதாகவும் என்னிக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தாள்.

பரபரப்பாக ஓடிக்கொண்டு இருக்கும் நகரத்தில் அவன் மட்டும் அதன் வேகத்திற்கு ஈடு கொடுக்காமல் கிடைக்கும் வேலைகளை செய்துகொண்டு குறிக்கோளற்றவனாக இருந்தான் 25 வயது நிரம்பிய சங்கர். தனிமையில் மவுத் ஆர்கன் வாசித்துக்கொண்டும், தனக்கு உறவுகள் யாரும் இல்லாததால் இயற்கையே தனது சொந்தம் என்று நினைத்து காசை சேர்த்து ஒவ்வொரு மலைப்பிரதேச பகுதிகளாக சென்று சில காலம் வசித்துவிட்டு திரும்புவது என வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தான்.

இவ்வாறு செல்கையில் இம்முறை சங்கர் தேர்ந்தெடுத்தது அந்த அழகிய மலைப்பிரதேச கிராமமான பூஞ்சோலையைத்தான். காசை சேமித்து பிரயாணதுக்கு ஆயத்தமானான். தனது முந்தைய பயணங்களை அசை போட்டவாறு பயணித்தான்.

விழிகளுக்கு பிரமிப்பூட்டுமாறு காட்சியளித்தது அந்த இயற்கையின் தேவதை பூஞ்சோலை. அதன் அழகில் வியந்தவன், இன்னும் எத்தனை அதிசயத்தை இந்த இடம் ஒளித்து வைத்துள்ளதோ அனைத்தையும் கண்டு மகிழ வேண்டும் என்று என்னியவாறு இயற்கை அழகோடு தன்னை இனைத்துக்கொண்டான்.

மறுநாள் காலை மலையைச் சுற்றிப் பார்க்க சென்றவனுக்கு ஆச்சரியங்கள் காத்திருந்தன. ஒவ்வொரு இடத்தையும் முதல் பரிசு வென்ற மாணவனைப் போல் ஆர்வத்தோடு கண்டுகளித்தான்.

இவ்வாறாக சென்று கொண்டு இருக்கையில் ஒருநாள், காலை சுற்றிப் பார்க்க சென்றபோது ஒரு நறுமண காற்று கவர்ந்து இழுக்கவே, அந்த திசை நோக்கி சென்றவன் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கி நின்றான். பசுமையான மரங்களின் நடுவே வெண்மை போர்த்தியதை போன்று வெண்மேகம் பூமிக்கு குடி யேறியதை போல், அந்த இடம் முழுவதும் பனி சூழ்ந்து 10மீட்டருக்கு அப்பால் உள்ளதைக் கூட காண முடியாத அளவிற்கு அடர்த்தியாக இருந்தது.

இதுபோன்று சங்கர் தன் வாழ்நாளில் இவ்வளவு அருமையான காட்சியை கண்டதில்லை என மெய் மறந்து போனான். அந்த சூழலை இன்னும் அழகாக்க தனது மவுத் ஆர்கன் எடுத்து வாசித்தான். இயற்கையோடு இசையும் கை கோர்க்க, ரம்மியமான சூழலில் மெல்ல உருகி உருகி கரைந்தே போனான்.

தன் தோழிகளான செடிகளோடு கொஞ்சி விளையாடி கொண்டு இருந்த ஜெனிபர் செவிகளில் சங்கரின் இசை பாய்ந்திடவே, அதன் திசை நோக்கி நடந்தாள். பறவையின் சத்தத்தையே கேட்டு பழகியவள் இதுவும் பறவையின் குரல் என்ற ஆர்வதோடு சென்றாள். ஆனால் அங்கே கண்ட காட்சியோ வேறு. மரத்துக்கு குடைபிடிக்கும் பனிக்கு நடுவே சங்கர் மவுத் ஆர்கன் வாசித்துக் கொண்டு இருந்தான். அவனைக் கண்டதும் அயலுரான் என்று புரிந்து கொண்டவனுக்கு, அவன் வாசிப்பது என்ன என்று தெரியவில்லை. அதையே கண் இமைக்காமல் பார்த்துகொண்டு இருந்தாள்.

இயற்கையில் கரைந்திருந்தவன், பனி சூழ தேவதை போன்று நின்று கொண்டிருந்தவனை சட்டென்று கண்டான். அவள் அழகில் மயங்கி இந்த மலைப்பிரதேசத்தின் இளவரசி இவள்தானோ என்று ஒரு நிமிடம் உறைந்து போனான். ஆயிரம் பட்டாம்பூச்சிகள் உள்ளே பறக்க, அதை கடக்க முடியாதவனாய் திணறினான்.

அவன் தன்னை பார்ப்பதை அறிந்து, அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தவளின் பார்வை மட்டும் ஏனோ அந்த மவுத் ஆர்கன் மீது நிலைத்து இருந்தது. மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து பனியோடு பனியாகி மறைந்தாள். அதன் பிறகே சுயநினைவிற்கு வந்தவனுக்கு இது முற்றிலும் புதிய உணர்வாக இருந்தது. தான் எத்தனையோ இடங்களுக்கு சென்று பல மக்களை பார்த்திருந்த போதும் இவ்வாறு தனக்கு தோன்றியதில்லை என்றே நினைத்தான். பின்பு இந்த அழகிய சூழலே தனக்கு இத்தகைய உணர்வை கொடுத்திருக்கும் என்று தன்னை தானே சமாதானம் செய்துகொண்டு, தன் இடத்துக்கு சென்றுவிட்டான். அதே நினைவோடு உறங்கியும் போனான்.

சில நாட்கள் இயற்கையோடு கழித்தன...

ஒரு நாள் நடந்து செல்லுகையில் சங்கர் ஓர் அழகிய இடத்தைக் கண்டு ஸ்தம்பித்தான். பட்டப்பகலில் சூரியனின் ஒளி சிறிதும் படாமல் இருபுறமும் மூங்கில் மரங்கள் ஒங்கி வளர்ந்து நிழல் தந்தன. அந்த இடமே நந்தவனமாக காட்சியளித்தது. அதில் மெய்மறந்தவன் அங்கே அமர்ந்து இளைப்பாற்றிக் கொண்டான்.

வழக்கம் போல் தனது ஆடு, மாடுகளை மேய்த்துக் கொண்டே தனது தோழிகளான மரம் செடிகளோடு பேசிக்கொண்டே அவனை நோக்கி வந்தாள் ஜெனிபர். எதிர்பாராத வேளையில் அவனை சந்தித்த சங்கருக்கு மீண்டும் அதே சந்தோஷ உணர்வு தோன்றியது. அவனை கடக்கையில் ஜெனிபரோ அவனுடைய மவுத் ஆர்கனையே தேடினாள். இவன் அவனை பார்த்து புன்னகைக்க, வேகமாக கடந்து சென்றாள். தன்னையும் அறியாமல் அவளின் மீது காதல் வயப்பட்டதை உணர்ந்துக்கொண்ட சங்கர் ஜெனிபரை பின்தொடர்ந்தான். அவன் வருவதை அறியாது செடிகளோடு பேசிக்கொண்டு இருந்தவள், இவனைக் கண்டதும் சுதாரித்துக் கொண்டு அழைதியானாள்.

சங்கர், ஜெனிபர் அருகே சென்று மெல்ல பேச தொடங்கினான்.

“இங்கே செடிகளோட என்ன பண்ணிட்டு இருக்க?” என்றான்.

“இந்த செடிகள் எல்லாம் என்னோட தோழிகள். அவங்களோட பேசிட்டு இருக்கேன்” என்றாள்.

“உன் பேர் என்ன? நீ என்ன பண்ணுற?” என்றான்.

“என் பேரு ஜெனிபர். நான் இங்கே தான் இருக்கேன். பக்கத்துல என் வீடு. ஆடு மாடுகளை மேய்ப்பேன்.

நானும் பாட்டியும் இங்கேயேதான் இருக்கோம். உன் பேர் என்ன? நீ என்ன பண்ணுற?” என்றாள்.

“என் பேரு சங்கர். நான் கீழ் நகரத்துல இருக்கேன். விடுமுறைக்கு ஒவ்வொரு மலைபிரதேச கிராமமா போய் கொஞ்ச காலம் தங்குவேன். எனக்கு சொந்தம்னு யாருமில்லை” என்றாள்.

“நகரமா? அப்படினா என்ன?” என்றான்.

“நகரம்னா இங்கே மலை பிரதேசம் மாதிரி கீழ் சமவெளி பிரதேசம் இருக்கு. அங்கே இருக்கேன்” என்றான்.

“நீ கையில் அன்று ஏதோ வச்சிருந்தியே என்ன அது? பறவைகள் தானே சத்தம் போடும். இது எப்படி சத்தம் கொடுத்துச்சு?” என்றான்.

“அது பேர் மவுத் ஆர்கன். பறவைகள் மட்டும் இல்லை. இது மாதிரி பல கருவிகளும் சத்தம் கொடுக்கும்” என்றான்.

“இதெல்லாம் எங்க இருக்கு?”

“டவுன்ல, இதோ பாரு இப்படி தான் வாசிக்கனும்” (தன் வாயில் வைத்து வாசித்துக் காட்டினான்) அதை பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள் ஜெனிபர்.

“நீ வாசித்து பார்க்கிறாயா?”

அதை பார்த்தாவாறே,

“எனக்கு நேரம் ஆயிடுச்சு. ஆடு, மாடுகளை வீட்டுக்கு கொண்டு போகனும். நான் போறேன்”

“உனக்கு இதை வாசிச்ச பார்க்க வேண்டாமா?”

அவன் சற்று நேரம் யோசித்து விட்டு,

“நாம காலையில பார்த்தோமே, அந்த இடத்துக்கு நாளைக்கு இத கொண்டு வரியா? நான் நாளை வாசிச்சு பார்க்கிறேன். இப்போ நேரம் ஆயிடுச்சு”

“சரி நாளை காலை 10 மணிக்கு அங்கே வந்துடனேன். நீயும் வந்திடு” என்றான்.

பின்பு அவனிடம் விடைபெற்று கொண்டு வீட்டிற்கு சென்றாள் ஜெனிபர்.

அவள் போவதையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றவன், அன்று முழுவதும் அவள் நினைவோடு இருந்தான். அவ்வாறே இரவு உறங்கியும் போனான்.

மறுநாள் காலை அவளை பார்க்கும் ஆர்வதோடு வெகு சீக்கிரமாகவே எழுந்தவன், எப்பொழுது 10 மணி ஆகும் என்று இருப்பு கொள்ளாதவனாய் அங்குமிங்கும் சுற்றித் திரிந்து ஒருவழியாக அந்த இடத்திற்கு சென்றான்.

வானவில்லின் வண்ணமொன்று தரை இறங்கி வருவதை போல் சங்கரை நோக்கி நடந்து வந்தாள் ஜெனிபர்.

இருவரும் அருகில் வந்து ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துக்கொண்டனர். அவளுக்கும் ஏதோ இனம் புரியாத உணர்வு, மவுத் ஆர்கன் வாசிக்க ஆவலாக இருந்தவளிடம் அதைக் கொடுத்து வாசிக்க கற்று கொடுத்தான்.

நகரத்து வாழ்வை பற்றியும் அங்குள்ள மக்கள் மற்றும் அதன் தொழில்நுட்பம் பற்றியும் எடுத்துரைத்தில் நேரம் போனதே இருவரும் அறியவில்லை. இனி தினமும் இங்கே சந்திப்போம் என்று கூறிவிட்டு விடை பெற்றாள் ஜெனிபர்.

தினமும் அவர்கள் சந்திப்பு நிகழ்ந்து, நல்ல நட்பாக மாறியது.

அந்த மலைப்பிரதேசத்தின் ஒவ்வொரு இடங்களுக்கும் ஜெனிபர் அவனை அழைத்து சென்றாள். அங்கு உள்ள பலவிதமான மூலிகை செடிகள், பிரத்தயேகமான பகுதிகள் என அதன் அழகினை வர்ணித்தாள்.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவர்களுக்குள் நட்பு ஆழமானது. அவளுக்காக சங்கர் சமைப்பது, இருவரும் சேர்ந்து சாப்பிடுவது என்று ஒருவரை பற்றி ஒருவர் எந்நேரமும் நினைத்துக் கொண்டே இருந்தனர்.

ஒருநாள் சங்கர் தன் மனதில் உள்ள விருப்பத்தை ஜெனிபரிடம் சொல்ல தீர்மானித்தான். அன்று அவர்கள் சந்தித்து அவள் கிளம்புகையில்,

“ஜெனிபர் என்ன விட்டு போகாத, எப்பவும் என் கூடவே இரு பள்ளீஸ்”

புன்னகைத்து கொண்டே, “நான் எப்படி எப்பவும் உங்கூட இருக்க முடியும்? நாம கல்யாணம் பண்ணினா தான் உன் கூடவே இருக்க முடியும். அது எப்படி சாத்தியமாகும். விளையாடாம என்ன விடு. நான் வீட்டுக்கு போறேன். நாளை சந்திப்போம்” என்றாள்.

“ஜெனிபர் எனக்கு உன்ன ரொம்ப பிடிச்சுருக்கு. நான் உன்ன காதலிக்கிறேன். நான் உன்ன கடைசி வரை சந்தோசமா பார்த்துப்பேன்”

ஜெனிபர் என்ன கூறுவது என்று அறியாமல் திகைத்து போனாள். சற்று நேரம் மெளனமாக இருந்தவள் பின்பு தொடர்ந்தாள்,

“என்ன பேசுற நீ? இது எப்படி முடியும்?” என்றாள்.

“ஏன் முடியாது?” என்று கேட்டான் சங்கர்.

“நாம காதலிச்சா கல்யாணம் பண்ணனும். ஆனா நீதான் கொஞ்ச நாள்ல இங்கே இருந்து போய்டுவ. அப்புறம் இங்கே வரமாட்ட. அடுத்த விடுமுறைக்கு வேற இடத்துக்கு தான போவ?”

“இல்லை ஜெனிபர், என்னால இனி உன்ன விட்டுட்டு இருக்க முடியாது. நீதான் என் உலகம்”

“நான் இந்த விடுமுறை முடிஞ்சு ஊருக்கு போய் பணம் சேர்த்துட்டு மறுபடியும் இங்கே வந்து உன்ன கூட்டிட்டு போய் கல்யாணம் பண்ணிப்பேன். கடைசி வரை உன் கூடவே இருந்து நல்லா பார்த்துப்பேன்” என்றவனிடம் எதுவும் பேசாமல் மௌனமாக அங்கு இருந்து சென்றுவிட்டான்.

அவள் என்ன பதில் கூறுவாளோ என்ற தவிப்புடனே அந்த நாள் முழுவதும் இருந்தான் சங்கர். உறக்கம் இன்றி இரவைக் கழித்தான்.

மறுநாள் காலை அவர்கள் சந்திக்கும் இடத்திற்கு நேரமாகவே சென்றுவிட்டான் சங்கர்.

வழக்கமாக பூக்களின் அழகை வர்ணிப்பவன் அதனை லட்சியம் செய்யாமல் அவள் வருகைக்காக வழிமேல் விழி வைத்து காத்திருந்தான். மணித்துளிகள் பனித்துளிகளாக கரைந்தோடின. அதோ ஜெனிபர் அவனை நோக்கி வந்துகொண்டு இருந்தாள். அவள் என்ன சொல்ல போகிறான் என்ற எதிர்பார்ப்போடு இருந்தான் சங்கர்.

“சங்கர், என் வாழ்க்கைல வந்த முதல் நண்பன் நீ தான். உன்னோட இருந்த ஒவ்வொரு நிமிஷமும் நான் அவளோ சந்தோசமா இருந்தேன். எனக்கும் உன்ன ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு. என்ன நீ கண்டிப்பா கல்யாணம் செய்வாயா?”

“இயற்கையும் நம் காதலும் ஒன்னு. இந்த இயற்கைக்கு எப்படி அழிவில்லையோ அதே போல் நம் காதலுக்கும் அழிவில்லை. நிச்சயம் உன்ன கல்யாணம் செஞ்சிப்பேன்”

ஜெனிபர் கண்களில் நீர் வழிய “நானும் உன்னை காதலிக்கிறேன். சங்கர் ஜி லவ் யூ” என்றாள்.

அவர்கள் காதலை அங்குள்ள மரங்கள் பூக்கள் தூவி ஆசீர்வதித்தன. அன்று முதல் இருவரும் புதிதாக பிறந்ததை போல் உனர்ந்தார்கள். உலகத்தை மறந்து தாம் மட்டுமே இருப்பதாக நினைத்து கொண்டு காதலித்தார்கள். குடை போன்ற மரங்களின் நிழலிலும், மலைகளின் அருகிலும், பனிமூட்டத்தின் நடுவிலும் சந்தித்து காதலித்தார்கள். காற்றும் அவர்களின் காதலை பாடும் அளவிற்கு எல்லா இடங்களிலும் சென்று சந்தித்தார்கள். ஒவ்வொரு மரங்களையும் காதல் சின்னமாக மாற்ற இருவரது பெயரையும் அதில் செதுக்கி மகிழ்ந்தனர்.

சங்கர் ஒவ்வொரு முறையும் “இயற்கை போன்று நம் காதலும் தூய்மையானது. இந்த இயற்கைக்கும் அழிவில்லை. நம் காதலுக்கும் அழிவில்லை” என்று சொல்லும்போது ஜெனிபர் அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைவாள். கண்களில் நீர் துளிர்க்க சங்கர் கைகளை பற்றிக்கொள்வாள். இருவரும் எதிர்காலத்தில் எப்படி எல்லாம் வாழ வேண்டும் என்ற கனவுகளை பகிர்ந்துகொண்டு இருந்தனர்.

“சங்கர் நான் உனக்கு ஒரு நல்ல மனவியா மட்டும் இல்லாமல், உனக்கு அம்மாவாகவும், நல்ல தோழியாகவும் இருப்பேன். உனக்கு அம்மா அப்பா எல்லாமே நான்தான்” என்று சொல்லிக்கொண்டே தினமும் உணவு பரிமாறுவாள்.

நாட்களும் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்துகொண்டே வந்தன. ஜெனிபர் மனதில் லேசாக் சோகம் எட்டி பார்த்தது. சங்கர் விடுமுறை முடிந்து சென்று விடுவான் என்று. எனினும் ஒவ்வொரு நாளையும் இருவரும் சந்தோசமாக கழித்தனர்.

இறுதியாக அந்த நாளும் வந்தது. சங்கர் தன் கையில் இருந்த பணம் தீரவே ஊருக்கு செல்ல ஆயத்தம் ஆனான். செல்லும் முன்ப இருவரும் சந்திக்க திட்டமிட்டனர். அவர்கள் சந்தோசமாக சந்திக்கும் இடத்தில் அன்று கனத்த இதயத்துடன் சந்தித்துக்கொண்டனர். ஜெனிபர் அவனை பார்த்ததும்

அமுதுவிட்டாள்.

“அழாதே ஜெனிபர் ப்ளீஸ். நீ அமுதா எனக்கு கஷ்டமா இருக்கு”

“எப்படி அழமா இருக்கறது சங்கர? நீதான் என்ன விட்டுட்டு போறியே”

“நான் உன்னை விட்டுட்டு எங்க போக முடியும் ஜெனிபர். என்னோட நினைவு எல்லாம் இங்கயே உன்ன பத்தி தான் இருக்கும். நான் ஊருக்கு போய் சம்பாதிச்சுட்டு மீண்டும் இங்கே வந்து உன்னை கூட்டிட்டு போய் கல்யாணம் பண்ணிப்பேன்”

“நீ திரும்பி வரும்வரை நான் எப்படி உன்ன பக்கமா இருப்பேன்?”

“நான்தான் உன்கூடவே இருக்கேனே. பாரு நாம இங்கே இருக்கற எல்லா இடங்களிலும் சந்திச்சிருக்கோம். இங்கே வீசர தென்றலும் நம்ம காதலை சொல்லும். பனிமுட்டத்தை நீ கடந்து போறப்ப நாம சந்திச்ச முதல் சந்திப்பு உனக்கு ஞாபகம் வரும். பறவைகள் சத்தம் கேட்டா என்னோட மவுத் ஆர்கன்ல நான் உனக்காக வாசிச்ச இசையும், நான் பேசினதும் தான் உன் மனசில் வரும். இங்கே இருக்கற ஒவ்வொரு இடமும் உனக்கு என்னை ஞாபகப்படுத்திட்டே இருக்கும். அதனால கவலைப்படாம இரு. ஒரு வருஷம் தான். ஒரு வருஷத்தில் நான் சம்பாதிச்சிட்டு திரும்ப வந்து உன்னை கூட்டிட்டு போய்டுவேன். என்னை நம்பு ஜெனிபர். இப்போ அழகாமல் என்னை அனுப்பி வை ப்ளீஸ்” என்று ஆறுதல் கூறினான்.

“நான் உன்னை முழுசா நம்புறேன் சங்கர. நீ நிச்சயம் திரும்பி எங்கிட்ட வந்திடுவ. நீ வரும் வரை நான் காத்திருப்பேன். அதோ அங்கே தெரியுதே மலை கிராமத்தோட நுழைவாயில், அங்கே தினமும் நீ வருவயா என்று எதிர்பார்த்து காத்துட்டே நிப்பேன். சீக்கிரம் வந்து என்னை கூட்டிட்டு போ. நான் உன்னை ரொம்ப காதலிக்கிறேன். ஐ லவ் யூ சங்கர” என்று கூறினாள்.

பிறகு சங்கர் அவளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டான். கண்களில் நீர் வழிய அவனை திரும்பித் திரும்பி பார்த்துக்கொண்டே சென்றான். அவன் செல்வதை பார்த்தவாறு அங்கேயே நின்றுக்கொண்டு இருந்தாள் ஜெனிபர்.

ஊருக்கு சென்றவனுக்கு அந்த ஊரே புதியதாக காட்சி அளித்தது. சிறுவயது முதல் பார்த்த ஊர் என்றாலும் இப்போது அனைத்தும் ரம்மியமாய் இருந்தது. அவனுள் இருக்கும் காதல் அவனை நல்ல ரசிகனாய் மாற்றிவிட்டது. இந்த உத்வேகத்தோடு மறுநாள் வேலைக்கு சென்றான் சங்கர். வாழ்வில் குறிக்கோள் இன்றி அதன் போக்கில் வாழ்ந்தவன், முதல் முறையாக குறிக்கோளோடு உழைக்க தொடங்கினான். ஒவ்வொரு நாளும் கிடைக்கும் வேலைக்கு எல்லாம் சென்று பணம் சேமித்தான். வேலையில் மூழ்கி இருந்தாலும் ஜெனிபர் முகம் அவன் கண்முன்னே எப்போதும் வந்து சென்றது. ஜெனிபர் ஞாபகமாகவே இருந்தான் சங்கர்.

இவ்வாறு நாட்கள் ஓடின. சங்கர் ஜெனிபரை சீக்கிரம் பார்க்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் கடுமையாக உழைத்தான். அப்போது ஒருநாள் மேலே ஏறி நின்று பெயின்டிங் வேலை செய்து கொண்டு இருக்கையில் கால் தவறி கிழே விழுந்துவிட்டான். தலையில் லேசான அடி பட்டதுபோல் இருந்தது. தலையில் தேய்த்து விட்டு மீண்டும் தன் பணிக்கு திரும்பினான்.

சில நாட்களுக்கு பின் தலையில் வலி ஏற்பட்டது. தொடர்ந்து வலி அதிகரிக்கவே சங்கர் மருத்துவரிடம் சென்று ஆலோசிக்க தீர்மானித்தான். அன்று மாலை வேலை முடித்துவிட்டு மருத்துவமனை சென்றான். மருத்துவரிடம் தன் பிரச்சனைகளை கூறினான்.

அவனை பரிசோதித்த மருத்துவர், தலையில் அடி பட்டதால் மூளையில் ரத்த கசிவு ஏற்பட்டு அவன் இறுதி நாட்களை நெருங்கிகொண்டு இருப்பதாக கூறினார். இதை கேட்ட சங்கர் அதிர்ந்து போனான். இதயம் நொறுங்கியது. செய்வதறியது அங்கிருந்து வெளியேறினான். வாழ்க்கையே இருண்டது போல் இருந்தது. தன் நிலையை என்னிய சங்கர் கதறி அழுதான். துயரத்தில் சூழ்ந்தவனின் மனக்கண்ணில்

ஜெனிபரின் முகம் வந்தது. தான் ஜெனிபருக்கு கொடுத்த வாக்குறுதிகளையும், தனக்காக ஒரு பெண் வாழ்நாள் முழுவதும் காத்திருப்பாள் என்பதையும் எண்ணிப் பார்த்தான்.

ஒருவேளை ஜெனிபரை பார்க்காமல் இறந்துவிட்டால் அவள் தன் காதலை பொய் என்று என்னுவாளோ என்று அச்சமுற்றான். எனவே இனி மரணத்தை பற்றி கவலை கொள்வது வீண் என்றும் தீர்மானித்த தேதிக்கு முன்பே ஜெனிபரை சந்தித்து விடவேண்டும் என்று முடிவு செய்தான். வழக்கமாக வேலை செய்வதை காட்டிலும் அதிகமாக உழைக்க தொடங்கினான்.

ஓய்வின்றி நாள் முழுவதும் கடினமாக உழைத்தான். ஓவ்வொருமுறை ஊதியம் பெருகையிலும் அந்த பணத்தை பார்த்து இந்த பணம் என் ஜெனிபரிடம் என்னை சீக்கிரம் கூட்டிச்செல்லும் என்று நினைத்துகொள்வான். இவ்வாறாக சிறுக சிறுக பணத்தை சேமித்தான். அதே உழைப்பினால் அவன் உடல் மேலும் மேலும் நலிந்து கொண்டே போனது.

பூஞ்சோலையில் ஓவ்வொரு நாளும் தன் காதலன் வந்துவிடுவான் என்ற எதிர்பார்ப்புகளோடு எழுவாள் ஜெனிபர். சங்கரை காண்பதற்காக அவனுக்கு பிடித்ததை போல் அலங்காரம் செய்துகொண்டு அவன் வருவான் என்ற எதிர்பார்ப்போடு கிராம நுழைவாயிலில் காத்திருப்பாள்.

அவன் வராததால் ஏமாற்றத்தோடு திரும்புபவள், தன்னுடைய தோழிகளான செடிகளிடம் காதலன் வராததையும், அவன்மீது தான் வைத்திருக்கும் அன்பையும் கூறுவாள். மேலும் அங்குள்ள மரங்களில் இவர்களின் பெயரை செதுக்குவது என சங்கரின் நினைவுகளோடு வாழ்ந்து வந்தாள்.

சங்கர் சிறுக சிறுக பணம் சேமித்து ஜெனிபரை பார்ப்பதற்கு ஆயத்தம் ஆனான். இறுதியாக தேவையான பணம் சேர்ந்ததும் பூஞ்சோலைக்கு கிளம்பிவிட்டான்.

தன் மரண சோகத்தையும் தாண்டி ஜெனிபரை சந்திக்க போகிறோம் என்பதில் ஆனந்த கண்ணீர் பெருகியது சங்கருக்கு. அவளுக்குக்காக வாங்கிய பரிசுகளோடு பயணித்தான். வழக்கமாக தேவைதை போல் காட்சியளிக்கும் மலைபிரதேசம் இம்முறை தன்னை அரவணைக்கும் அன்னையாக காட்சியளித்தது.

உடல் நலிந்து இருந்ததால் அவனால் முன்பு போல் வேகமாக மலையில் நடக்க இயலவில்லை. சிரமப்பட்டு மெல்ல மெல்ல மலையை அடைந்தான். எனினும் அவனுக்கு தன் அன்னையான மலைப்பிரதேசத்தை கண்ட மகிழ்ச்சியும், காதலியை காணப்போகும் ஆவலும் மனதில் கரைபுரண்டு ஓடின.

ஜெனிபர் வழக்கம் போல் எழுந்து அலங்காரம் செய்துகொண்டு தன் ஆடு மாடுகளோடு கிராம நுழைவாயிலில் வந்து காத்திருந்தாள். அவன் சற்றும் எதிர்பார நேரம் தூரத்தில் யாரோ வருவது தெரிந்தது. அது யார் என்பதை காணும் ஆர்வத்தோடு சங்கராக தான் இருக்க வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டாள்.

சங்கர் அவளை பார்க்க போகும் சந்தோசம் ஒருபறம் இருக்க, தான் இறந்துவிடுவேன் என்று எவ்வாறு அவளிடம் சொல்வது என்ற சோகம் ஒருபறம் இருக்க, இரண்டு உனர்வுகளையும் சமந்து சென்றான். அந்த மலையை காட்டிலும் மனதில் உள்ள சோகத்தை கடப்பதற்கு கடினமாக இருந்தது அவனுக்கு.

தூரத்தில் தெரிந்த உருவம் முன்னேறி வரவர, அது சங்கர் தான் என்று உறுதிப்படுத்திகொண்டவள் மகிழ்ச்சியில் துள்ளி குதித்து தன் காத்திருப்பு வீண்போகவில்லை என்று மனதில் பூரிப்படைந்தாள். மலையேறுவதால் மேலும் தன் உடல் வலுவிழுந்துவிட தன் காதலியை மனதில் நினைத்துக்கொண்டே மெல்ல மெல்ல முன்னேறி ஜெனிபரிடம் சென்றுவிட்டான் சங்கர்.

ஒருவரை ஒருவர் பார்த்ததும் இருவருக்கும் அளவில்லா மகிழ்ச்சி. இருவரும் கதறி அழுதனர். சங்கர் அவளுக்காக வாங்கிய பரிசு பொருள்களை ஓவ்வொன்றாக கொடுத்தான். சங்கரின் தேகம் மிகவும் தளர்ந்தது. தன் உடல்நிலை மிகவும் மோசமாவதை உணர்ந்தவன், ஜெனிபரிடம் மெல்ல பேச தொடங்கினான்.

இந்த ஒருவருட காலம் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்காமல் தவித்ததையும் நினைவுகளோடு வாழ்ந்ததையும் பகிர்ந்துகொண்டனர். சங்கரின் தேசம் மெலிந்ததையும், அவன் பேசும்போது மூச்ச வாங்குவதையும் கவனித்த ஜெனிபர் என்னவாயிற்று என்று கேட்டான்.

சங்கர் நடந்த விபத்தை பற்றியும் அதனால் தான் இறக்க போவதையும் கூறினான். காதலன் வந்து தன்னை கரம் பிடிப்பான் என்று காத்திருந்தவருக்கு அவன் சொன்னது இடியாய் விழுந்தது. இதை கேட்டு கதறித் துடித்தவளிடம் சங்கர், உடல்நிலை குன்றிய போதும் இறப்பதற்குள் ஜெனிபரை பார்ப்பதற்காக சிரமப்பட்டு வந்ததாகவும், உன் வாழ்வை வீணாக்காமல் தன்னை மறந்து விட்டு சந்தோசமாக வாழும்படியும் கூறினான்.

இவ்வளவு சிரமத்திலும் தனக்காக வந்த காதலனை நினைந்து பெருமிதம் கொண்ட ஜெனிபர், சங்கரின் கரங்களை பற்றிக்கொண்டு “என்னை விட்டு போகாதே சங்கர்” என்று அழுதான்.

அப்போது சங்கருக்கு உடல்நிலை மேலும் மோசமாகி மூச்ச விடுவதில் சிரமம் ஏற்பட்டது. அவன் கைகளை இறுக பற்றிக்கொண்டான். அவனது நிலை கண்டு உதவிக்காக யாராவது வருமாறு கத்தினாள். ஆளில்லாத இடம் என்பதால் யாரும் வரவில்லை. இறுதியில் உடல் தளர்ந்து உயிர் துறந்தான். காதலன் தன் கண்முன்னே இறந்ததைக் கண்டு துடித்தான் ஜெனிபர். செய்வதறியாது அவன் கத்தியது அந்த மலைப்பிரதேசமெங்கும் எதிரொலித்தது.

அவன் கரங்கள் தன் கரங்களை பற்றி இருப்பதை பார்த்தவள், அவன் முகத்தருகே சென்று “இந்த கரங்கள் எப்போதும் பிரியாது. நீ சொன்னதைப் போல் இந்த இயற்கைக்கும் அழிவில்லை, நம் காதலுக்கும் அழிவில்லை, எப்போவும் உன்னோடு நான் இருப்பேன்” என்று கூறிவிட்டு மலையில் இருந்து குதித்து தற்கொலை செய்துகொண்டாள் ஜெனிபர்.

ஆம்.. அவன் கூறியதை போல் அவர்கள் காதலுக்கு அழிவில்லை. அந்த மலைப்பிரதேசத்தில் இயற்கையோடு இயற்கையாக கலந்து, என்றென்றும் அவர்கள் வாழ்ந்துகொண்டே இருப்பார்கள். அங்கே வீசும் தென்றல் அவர்களின் காதலை சொல்லிக்கொண்டே இருக்கும்.

● முனைவர். பி.கரிகாலன் நடைப் பிணம்

தரணி போற்றும்
தமிழ் தாயே, நின்
புகழ் மங்கா சங்கப்
பாக்களால், இன்று
காதல் ஓளிர்ந்த தா?
காமமே மிகுந்தது.
வீரம் செறிந்ததா?
வஞ்சனை சூழ்ந்தது.
அறப் பாக்களால்
சத்தியம் நின்றதா?
குழ்ச்சியே வென்றது.
திருமுறைப் பதிகமும்
தமிழ்மறை பாசரமும்
பக்தியை மீட்டதா?
கோவில்களெல்லாம்
கொள்ளையர்கள்
பிடியில்.
பெருக்கெடுத்தோடிய
அருட்பாவின்
அர்த்தங்கள், ஊழல் சாக்கடையில்
உருமாறி சிதைந்ததா?
வகுப்பறைக்குள்
வந்துவிட்ட இலக்கியத்தில்
மதிப்பெண் இருக்கிறது.
வாழ்க்கைக்குள் நுழையாத
இலக்கியத்தில்
வெற்றிடமே நீடிக்கிறது.
அழுகுத் தமிழே, நீ
அரசியல் வாதியின் வாக்குச்
சவுடால்களுக்கு
வாகனமானாய்.
அரங்கின் வார்த்தைச்
சவுடால்களுக்கு
வெகுமதியானாய்.
மந்தி கையில்
மாலையானாய்.
உண்மை சொல்
தமிழ்த் தாயே,
நீ வாழ்கிறாயா?

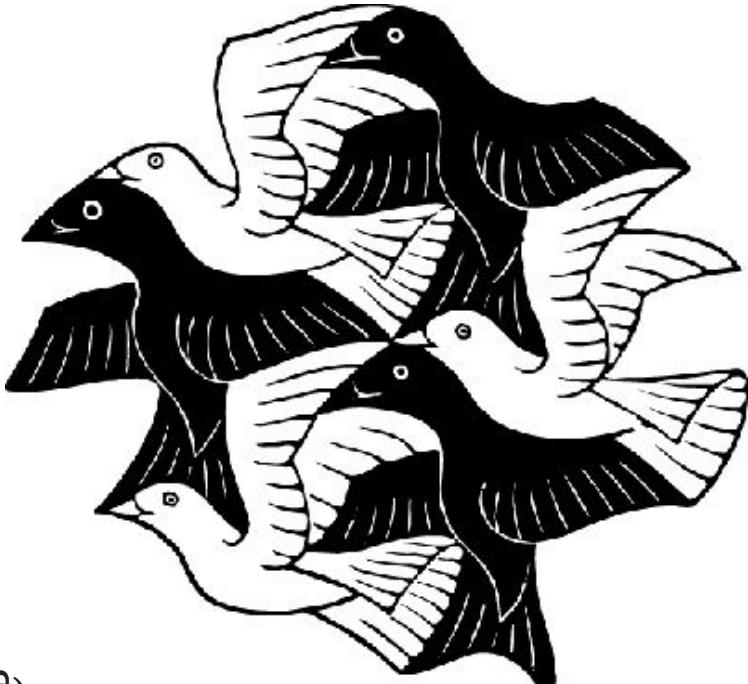
● மருதமுனை றாபி

டயரி

நுழையும் போதெல்லாம்
மீட்டல் பாடம் மட்டுமே நடக்கும்
வகுப்பறை
புதைக்கப்பட்ட சருகுகளுக்கு
பச்சயம் பாய்ச்சி பாதுகாக்கும்
கல்லறை
நேற்றைகள்
நேர்த்தியாய் அடுக்கப்பட்டிருக்கும்
நூலகசாலை
பதப்படுத்தப்பட்ட
நினைவுச்சடலங்களின்
நூதனசாலை
இது... குகை
வர்ணம் கலையாத
அஜந்தா ஓவியங்கள் உள்ளே...!
இது... பெட்டகம்
மடித்து வைக்கப்பட்ட
வசந்தகாலங்கள் சில
உறங்குகின்றன
மறக்க நினைக்கும் சுவடுகள்
சேமிக்கப்பட்டிருக்கும்
உண்டியல்
இமயமலையளவு கவலைகள்
இறக்கி வைக்கப்படும்
முற்றம்
சந்தோச சமுத்திரங்களை ஊற்றி
பத்திரப்படுத்தும்
நத்தையோடு
உள்ளே உதிர்ந்த பூக்கள்தான்
கதவு திறக்கும் போதெல்லாம்
அத்தர் வாசம்

○

ஆயினும்
சருகுகள் நம்மோடு பேசுகின்றன,
நாம்தான் செவி சாய்ப்பதில்லை.
தூரம் சுருங்குதல் பற்றி,
எதிர்பார்ப்புகள் நொறுங்குதல் பற்றி பேசுகின்றன.
வீழ்தல் பற்றி,
விடுதலை பற்றி பேசுகின்றன.
விதி பற்றியும் மனப்பக்குவம் பற்றியும்
ஆழமாய் பேசுகின்றன.
இயக்கம் விலகி
பூச்சியமாதல் பற்றியும் பேசுகின்றன,
நாம்தான் செவி சாய்ப்பதேயில்லை.
சருகுகள்...
வாழ்க்கையின் சாரங்களின்
திரட்சியுடன் பேசுகின்றன.
துரத்திப் பிடித்து விளையாடும்
நோயின் மேன்மை பற்றியும்,
முதுமையின் விழிம்பில்
மரணத்தின் நிச்சயம் பற்றியும் பேசுகின்றன.
பாதங்களினடியில்
சருகுகளுடைய மோசைகள்
மனங்களைத் தொடுவதில்லை..!
இருந்தும்,
நாட்களின் குவியலில் காற்றின் உதவியோடு
புரண்டு படுக்கும் சருகுகளுக்குள்
தத்துவங்கள் ஏராளம்.

● சிவாந்தினி சிவா
(பாலசுப்பிரமணியம் சிவாந்தினி)

வாழ்தலின் வலி

வழி மேல் விழி வைத்து
அடுப்பெரிப்பதற்காக
என்னை
எதிர்பார்த்து காத்திருக்கும்
கண்களைச் சந்திக்கும்
திராணியில்லை எனக்கு.

காலை எழுந்தவுடனே
எறும்பென சுறுசுறுப்பாகி
வரிசைக்கு வந்து நின்றால்
வரண்ட நிலம்போல
பாதங்களில்
வெடிப்புக்கள் மிகுந்து விட்டன

திருவிழாவில்
தொலைந்த குழந்தையைப்போல்
அங்கர் இல்லாது தவிக்கிறது
வீட்டிலிருந்தவாறே குழந்தை.

பொருட்களின் விலைகள்
உயர் உயர்
நாசிகளில் நுழையும்
உணவுகளின் வாசனை குறைகிறது.

கழிவுக்கூடைகளின் மேல்
இரைந்தபடி
பறந்தலையும் ஈக்களையும் காணவில்லை
அரித்து அரித்து உள்நுழையும்
கறையான்களைப்போலவே
பஸ்ஸில் சனங்கள்

துருப்பேறிய
துவிச்சக்கரவண்டிகள் எல்லாம்
இப்போ வீதிகளை மட்டுமல்ல
முகப்புத்தகங்களையும் அலங்கரிக்கின்றன

துயரம் நிறைந்த வாழ்வில்
கழுகுகள் உங்களை தூக்க எண்ணுமென
வயற்காட்டு பொம்மைகள் சிரிக்கின்றன

கர்ச்சிக்க மறந்த
கிழுட்டு சிங்கங்கள்
கழுகுகளுக்கும் பருந்துகளுக்கு
இரையாக்க போகின்றன.

- பா.வாசகி, திருவண்ணாமலை.

மின்மினிகள்

புதை இருள் பொழுதின்
பெருவெளியில்
கங்கு...!!! சிதறல்கள்
துகள் துகள்களாகி

வானத்தே தழுவிய
பீதம் மேவிய
வைகுருமீன்...!!!
சீவல் சீவல்களாகி

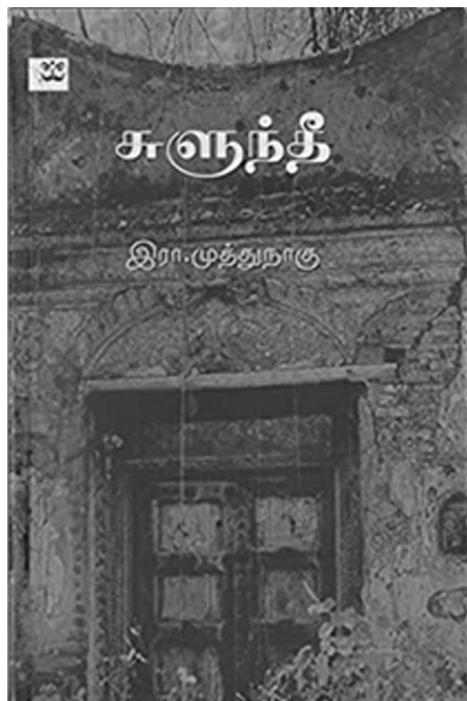
மேக நாதத்தினுள்
மறைந்தெழும்
வித்திரு...!!!
துமி துமி யாகி

மென் பிரவாதத்தில்
மேய,.....!!!!?
மெய் சிலிர்த்து
கண்கள் கூசிட

நழுவியும் தழுவியும்
விரலினுள் அடைத்து
சட்டை உறையினுள்ளும்
நெகிழிப் புட்டியினுள்ளும்
திணித்து
மகிழ்ந்த ஞாபகம்
பால்ய
பருவ வாசத்தின்...!!!
மின்மினிகள்.

● இத்ரிஸ் முற்றுப்புள்ளி

முற்றுப் புள்ளி
எப்போதும்
மூன்று விதம்..!
முதல் :
வைத்தாலும் - சின்னதொரு
மூச்சிற்குப் பின்
உடனே
அடுத்த வாக்கியம்
தொடங்கி விடும்..!
இடை :
வைத்தாலும் - சின்னதொரு
இடைவேளையிற் பின்
தொடங்கி விடும்
பழையதின் தொடர்ச்சியாய்
ஆனால் புதுமையாய் - ஒரு
புதிய பத்தி..!
கடை :
வைத்தாலும்
வைக்க தவறினாலும் - அங்குப்
பழையதைத் தொடர முடியாது
புதுமையை உரைக்க முடியாது
நிறைவு
பெற்றோ..!
பெறாமலோ..!
வெற்றுத் தாளின்
மெளனம் குடிக் கொண்டிருக்கும்..!
முதலா..?
இடையா..?
கடையா..?
நேற்று நீ வைத்தது..!

நாலின் பெயர்: சுரூந்தீ

● பிரேமா இரவிச்சந்திரன், சென்னை

மதுரை தேனி மாவட்டம் குறும்பம்பட்டியைச் சேர்ந்த சுரூந்தீ நாலின் ஆசிரியர் இரா. முத்துநாகு அவர்கள் பாரம்பரிய வைத்திய குடும்பத்தின் பின்புலத்தைக் கொண்டவர். கண்டமனூர் ஜீவினில் பண்டுவராக(வைத்தியராக) பணிபுரிந்த குப்புசாமி பண்டுவரின் பேரனான இவர் எழுதிய முதல் நாவல் இந்நால். நாவிதர்கள் மருத்துவர்களாக பணிபுரிந்த வரலாற்றை ஆய்ந்தறிந்து உண்மைச் சம்பவங்களை நாவல் எனும் போர்வையில் நமக்கு அளித்திருக்கிறார். கிட்டத்தட்ட 10 வருடங்களாக பண்டு வர்களின் பாரம்பரியத்தைப் பற்றி ஆராய்ந்து சேகரித்த செறிவான தகவல்கள் இந்நாலில் அடங்கியிருக்கிறது. ஏராளமான சித்த வைத்திய மருந்து தயாரிப்பு முறைகளையும் அவை பயன்படும் வியாதிகளையும் கடையின் போக்கில் கொடுப்பதுபோல கொடுத்திருக்கிறார். கிராமங்களில் தலைமுறைகள் கடந்து வாய் வழியாகவே பயணப்படும் சொல்வடைகளை பக்கத்திற்கு பக்கம் பயன்படுத்துமளவிற்கு நிறைய சேகரித்து அவை பிறந்த கடைகளையும் காரணத்துடன் விளக்கமளித்திருக்கிறார். கிராமங்களில் மட்டுமே தற்போது வாழும் மிக அழகான தமிழ்ச் சொற்களை ஏராளமாக பதிய வைத்திருக்கிறார்.

பல நூல்களை கற்றறிந்தவர்களிடமிருந்து ஒரு புதிய நூல் பிறக்கும் என்பதற்கு மாறாக இந்த நூலில் இடம்பெற்றிருக்கும் அரிதான் தகவல்கள் யாவும் கள் ஆய்வின் மூலம் மட்டுமே பெறப்பட்டவையாகத் தெரிகிறது. தொல்லியல் துறையைச் சேர்ந்தவர்களுக்கே வியப்பைக் கொடுக்கும் வரலாற்று ஆராய்ச்சி நூல் இது என்றால் மிகையாகாது. 480 பக்கங்களில் கிட்டத்தட்ட முந்நாறு பக்கங்கள் வரை வரிக்கு வரி ஆச்சரியமூட்டும் அறியாத தகவல்கள் அடங்கிய செறிவான புத்தகமாக அமைந்து நாவலின் வடிவத்தில் நம்மை சலிப்படையாமல் நகர்த்திச் செல்கிறார். இறுதி இருந்நுப்பக்கங்களில் உண்மைச் சம்பவங்களை கதைகளாக அமைத்து அரிதான் தகவல்களை ஆங்காங்கே கொடுத்து நாவலை முடித்திருக்கிறார்.

கன்னிவாடி அரண்மனையை மையமாக வைத்து கதையின் கரு ஆரம்பிக்கிறது. அரண்மனையின் எல்லையான பன்றிமலை என்று அழைக்கப்பட்ட தற்போதைய கொடைக்கானல், தங்க நகைகளில் பதிக்க பயன்படுத்தப்படும் விலைமதிப்பற்ற கற்களையும் மூலிகைச் செடிகளையும் அங்கு வாழ்ந்த மக்களுக்கு கொடையாக அளித்திருந்தது என்பதை அறியும் பொழுது, நமது விலை உயர்ந்த கற்கள் அயல்நாடுகளில் விற்பனையானதால் கவரப்பட்ட அம்மக்கள், தீபகற்ப பூமியான தென்னிந்தியாவிற்கு கடல்வழிப் பயணம் மேற்கொண்டு படையெடுத்து வந்ததையும் நினைவுபடுத்துகிறது.

பெரும்பாலானவர்கள் அறிந்திராத அழகான தமிழ் சொல்லான சுஞ்சீ எனும் பெயர்காரணத்திற்கு நூலில் மிக அற்புதமாக விளக்கம் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. ராமாயண காலத்திலிருந்தே சூதினை ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தியதும், நெருப்பினை நாயக்கர் கால அரசு கட்டுக்குள் கொண்டுவர கடும் நடவடிக்கை எடுத்தது என்ற தகவல்களும், தற்போது மிக மலிவாக கிடைக்கும் உணவுப் பண்டத்தில் சேர்க்கப்படும் உப்பு, ஒரு காலத்தில் தங்கத்திற்கு ஈடாக எனியவர்களுக்கு சொற்ப அளவே கிட்டியதையும் நினைவுபடுத்துகிறது. தீப்பெட்டி வருவதற்கு முன்பு உணவு சமைக்க தேவைப்பட்ட நெருப்பு அவ்வளவு சாதாரணமாக கிட்டியிருக்கவில்லை. போரில் நெருப்பினை பயன்படுத்தக்கூடாது என்ற மரபும் இருந்திருக்கிறது. இவ்வாறு தீயை பற்றி அறியாத தகவல்கள் இந்நூலில் நிறைய இடம் பெற்று இருக்கிறது.

பழங்காலத்தில் மனிதர்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்தார்கள் என்றால் என்ன என்றே தற்போது நகர்புறத்தில் வாழும் மக்கள் அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்பதை உறுதியாகக் கூறும் அளவிற்கு விலங்குகளின் நடவடிக்கையை உற்றுநோக்கி, அதன் இயல்பினை அறிந்து கொண்டு இயற்கையை புரிந்து பாதுகாப்பாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிய வைக்கும் அரிதான் தகவல்கள் நிறைய இடம் பெற்றிருக்கின்றன. கருத்த நண்ணி ஏறும்பு படையெடுத்து வீட்டிற்குள் வந்தாலும், சுரக்காய் புடலங்காய் மாங்காய் போன்றவை நிறைய காய்த்தாலும் மழை குறைவு என்பதும், கோழி வெயிலில் படுத்து உயிரை விட்டால் மழை வராது என்பது போன்ற இயல்புகள் மனிதர்களுக்கு அக்காலங்களில் எட்டும் அறிவாக இருந்திருக்கின்றன.

அதே சமயத்தில் மக்களின் பயத்தை பயன்படுத்திக் கொண்டு அவர்களை கட்டுக்குள் வைத்திருக்கும் யுக்தியை நிகழ்த்த அரண்மனை எவ்வாறெல்லாம் அவர்களுக்கு சாதகமாகத் தோன்றும் படியான நம்பிக்கைகளை விதைத்து மக்களை மூடர்களாக வைத்திருந்ததையும் விளக்கமான காரணங்களை அளித்து நிறைய முடிச்சுகளையும் இந்த நூலில் ஆசிரியர் அவிழ்த்திருக்கிறார்.

பூர்வீகக் குடிகள் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்டு அரண்மனைக்கு எதிராக சிந்திக்காமல் இருக்க எடுத்த ராஜதந்திர நடவடிக்கையே குலவிளக்குச் சட்டம் என்பதும், பூம்பூம் மாட்டுக்காரர்கள் உருவானதற்கான காரணங்களை கொடுப்பது போன்ற பல ரகசியங்களுக்கு விளக்கம் கொடுத்து, பகுத்தறிந்து விஷயங்களை வெளிச்சுத்திற்கு கொண்டு வந்திருக்கிறார். உடலை சுவரம் செய்வதிலும், பண்டுவர்களாக இருந்து மருத்துவம் பார்ப்பதிலும், பங்கெடுத்த நாவிதர்கள் ஒருவரது உடலுறுப்புகளை முற்றிலுமாக அறிந்திருந்தவர்களாக இருந்ததால் கள ஆய்வில் அவர்களிடமிருந்து பெற்ற மருத்துவக் குறிப்போடு, அந்தரங்கமான தகவல்களையும் நிர்வாணமாக்கி இருக்கிறார்.

நாவிதர்களுக்கும் அரண்மனைக்கும் இருந்த நெருக்கமான தொடர்பும், அவர்கள் சித்தர்களிடமிருந்து

வைத்திய முறைகளைக் கற்று மருத்துவர்களாக விளங்கியதும் இந்த நூலில் பதிவாகி இருக்கிறது. ஒருவர் இறந்த பிறகு உடலைக் குளிப்பாட்டும் சடங்குகளில் நாவிதர்கள் பங்குபெற்று கொடுத்திருந்த மருத்துவம் அளித்த பாதிப்புகளை இறந்த உடலிலிருந்து அறிந்து கொண்டு மாற்று மருத்துவத்தை கொடுப்பதற்கான வழியை அறியும் ஆய்வாளர்களாகவுமிருந்து மருத்துவத்தை மேம்படுத்தியிருக்கிறார்கள். வழிவழியாக கடைபிடிக்கப்படும் சடங்குகளெல்லாம் எதற்கு என்பதற்கான விளக்கம் நிறைய இருக்கிறது. பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை நாவிதர்களின் பங்கு முக்கியமானதாக இருந்திருக்கிறது. வீரன் மரணமடைந்த பிறகு நடப்படும் நடுகல் பற்றி அறிந்திருக்கிறோம் அதனை நடுபவர்களே நாவிதர்கள் தான் என்பது நாம் அறியாதது. இதுமட்டுமல்லாமல் அக்காலங்களில் ஒருவர் ஆயுதங்களை வைத்துக் கொள்வதிலும் கட்டுப்பாடுகள் இருந்தது என்பதையும், வைத்துக் கொள்ள அனுமதி அளிக்கப்பட்ட நாவிதர்களின் சவரக் கத்தியால் அரசாட்சி அழிந்ததையும், அரண்மனையால் நாவிதர்கள் அழிந்ததும் வரலாறாக இந்நூலில் அறியமுடிகிறது.

அரண்மனையின் கட்டுப்பாடுகள் மக்கள் மீது நிறையவே திணிக்கப்பட்டு இருந்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு குலத்தை சேர்ந்த பெண்களுக்கும் அந்த குலத்திற்கென புடவை கட்டும் முறையிலும் கொண்டை போடும் வகையிலும் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என கட்டளையிடும் அதிகாரத்தை அரண்மனை கொண்டிருந்திருக்கிறது. அரண்மனை ஆட்களையும் போர்வீரர்களையும் தவிர குதிரையில் செல்வது குடிமக்களுக்கு மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சூழ்சிகளும் சூதுகளும் நிறைந்தாகவே அரண்மனையின் ஆட்சி இருந்திருக்கிறது. மன்னருக்கு எதிராக வெடிக்கப்பட்ட வெடிகளே சித்த மருத்துவம் வீழ்ச்சியாவதற்கு காரணமான புள்ளியாக இருந்திருக்கிறது. சித்த மருத்துவத்தில் மருந்தாகப் பயன்படுத்தப்படும் பொருள்கள் வெடிகளை தயாரிக்கும் பொருள்களாகவும் பயன்பட்டிருக்கிறது. வெடிமருந்து எனப் பெயர் காரணமும் சித்த மருந்துகளே என்பதையெல்லாம் தகவல்களாக அறியமுடிகிறது.

இந்த நூல் நாவல் என்பதற்கான அடையாளமாக மல்யுத்தப் போர் காட்சிகளை விவரிப்பதிலாகட்டும், பதற்றங்களை வெளிப்படுத்தும் உணர்வுகளிலாகட்டும், மிக அற்புதமாக காட்சிப்படுத்தியிருக்கிறார். மல்யுத்தப் போட்டியில் கீழே விழுந்த ஒருவரை விவரிக்கும் பொழுது, "அடிக்க அடிக்க நெளிந்து நகரும் மண்ணுளிப் பாம்பு போல எழுந்து வந்தான்." எனவும், மற்றொருவரை, "அடித்துப்போட்ட நல்லபாம்பு, காற்றைக் குடித்து மெல்ல நகர்வதைப் போல எழுந்து வந்தான்." எனவும் உவமைகளைக் கொடுத்து காட்சிப்படுத்தி, அதிலேயும் தகவல்களையே கொடுத்திருக்கிறார். மொத்தத்தில் "சுஞ்சீ" நூலை மரபுத் தமிழ் அகராதி, சித்த வைத்திய முறைகளின் அகராதி, தமிழ் சொல்வடைகளின் அகராதி, பண்டுவர்களாக இருந்த நாவிதர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்று நூல், மற்றும் மக்களை கட்டுக்குள் வைத்திருக்க ஏற்படுத்தப்பட்ட மூடப்பழக்கங்களின் ரகசியங்களை அவிழக்கும் நூல் என இவற்றின் அனைத்திலும் ஒரு பகுதியாக இந்த நூலினை சிறப்பானதாக சொல்லலாம். பல விருதுகளைப் பெற்ற இந்த நூலுக்கு கிடைக்கவேண்டிய விருதுகள் இன்னும் பல இருந்தாலும் வரலாற்று ஆய்வு மாணவர்களுக்கு தேர்வில் எழுப்பிய கேள்வியாக இடம்பெற்ற, "சுஞ்சீ நூலின் ஆசிரியர் யார்?" என்பதைவிட பெரிய விருது வேறேன்ன இருந்துவிட முடியும்? வாசிக்கப்பட வேண்டிய தகவல் களஞ்சியம் இந்த வரலாற்று நூல்.

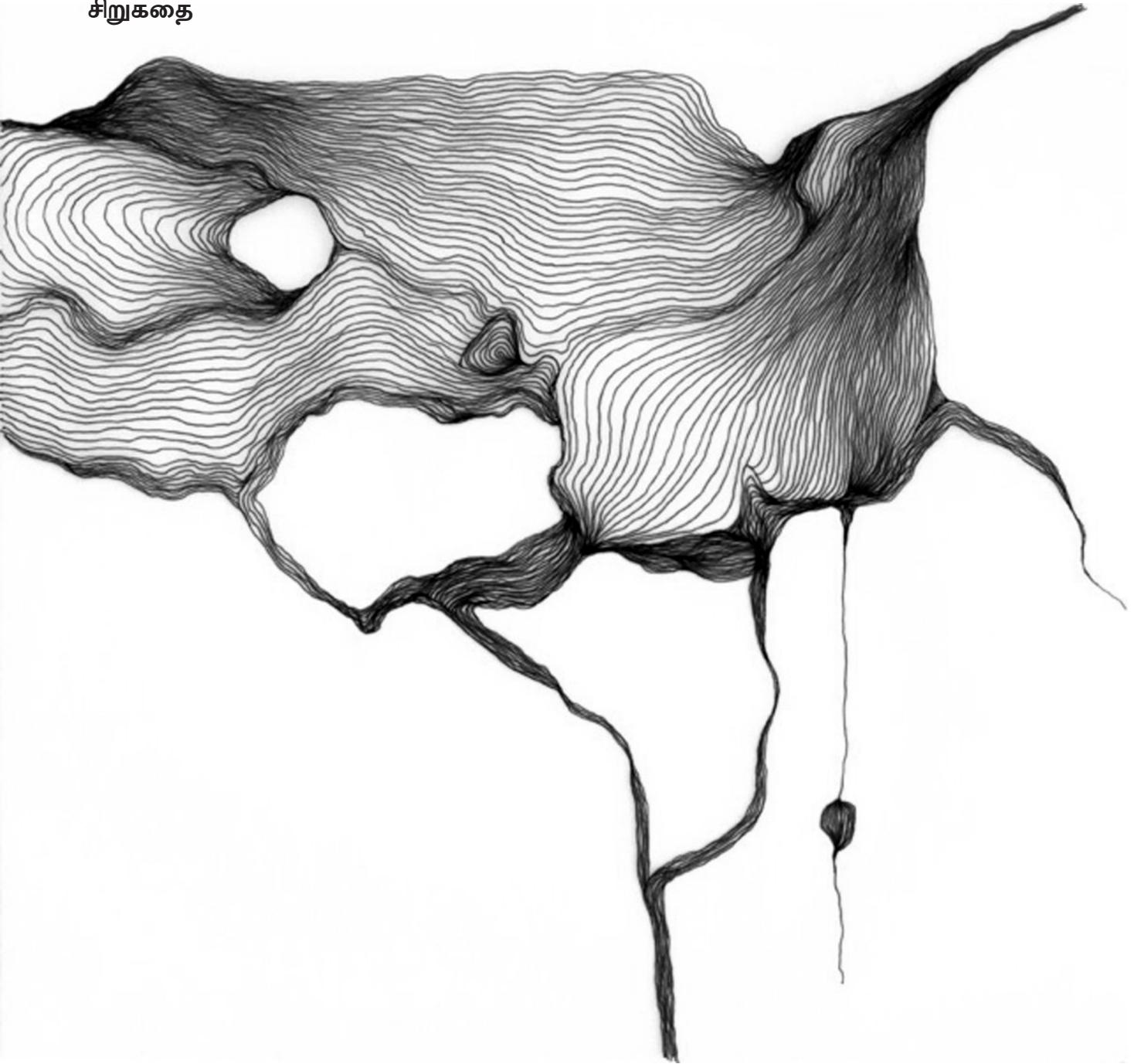
நூலின் பெயர்: சுஞ்சீ

ஆசிரியர் : இரா. முத்து நாகு

பதிப்பகம்: ஆதி பதிப்பகம்

பக்கங்கள் : 480

விலை : ரூ.450

வலசைப் பறவைகள்

● மதுரா

பெளர்ணமி நிலவு தத்தகத்துக் கொண்டிருந்தது சன்னல் வழியே ஆகாயம் வர்ணனாலமாய் இருந்தது.. சிங்கப்பூரின் மிக உயரமான அந்தக் கட்டடத்தின் பதினேழாவது மாடி வழியே வெளியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அருண்.. நிலவின் உள்ளே மாதவி சிரிப்பது போலிருந்தது.. கண்ணங்குழிய தலைசாய்த்து அவள் சிரிக்கும் போது அவள் காது ஜிமிக்கிகளும் சிரிக்கும்.

புதுமனைவி அவளை விட்டுப் பிரிந்து இங்கே.. பெருமுச்செறிந்தான்...

சிலுசிலுவென்று வீசும் காற்று...போதையுட்டும் நிலவு..பக்கத்தில் அவள்...வாழ்வின் மிக மகிழ்ச்சியான தருணமென மகிழும் வேளையில் அடுத்த தடவை வரும் போது என்னையும் அழைச்சிட்டு போறீங்களா?

காதலுடன் நோக்கும் அவள் கண்களை தவிர்த்தான்.. இந்த கணத்தை வீணாக்க விரும்பாதவனாக..ம்.. என ஒற்றை வார்த்தையில் முடித்துக் கொண்டான்... அவன் எதிர்பாராதவிதமாக கண்ணத்தில் சட்டென முத்தமிட்டு ஜி ஸ்டாப் யூ என்றவளின் மடியில் முகம் புதைத்து அழ வேண்டும் போலிருந்தது. நடக்கக் கூடிய காரியமா? வாழ்ந்தவன் கெட்டால் வரையோட்டுக்கும் ஆகமாட்டான். அப்பத்தா அடிக்கடி சொல்லும் சொல்.. நிலம்நீச்ச என ஏராளமிருந்தும் என்ன செய்தார் என்றே தெரியாமல் அத்தனையும் துடைத்து வைத்திருந்தார் அப்பா. போதாததற்கு அம்மா வின் நகை நட்டுகளையும் விடவில்லை. இருக்கும்வரை எத்தனை ஜிபர்தஸ்து.

ஊரெங்கும் கடன்வாங்கி அக்காவின் திருமணம் நடத்தும் நேரத்தில் பூச்சிமருந்தைக் குடித்து உலகைவிட்டும் போய்விட்டார். அதுவரை இவனும் பொறுப்பில்லாமல் சுற்றிக் கொண்டிருந்தவன் தான் படிப்பும் வரவில்லை.இளவட்டங்களோடு சேர்ந்து தான்தோன்றியாய் மனம் போன போக்கில் சலம்பிக் கொண்டிருந்தவன் தான். ஆனால் அப்பாவின் இறப்பு குடும்பச்சுமையை அவன் தோன்களிலேற்றியது..

குடியிருக்க வீடாவது எஞ்சனும்.. அம்மா அழுத அழுகையில் மாமா கை கொடுத்தார்.

“எல்லாத்தையும் நான் பார்த்துக்கிறேன்.ஆனா நான் சொல்றதைத் தட்டாம செய்யனும்”

அலைகடலில் தத்தளிப்பவனுக்கு துரும்பு கிடைத்தாலும் போதுமே.அவன் விரும்பும் அவனை விரும்பும் தன் மகளைக் கட்டிவைத்தால் கசக்கவா செய்யும். இதோ சிங்கப்பூரில் வேலை. மாடிகளில் கயிறு கட்டி பெயின்ட் அடிக்கையில் ஆரம்பத்தில் அச்சமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் எதிர்காலமும் மாதவியும் கண் முன்னே நின்று மிரட்டினார்கள்.

மாதவிக்கு இவன் செய்யும் வேலை தெரியாது.. “சிலவிஷயங்கள் வீட்டுப் பொம்பளைகளுக்குத் தெரியாம இருக்கிறதே நல்லது. நம்ப கஷ்டம் நம்மோட போகட்டும். சம்பாதிக்கிற காசில அவங்க சந்தோஷப்படற மாதிரி செய்யுங்க. அவங்க மனம் பூரிச்சா போதும்..”

மாமா சொல்ல வேண்டாமெனத் தடுத்துவிட்டார். கல்யாணமான கையோடு அனுப்பனுமா னு அம்மா கலங்கியபோதும்..

“இப்பத்தான் போகனும்.அப்ப தான் சம்பாதிக்கனும் னு ஒரு வெறி வரும்.

சீக்கிரமா கடனை அடைச்சிட்டு நாலு காச சேர்த்திட்டா

அப்புறம் அக்கடா னு பெண்டாட்டி பிள்ளையோட இருக்கலாம்.”

நிர்தாட்சன்யமா மாமா சொன்னபோது இவனும் மறுக்கவில்லை. காதலை விடவும் காச பெரிதல்லவா? அதைவிட வாங்கிவைத்திருக்கும் கடன் அவனை பயமுறுத்தியது. இத்தனையிலும் பெண்ணைக் கொடுத்திருக்கும் மாமாவின் நம்பிக்கையைக் காப்பாற்றியாகனும். என் தங்கச்சி..பொண்ணு.. இரண்டுபேரும் உன்னை நம்பியிருக்காங்க.அந்த நினைப்பு இருந்தா போதும்..இது உருபட்டிட்டுவே..

மாமாவின் சொற்கள் காதில் ஓலித்தது..ஆனால் இதையெல்லாம் மீறி இப்போது வந்திருக்கும் நிலைமை...கைபேசியில் அந்தத் தகவல் வரும்வரை அவனும் நம்பிக்கையோடு தான் இருந்தான்.

அவனோடு பட்டுக்கோட்டை அக்பர்.அரசலூர் கதிர்.. திருமக்கோட்டை குமரேசன்..மூவரும் தங்கியிருந்தார்கள். சென்ற வாரம் இத்தாலி போய் வந்த தங்கையைப் பார்க்கப் போய்விட்டு வந்த அக்பருக்கு ஜூரம் வந்து மருத்துவமனைக்குப் போகும்வரை பெரிதாக மற்றவர்களுக்கு எதுவும் தோன்றவில்லை.

கோவிட் டெஸ்ட்டுக்கு அனுப்பியுள்ளார்கள் என்றறிந்த போது நடுநடுங்கிப் போனார்கள்.. கதிர்

அழவே ஆரம்பித்துவிட்டான்.. டிப்ளமோ படித்த அவனை ஒரு ஏஜன்ட் ஏமாற்றிக் கட்டிட வேலைக்கு சேர்த்துவிட்டார். பூச்ச பூசும் போது விழும் சிமெண்ட் கூட்டுவது அவன் வேலை.. அதுமட்டுமல்லாது எந்த வேலையையும் செய்ய சொல்வார்கள்.. அம்மாவுக்குத் தெரிஞ்சா உசரை விட்டிடும். எப்படியாவது கொஞ்சம் பணம் சேர்த்துட்டு ஊருக்குப் போய் பொட்டிக்கடை வச்சாவது பிழைச்சுக்குவேன்.. இரவில் அவன் அழாத நாளில்லை.. இப்படி ஏதாவது செய்ய ஏன் தோன்றவில்லை? மாமாவும் அப்படியொன்றை அவனுக்குக் கைகாட்டாதது ஏன்? மனத்துள் மறுகினான்..

நல்லா வாழ்ந்த குடும்பம் மாப்பிள்ளை.. நீ இங்கே பெயிண்ட் அடிச்சா காறித் துப்புவான். கடை கண்ணி வச்சா அவனவன் ஓசியில கணக்கு எழுதுவான்.. நீயும் வள்ளல் பரம்பரை மாதிரி வாரி வழங்குவ.. முதலுக்கு மோசமானா எங்கிட்டு பொழைக்கிறது? மாமாவின் பேச்சில் நியாயமிருந்தது.. ஆனால் இப்பவும் முதலுக்கு மோசமாகி விடும் போல.. நாளைக்கு அக்பருக்கு ரிசல்ட் வந்துவிடும்.. பாலிட்டிவ் என்றால் இவர்கள் நிலைமை? கொரோனா நுண்கிருமியின் ஆரம்பக் கட்டத்திலேயே சிக்கினாற் போல..

அவ்வளவு தானா? இங்கேயே எல்லாம் முடிந்துவிடுமா? அவனுள்ளம் பதறியது. குமரேசன் காதல்தோல்வியால் இங்கே வந்தவன்.. ஏதோ உயிர்வாழ வேலை பார்க்கிறான். எப்போதும் போல விரக்கி மனநிலையில் அவன்.. அவர்கள் எதிர்பார்த்தது போலவே அக்பருக்குப் பாலிட்டிவ்... மெசேஜ் வந்தவுடனேயே இவர்களைத் தனிமைப்படுத்த ஆட்களும்..

14 நாட்கள் தனிமைச்சிறை.. வீட்டுக்குத் தெரியக் கூடாது.. எப்படியாவது இதிலிருந்து மீள வேண்டும்.. பலயோசனைகளுடன் அவனிருக்க கதிர் சட்டென கை நரம்பை அறுக்கத் துணிந்தான்.. அருண் இறுக அவனைப் பற்றிக் கொண்டான். இதோ பார்.. இப்போதையத் தேவை மனோதைரியம்.. நமக்கு சிறுவயது தான் வந்தாலும் மீண்டுவிடலாம்.. கலங்காதே.. அம்மாவை நினைச்சுக்க.. என்னென்னவோ தேற்றினாலும் அவனைக் கட்டுப்படுத்துவது சிரமமாக இருந்தது. அன்றைய இரவு அவர்களுக்கு தூங்கா இரவாய் இருந்தது. மறுநாள் அவர்களைத் தனித்தனி அறையிலடைத்தனர்..

உணவு வேளா வேளைக்கு பக்கத்திலிருந்த உணவுகத்திலிருந்து கொடுத்தார்கள்.. ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு யுகமாகக் கழிந்தது. ஊரிலிருந்து யார் பேசினாலும் உடைந்து விடாமலிருக்கக் கடும் பிரயத்தனம் செய்ய வேண்டியிருந்தது. பதினான்கு நாட்களும் வனவாசம் மாதிரி.. நல்லவேளையாருக்கும் நோய்த் தொற்றவில்லை. கதிர் முற்றிலுமாய் நொறுங்கிப் போயிருந்தான். நோயை விடபயமும் அச்சமுமே அவனைக் கொன்றுவிடுமோ?

நோயை விட அது குறித்தான் அச்சமும் கழிவிரக்கமும் மிகக் கொடியது. பீதியில் உறைந்திருந்த அவன் விழிகளில் தற்கொலையொன்றே தீர்வென நம்ப ஆரம்பித்தான். நிலைமை இப்படியே போனால் மனநிலை பிறழ்வுக்கு ஆளாகிவிடுவான் போல.

அருணுக்கு அவனைப் பார்த்தால் பாவமாக இருந்தது. என் அம்மாவைப் பார்க்கணும் போல இருக்கு அன்னே. போகவேண்டாம் னு எவ்வளவோ சொல்லுச்ச. நான் தான் கேட்கல.”

இரவெல்லாம் அவன் கலறல்களில் கழிந்தது. இடையில் மாமா ஒருநாள் பேசினார்.

“மாப்பிள்ளை... நாலஞ்சு வருஷத்துக்கு மேல ஆச்சே. பணங்காச ஓரளவுக்கு சேர்ந்திருக்குமே.

இங்கே வந்திடுங்க. நான் ஏற்பாடு செய்யறேன்.”

அவருக்கும் பயம் வந்துவிட்டது போல..

“இல்லை மாமா இன்னும் இரண்டு வருஷம் போகட்டும்..”

எதிர்முனையில் மாமா திகைப்பது தெரிந்தது. கதிரை ஊருக்கு அனுப்ப தேவையானவற்றை தான் செய்வதாகக் கூறிவிட்டு அன்றிரவு மனசுக்குள் மாதவியிடம் மன்னிப்பு கேட்டான்.

● ச.ஆனந்த குமார்

● தில்லானா

கானல் நீர் வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை

உறங்காமல் விழித்துப் படித்தேன்
பட்டங்கள் தூரத்துக் கானல் நீர்;
பணிக்காக உழைத்தேன்
பணியும் கானல் நீர்;
புலம்பெயரப் பெருநீர்க் கடவில்
கப்பல் விட்டுப் பயணம்,
தூரத்துப் பச்சையும் கானல்நீர்.
உருகி உருகிப் பேசிய வாய்கள்,
உருக்குலைய வைத்து,
உயிருக்கு உயிராய்த்
தோளில் சுமந்த
உண்மை நட்புகள் கானல் நீர்.
மடங்கிய இதயத்தின் உள்ளே
ஒரு காதல் குருவியின் இன்பராகம்,
விழிகள் சொன்ன கவிதையில்
குதிரையில் வந்த இளவரசன்
பார்த்தது என் கண் செய்த குற்றமா?
கவிதை பாடிய உன் உள்ளத்தின் குற்றமா?
விழித்துப்பார்த்தேன் எதிரில்
தலைவன் காதலும் கானல் நீர்.
அன்பும் ஆகரவும் நீட்டிய
உறவுகளின் எதிர்பார்ப்புகள்,
பெற்றோரின் பாசக் கனவுகள்,
நம்பியவர்களின் ஆசைகள்,
பேசாத மௌனங்கள்;
காத்திருந்த திருமணமும் கானல்நீர்.
சூழலின் மரங்களை வெட்டி
நிலந்திருத்திப் பயிரிட்டு,
பசியாற விளைச்சலுக்கு ஏங்கி;
பசும்மரத்தைக் கொன்ற பாவம்
மழையும் கானல் நீராகியது.
ஆயின்,
ஆற்றுக்கு இருபுறமும் கரையுண்டு;
கவிதைக்கு ராகங்கள் பல உண்டு;
வாழ்க்கைக்கு நன்னம்பிக்கை யுண்டு;
இருள் நீக்கும் செவ்வான விடியலில்
கானல்நீர் காணாமற் போகும்.

பயம்

மதிய வெயிலில்
உதிர்க்கும் பூக்கள் மரம்
எழுதிய கவிதை..

இரவை நினைத்தால்தான்
மனமெங்கும் பயத்தின் அடர்த்தி..

முதன் முதலில் இரவில்தான்
புல்லாங்குழலாயிருந்த
என்னை உடைத்து அடுப்பெரிக்க
பயன்படுத்தினார்கள்..

யாருள்ளோ தகிக்கிற நெருப்பை
அணைக்க யாக்கையை
பயன்படுத்தியது ஆண் தர்மம்..

சிறுமியை பெண்ணாக்கியதாய்
சிரித்து மிருகம்..
இப்போதெல்லாம் எனக்கு
புதுப்பெயர்

சிறுவயதில் அப்பாவிடம்
பெயர்பிடிக்கவில்லை மாற்றவேண்டும் என
அழுத்து கடவுளுக்கு
கொஞ்சம் தாமதமாய் கேட்டிருக்கிறது..

இரண்டு கால் நடப்பன எல்லாம்
விட்டிற்குள் நுழைந்ததும்
அஃறிணையாய் மாறுகின்றன..

ஊர்கின்ற நிமிடங்களில்
சிலுவையில் வயிற்றிற்காய்
அறைந்து கொள்வது ரணத்தின்
உச்சம்..

தாயில்லா பிள்ளையை நினைத்து
அன்று குடித்து விட்டு வண்டி
ஒட்டியதை தவிர்த்திருக்கலாம் அப்பா..

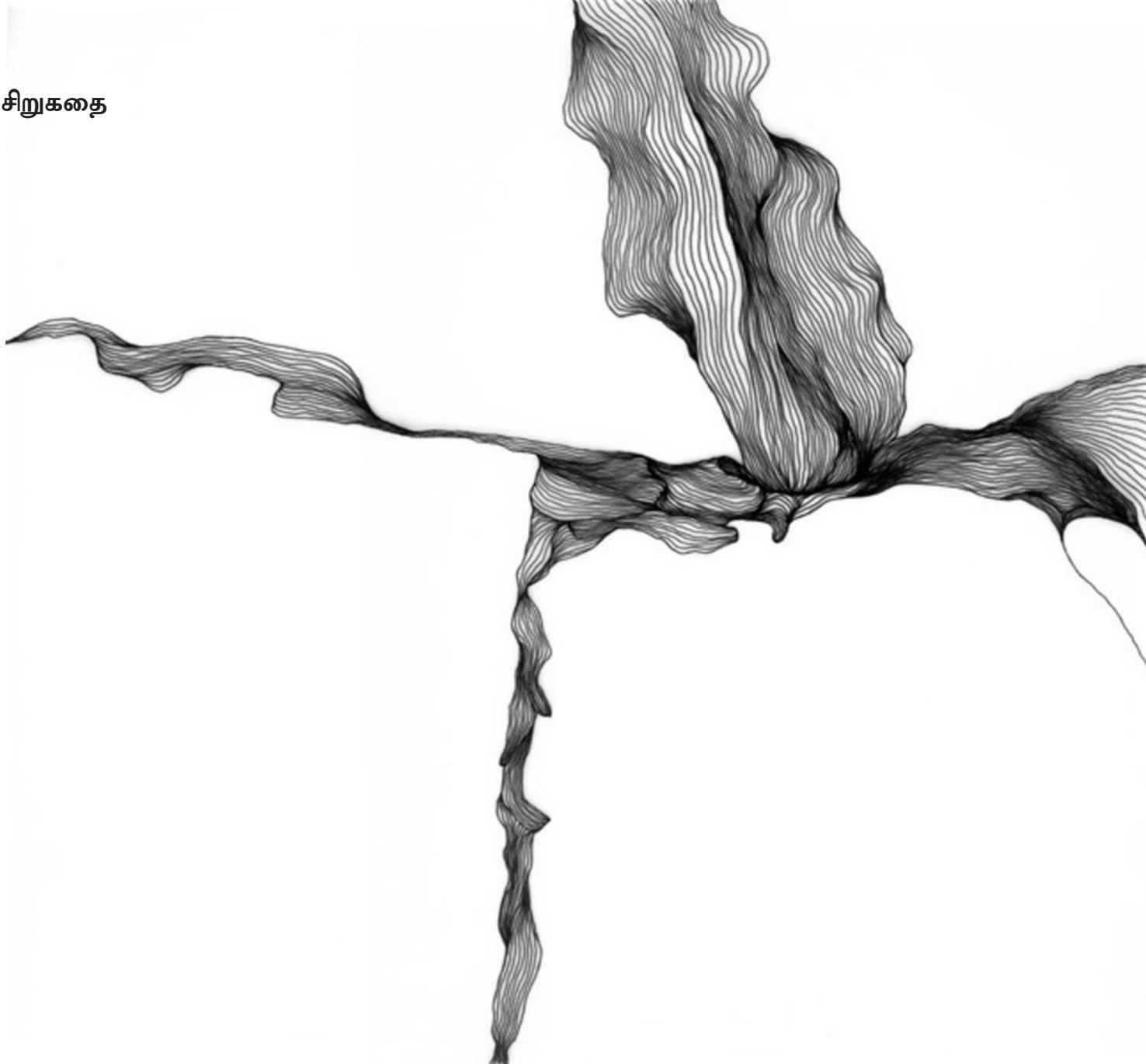
இன்றும் கூட இரவுகளை
நினைத்துத்தான் பதறுகிறேன்

● ஐ.தர்மசிங், நாகர்கோவில்...

பொய் முலாம்

குழந்த இருளில்
சுதந்திரமாய் நான்
கொஞ்சம் வெளிச்சம்
என்பதே
நீண்டநாள் கனவு
ஓரு விரல் சுட்டும் திசையில்
ஓரு கைவிளக்கின் வெளிச்சம்
விட்டிலை போல விரைகிறேன்
அந்தத் திசையில்
அங்கேயும் ஓரு விரல்
சுட்டும் திசையில்
தீபத்தின் வெளிச்சம்
குருவியைப் போல
சிறகு விரிக்கிறேன்
அந்தத் திசையில்
அங்கேயும் ஓரு விரல்
சுட்டும் திசையில்
தீப்பந்த சுடரின் வெளிச்சம்
பூண்ணையைப் போல
பதுங்கிச் செல்கிறேன்
அந்தத் திசையில்
அங்கேயும் ஓரு விரல்
சுட்டும் திசையில்
அக்னிகுண்ட வெளிச்சம்
யாண்ணையைப் போல
அசைந்து போகிறேன்
அந்தத் திசையில்

அங்கேயும் ஓரு விரல்
சுட்டும் திசையில்
அகல் விளக்கின் வெளிச்சம்
பார்வையைத் திருப்புகிறேன்
அந்தத் திசையில்
மலையின் உச்சி...
மனம் சோர்ந்து
பின்னோக்கி பார்க்கிறேன்
கைவிளக்கு இருந்த இடத்தில்
மின் விளக்கு
தீபம் இருந்த இடத்தில்
நட்சத்திரம்
தீப்பந்தம் இருந்த இடத்தில்
நிலவு
அக்னி குண்டம் இருந்த இடத்தில்
சூரியன்
ஒளியின் வேர்கள்
சுட்டும் விரல்களையே
பற்றும் வரை
உழைக்கும் மேனியில்
வெளிச்சத் துளிகளே
விழுந்து சிதறும்
அகல்விளக்கு ஆசையை
அங்கேயே உதறுகிறேன்
சுற்றி வளைக்கிறது
அடர்ந்த இருள்
சூராக்குகிறேன் பார்வையை
இருளின் மீதும் பூசப்பட்டிருக்கிறது
பொய் முலாம்...

தாய்மை தந்த சுமை

● சியாமளா யோகேஸ்வரன்

மணிக்கட்டைத் திருப்பி நேரத்தைப் பார்த்தார் திலகம். மணி ஐந்தாகின்றது என்பதை முட்கள் சொன்னன. இன்னும் அரை மணி நேரத்துள் வீட்டுக்குச் சென்றால் தான் தலைக்கு ஒரு முழுக்குப் போட்டு விட்டுக் கோயிலுக்குப் போக முடியும். ஆனால் முன்னால் நீண்டிருக்கும் வாகனங்களின் வரிசையைப் பார்க்கும் போது அது சாத்தியமாகக் கூடும் என்று தோன்றவில்லை.

“பிள்ளையாரப்பா” வாய் விட்டுக் கூப்பிட்டுக் கொண்டார். அன்று வெள்ளிக்கிழமை. எது தவறினாலும் பிள்ளையாரையும் அவருக்கான கற்பூர ஆரார்த்தித் தரிசனத்தையும் தவற விட மனம் விரும்பியதில்லை. மனதின் பாரங்கள், கவலைகள் எல்லாவற்றையும் இறைவனின் காலடியில் இறக்கி வைத்து விடலாம். இறை தரிசனத்தில் இதயம் லேசாகி விடுவது கூட ஒரு வரமாயிருந்தது. இன்று அதற்கு வழியில்லாமல் போய் விடுமோ என்று தோன்றியது. முதுமையிலாவது ஆசைப்பட்டபடி வாழ்ந்து கொள்ளலாம் என்று எண்ணியிருந்தது தவறு என்பதைக் காலம் உணர்த்திக் கொண்டே இருக்கிறது. கடமைகள் விடமாட்டோம் என்று காலைக் கட்டிக் கொண்டு இருக்கின்றனவே.

திலகத்துக்கு இப்போது எழுபத்தைந்து வயது. இளமையில் அது வேண்டும், இது வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்ட மனம் இப்போது அடங்கிப் போய் விட்டிருந்தது. ஆசைகளும் எதிர்பார்ப்பும் தாமாகவே குறைந்து விட்டிருந்தன. சின்னச் சின்னதாய் யாரையும் எதிர்பார்த்திருக்கத் தேவையிராத ஆசைகள் மட்டுமே மிச்சமாயிருந்தன. கொஞ்சம் பேராசை என்று சொல்வதானால் வாரத்துக்கொரு தடவை கோயிலுக்குப் போகும் ஆசை மட்டும்தான். தானாகவே வண்டியோட்டிக் கொண்டு செல்ல முடிவதால் யாருக்கும் எந்த இடைஞ்சலுமில்லை. பூஜை முடிய, கோயிற் பணிகளைச் செய்வார். அர்த்தசாமப் பூசையையும் பார்த்து விட்டுப் பொறுமையாகவே வீட்டுக்குத் திரும்புவார்.

வெள்ளிக்கிழமை என்றால் கோயிலுக்குப் போகும் வேலையை மட்டும் வைத்துக் கொள்வார். காலையில் வீட்டைத் துடைத்து, சாம்பிராணிப்புகை போடுவார். அதன் பின் மாலைகளையும் கட்டிக் கொண்டு கோயிலுக்குக் கிளம்பத்தான் நேரம் சரியாக இருக்கும். ஆனால் இன்று நகரின் அடுத்த பகுதியில் இருக்கும் மகனின் வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டியதாய் போயிற்று. மகனைப் பற்றி எண்ணியதும் திலகத்தின் உடலில் இருந்து நெடுமூச்சு ஒன்று வெளியேறியது.

பெற்றது இரண்டுதான். இரண்டுமே ஆண்பிள்ளைகள். “உனக்கென்னம்மா கஷ்டம். இரண்டு பெடியளைப் பெற்று வைச்சிருக்கிறாய்” என்று எல்லோருமே சொல்லுவார்கள். பெண்குழந்தை இல்லை என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவள், ஊராரின் இந்த வாக்குமூலத்தில் ஆண்பிள்ளைகளைப் பெற்றதற்காகப் பெருமையும் அடைந்திருக்கிறார்.

திலகம் இயல்பிலேயே பக்தி மிகுந்தவர். அதற்காகக் குருட்டுத்தனமான பக்தி என்றில்லை. தன்னையும் பிறரையும் பாதிக்காத வரையிலான விதிமுறைகளை ஏற்றுக் கொண்டு இறைவன் ஒருவன் மேலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதை நம்பி வாழ வேண்டும் என்பது அவரது கருத்து. அதனாலேயே மற்றவர்களைக் காயப்படுத்திச் சுகம் காணும் பழக்கம் திலகத்திடம் என்றுமே இருந்தில்லை. அன்பு செலுத்து என்பதையே மந்திரமாய் புகட்டிப் பிள்ளைகளை வளர்த்திருந்தார்.

மகன்மார் இருவருமே பெற்றோர் சொல்லைத் தட்டாத தங்கமான பிள்ளைகள். கணவன் வித்தி கூட குடும்பம் மனைவி என்று வாழ்பவர் தான். மனிதர்களையும் கடவுளாக ஏற்றுக் கொண்டு அளவுக்கதிகமாய் பக்தி செலுத்திப் பூஜிப்பது மட்டுமே திலகத்தில் அவருக்குப் பிடிக்காத விடயம். அவர்களை வழிகாட்டியாகவோ குருவாகவோ ஏற்றுக் கொள் என்று மனைவியிடம் அவர் வாதிடுவார். கணவன் மனைவியிடையே கருத்து வேறுபாடு வருவது என்றால் இந்த ஒரு விடயத்தில் மட்டும் தான். மற்றபடி கணவனுக்குத் தேவையானவற்றைச் செய்து கொடுத்து கண்ணும் கருத்துமாய் பார்த்துக் கொள்ளும் அந்தக் காலத்து மனைவியாகத் தான் திலகம் வாழ்ந்து வந்தார். வித்தியும் முரனான கருத்துக்களைச் சொல்வாரே தவிர வீட்டில் பழனை என்றால் அத்தனை வேலைகளிலும் துணை நிற்பார்.

தம்பதியர் இருவரும் சமூகத்தொண்டுகள் செய்து வந்தாலும், ஊர்ப்பிரச்சனைகளில் தலை போட்டுக் கொண்டதில்லை என்பதால் அமைதியாகவே அவர்கள் வாழ்க்கை ஓடிக் கொண்டிருந்தது. முத்தவனுக்கும் இளையவனுக்கும் பத்து வயது வித்தியாசம். முத்தவன் கணக்காளராக வேலை தொடங்கிய போது இளையவன் எட்டாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தான். இருபத்தேழு வயதாகும் வரை காதல் கீதல் என்று முத்தவன் ரமணா யாரையாவது அழைத்து வருவானோ என்று காத்திருந்ததுதான் மிச்சம்.

அதற்கு வழியில்லை என்ற பின்னர்தான் திலகா பெண் வேட்டையில் இறங்க ஆரம்பித்தார்.

பெண் தேடுதல் என்பது நினைத்தது போன்று ஒன்றும் இலகுவான காரியமாக இருக்கவில்லை. பெண் வீட்டுக்காரருடன் பேசி, தேவையென்றால் பொருத்தம் பார்ப்பதுடன் வேலை முடிந்து விடவில்லை. அதற்குப் பின்னர் தான் உண்மையான தலைவரி ஆரம்பிக்கும். பெண்ணும் ஆணும் ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதால் பேசிப் பழகக் வேண்டும் என்பார்கள். எதற்காகச் சண்டை பிடிக்கிறார்கள் என்ற காரணம் திலகத்துக்கு இன்றுவரை தெரியவில்லை. ரமணா விறைத்துக் கொண்டே பெண்ணைப் பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லி விடுவான். கிட்டத்தட்ட ஐந்தாறு பெண்களுடன் பேசிப் பழகியும் யாரையும் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

தொலைக்காட்சி நாடகமொன்றில் திருமணக் காட்சியொன்று போய்க் கொண்டிருந்தது.

“உனக்கு எப்ப கல்யாணம் காட்சி என்று பார்க்கப்போகிறேனோ?” சலிப்புடன் திலகம் சொல்ல,

“நீங்கள் சரியென்றால் அடுத்தமாதமே வைத்து விடலாம்” என்று ரமணா முகத்தைத் தீவிரமாக வைத்துக் கொண்டு சொன்னான்.

மகன் பகடி விடுகிறான் என்பது போல் மகனை நிமிர்ந்து பார்த்த திலகத்துக்கு மகன் விளையாடவில்லை என்பது புரிந்து போன்று.

“என்னடா சொல்லுறநாய்? உனக்குத்தான் ஒரு பொம்பிளைகளையும் பிடிக்கவில்லையே?” சலிப்புடன் சொன்னார்.

“அம்மா, நீங்கள் ஆசைப்படுறது மாதிரி இல்லாமல் நான் ஆசைப்படுறது மாதிரி என்றால் நடக்கும்.”

“யாரையாவது பார்த்து வைச்சிருக்கிறாயோ? நீ அப்படி ஒன்றும் இல்லையென்று தானே சொன்னாய்?” திலகத்தின் குரலில் ஏகத்துக்கு ஆச்சரியம்.

“அம்மா, நீங்கள் எங்களுக்குள்ள தானே பொம்பிளை பார்க்கிறீங்கள். ஆனால் எனக்கு என்னோடு வேலை செய்யிற ஒரு ஈரானியப் பிள்ளையைப் பிடிச்சிருக்கு.”

திலகத்துக்கு வாய் அடைத்துப் போய் விட்டது.

தன் காலம் முடிவடைந்த பின்னர், தினமும் விளக்கு வைத்து, சைவ ஆசாரங்களையும் பண்பாட்டையும் பேணத் தக்க ஒரு மருமகளைத் தான் மனம் தேடிக்கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் மகனின் விருப்பத்துக்கும் மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதால் தான், அவன் யாரையாவது காதலிக்கிறானா என்று முன்னரேயே கேட்டிருந்தாள். “இல்லை” என்ற பதிலில் உண்மையில் உள்ளுக்குள் மகிழ்ந்து போயிருந்தானே!

“என்னம்மா, உங்களுக்குப் பிடிக்கேல்லைத்தானே? அதுதான் நான் சொல்லேல்லை.”

“நான் விசரி மாதிரி பொம்பிளை தேடுறன். சொல்லியிருக்க வேண்டியது தானே?” வார்த்தைகள் ஆற்றாமையில் வெளி வந்தன.

அதற்குப் பின் திலகம் அதிக நாட்கள் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. இந்து சமய முறைப்படித்தான் திருமணம் என்றதுக்கு பெண்வீட்டார் மறுப்புச் சொல்லவில்லை. திருமணம் திலகத்தின் ஆசைப்படியே நடந்தது. சேலையில் அழகு சொருபமாய் வந்த பெண்ணைப் பார்த்து அகமகிழ்ந்து போனார். மருமகள் செரினுக்கு திலகத்தைப் பற்றி ரமணா சொல்லியிருக்க வேண்டும். புது உறவுகள் ஆதலால் சொன்னதை எல்லாம் கேட்டு நடந்தாள்.

அடுத்த வருடமே வேறு ஒரு வீட்டுக்குக் குடி பெயர்வதாய் ரமணா சொன்ன போது திலகம் பெரிதாய் அதிர்ச்சி அடையவில்லை. உள்ளுக்குள் எதிர்பார்த்திருந்தார் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

மகனும் மருமகனும் பக்கத்திலேயே வாழ்ந்து வந்ததால், வெள்ளிக்கிழமை இரவு சாப்பாடுக்கென்று திலகம் வரவழைப்பார். மருமகனுக்கு விளக்கேற்றக் கற்றுக் கொடுப்பார். பிட்டு, இடியப்பத்துடன் ஈரானியச் சாப்பாட்டு வகைகளும் மேசையில் நிறைந்திருக்கும். செரினுக்கும் தனக்குமிடையில் அகப்பட்டு, ரமணா திண்டாடுவது திலகத்துக்குத் தெரியும். தெரிந்தும் கண்டே கொள்ளாதது போல் இருப்பார்.

பக்கத்தில் இருந்தால் தானே வம்பு என்று முப்பது கிலோ மீற்றர் தொலைவில் வீடொன்றை வாங்கிக் கொண்டு தப்பித்தோம் பிழைத்தோம் என்று ரமணாவும் செரினும் ஓடியே போய் விட்டிருந்தார்கள்.

கையோடு இருந்த பிள்ளை அருகில் இல்லையே என்ற வருத்தம் திலகத்துக்கு இருக்கத்தான் செய்தது. பக்கத்தில் எத்தனையோ வீடுகள் விலைக்கு வந்தும் வேண்டுமென்றே வாங்காமல் தவிர்த்து விட்டமை வலிக்கத்தான் செய்தது. வித்திக்கு இவற்றைப் பற்றிய எந்தக் கவலையுமில்லை. ஒய்வு பெற்ற பின் கோயில் வேலைகள், வீட்டுத்தோட்டம், தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சி என்று அவரது பொழுதுகள் போய்க் கொண்டிருந்தன. வாரமொரு முறையாவது தாயைப் பார்க்க வருவேன் என்று வாக்களித்திருந்த ரமணாவுக்கு ஏதேதோ வேலைகள் முக்கியத்துவம் பெற்று விட்டன. அவனைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற துடிப்பில் திங்களோ, செவ்வாயோ திலகம் அவர்கள் வீட்டுக்குப் போய் வருவார்.

செரின் வருவதற்கு மாலை ஆறுமணியாவது ஆகும். மூன்று மணிக்கு வேலை முடிந்து மூன்றரைக்கு வீட்டுக்கு வந்து விடும் ரமணா ஆங்கிலப்பாட்லகள் பின்னணியில் ஒலிக்க வீட்டு வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருப்பான். வாரஅறுதியில் தோய்த்திருந்த உடுப்புகளை மடித்து வைப்பது, அயன் பண்ணுவது, வீட்டைச் சுத்தம் செய்வது, கழிப்பறை குளியலறைகளைச் சுத்தம் செய்வது, சமைப்பது என்று மாறி மாறி வேலைகளைச் செய்து கொடிருப்பான். முன்னர் போட்ட உடுப்புகளைக் கொண்டு வந்து தோய்ப்பதற்குக் கூடப் போட்டில்லை. மகன் வேலை செய்வதைப் பார்க்க முடியாமல், ஒரு பெருமூச்சுடன் திலகமும் ஒரு கரம் கொடுப்பார்.

இரண்டு வருடத்தின் பின் செரின் ஒரு குழந்தைக்கு தாயாக இருக்கிறாள் என்ற செய்தி அறிந்ததில் திலகத்துக்குக் கால்கள் நிலத்தில் நிற்க மறுத்து விட்டன. வாரத்துக்கு இரண்டு தடவையாவது எதையாவது சமைத்து எடுத்துக் கொண்டு போய் விடுவார். தமிழரின் உணவுகள் மருமகனுக்கு பிடித்து விட்டிருந்தமை வசதியாகவே போய் விட்டிருந்தது. வாந்தி வருகிறது, களைப்பாய் இருக்கிறது என்று சொல்லி விட்டால் போதும் திலகத்தின் கார் வீட்டில் இருந்து கிளம்பி விடும். தூரம் எல்லாம் இப்போது ஒரு பொருட்டாகவே தோன்றவில்லை.

குழந்தையை முதலில் பார்த்தபோது எந்தப் பக்கத்துக்குக் கலருக்கு சேர்மதி என்பதைத் தான் மனம் முதலில் கணக்கிட்டது. மாநிறத்தை விட பளிச்சென்ற கலருடன் அழகே உருவமாயிருந்த பேத்தி உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு விட்டாள். மகன் இல்லை என்று வருத்தப்பட்டவள் இப்போது மருமகளை மகளாகத் தாங்கிக் கொண்டாள். இப்படி ஒரு மாமியாரா என்று செரினின் பெற்றோருக்கே ஆச்சரியம். கவனித்த கவனிப்பில் செரின் கூட மாமியாரிடம் ஒட்டிக் கொண்டு விட்டாள்.

அதற்கடுத்த வருடம் இன்னுமொரு பெண் குழந்தை கிடைத்ததும் திலகத்தின் வேலைகள் இரட்டிப்பாகி விட்டிருந்தன. காலையில் இன்னொரு மகன் சுதாகருக்கும் கணவனுக்கும் சமைத்து வைத்து விட்டு, ரமணா வீட்டுக்குப் போவார். சமைத்து, குழந்தைகளைக் குளிப்பாட்டி, உணவுட்டி, உறங்க வைத்து விட்டு மாலையில் வீட்டுக்கு வருவார். குழந்தைகள் பாடசாலை செல்லத் தொடங்க ஒய்வு கிடைக்கும் என்று நினைத்ததும் கனவாகவே போனது.

ஒரு நாள் மாலையில் மகன் அழைத்தான். அவனாக எடுக்கும் நாட்கள் வெகு குறைவு. அன்னையர் தினத்துக்கு வாழ்த்துத் தெரிவிக்கும் அவன் பெற்றோரின் பிறந்த நாட்களையோ, திருமண நாளையோ மறந்து விடுவான்.

“அம்மா, நான் உங்களிட்டை உதவியொன்று கேட்பன். முடியாது என்றால் முடியாது என்று

தாராளமாகச் சொல்லலாம்.” மகன் போட்ட பிடிகையில்,

“என்ன தம்பி, என்ன வேணும் என்றாலும் கேள்.” தாய்மைப் பாசம் ஊற்றெடுக்கச் சொன்ன வார்த்தைகள் திலகத்துக்கே எதிரியாகின.

“அடுத்த கிழமை ஷீலாவுக்கு 3 நாட்கள் பள்ளி. செரின் வேலைக்குப் போகத் தொடங்கப் போறாவாம். இரண்டு நாட்கள் முத்தவளைப் பார்த்துக்கொள்ள முடியுமே? சின்னவளை சிறுவர் பராமரிப்பு நிலையத்துக்கு அனுப்பப் போகிறோம்.”

“அதுக்கென்ன தம்பி. மற்றவளையும் நானே பார்த்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் ஓவ்வொரு நாளும் இவ்வளவு தூரம் என்னால் அலைய முடியாதடா.”

கணவன் அதைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டபோது திட்டத் தவறவில்லை. ஆனாலும் திலகத்தின் மனம்தான் இப்போது பேரக்குழந்தைகளுக்காகவும் துடிக்கத் தொடங்கி இருந்ததே!

கணவன் சொன்னது எத்தனை உண்மை என்பதை அதன் பின் வந்த எத்தனையோ சம்பவங்கள் உணர்த்தி விட்டன. வார நாட்களில் ஓய்வென்பதே கிடைக்காமல் போயிற்று.

ஆக்ம திருப்தியாய் நல்ல ஒரு அப்பம்மா என்ற உனர்வைப் பெற்றிருந்தால் கூடப் பரவாயில்லை. அதுவுமே அவ்வப்போது அக்கினிப் பிரவேசத்துக்கு உள்ளாக்கப்பட்டது. பேரக் குழந்தைகள் அடம் பிடித்தால், அழுதால், முறைத்துக் கொண்டால் எல்லாவற்றுக்கும் அப்பம்மா கொடுக்கும் செல்லம் என்று இலகுவாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டது. மனம் வெறுத்துப் போய் இனி மகன் ஷீட்டுக்குப்போவதில்லை என்ற வெராக்கியத்துடன் தான் இருப்பார். ஆனால் மகன் அழைப்பு எடுக்கும் போதே,

“அம்மா, குட்மோர்னிங்மா.”

“ம. குட்மோர்னிங்” எதற்கு எடுத்திருப்பான் என்று தெரிந்திருப்பதால் திலகம் இறுக்கமாகவே பதிலளிப்பார்.

“அம்மா, ஷீலாவுக்கு உடம்பு சரியில்லை. இன்றைக்கு எனக்கொரு மீற்றிங் இருக்குது. செரினுக்கும் வேலைக்குப் போக வேணுமாம். அரைநாள் தான். மத்தியானம் வந்திடுவன். வாறீங்களே”

“இல்லடா, நான் இங்க ஒன்றும் சமைச்சு வைக்கவில்லை. அப்பாக்கு வெளிச்சாப்பாடு ஒத்துக் கொள்ளாது.”

“அப்பா என்ன சின்னக் குழந்தையா? உங்களுக்கு வர வர என்னைப் பிடிக்காமல் போயிற்று.” ரமணா ஒரு மாதிரியாகச் சொல்லும் விதத்தில் திலகம் வருவதாகச் சொல்லி விடுவார்.

கேட்டுக் கொண்டிருந்த சின்னவன் சுதாகர்,

“அம்மா, எனக்கும் வயசாகுது. நீங்கள் அண்ணாவைப் பற்றியே கவலைப்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறீங்கள். என்னைப் பற்றின ஞாபகமே இல்லை.” சொல்லி விட்டுக் குனிந்து சப்பாத்து நாடாவைக் கட்டினான். முத்தவனின் குற்றச்சாட்டுடன் இளையவனின் குற்றச்சாட்டும் சேர்ந்து கொள்ள உள்ளுக்குள் வலித்து. ஆனாலும் சின்னவனின் குற்றச்சாட்டில் உண்மை இருப்பதை மனம் ஏற்றுக் கொண்டது.

முத்தவனுக்கு நேரத்துக்கு சாப்பாடு பரிமாறுவது தொடக்கம் பெண் பார்த்தது வரை அத்தனையும் நேரத்துக்கு நடந்து விட்டிருந்தன. சுதாகருக்கு இப்போது வயது இருபத்தெட்டு ஆகி விட்டிருந்தது. ஒழுக்கம் என்பதை அதிகமாய் போதித்து வளர்த்து விட்டது தவறோ என்னமோ இவன் காதலில் விழ வாய்ப்பே இல்லை என்று தான் தோன்றியது. தனது திருமணத்தைப் பற்றித்தான் சொல்லாமல் சொல்லி விட்டுச் சென்றிருக்கிறானே?

கேட்டுக் கொண்டிருந்த விதத்தி, “அவன் சொன்னதில் ஒரு பிழையும் இல்லை. பாதி நேரம் நாங்கள்

சாண்ட்விச் சாப்பிடுறம். ரமணாவுக்கு கல்யாணம் கட்டிக் கொடுத்து இப்ப ஏழு வருசம் ஆச்சுது. பிள்ளைகளையும் ஓரளவுக்கு வளர்த்துக் கொடுத்திட்டாய். களைப்போட இவ்வளவு தூரம் நீ கார் ஓடி வந்து சேர வேணுமே என்று நான் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். நீ சுதாகருக்கான கல்யாண வேலையை மட்டும் இனிமேல் கவனி.”

தனக்கு அதில் எந்தப் பொறுப்புமில்லை என்பது போல் பேசிய கணவனை ஒரு நிமிடம் நிமிர்ந்து பார்த்தார். அவர் அப்படித்தான் என்று நினைத்ததும் கோபம் வரவில்லை. என்னமோ பொம்பிளையைக் கடையில் விற்கிறார்கள். போய் பார்த்து உடனேயே வாங்கி விடலாம் என்பது போல் சொன்ன விதத்தில் சிரிப்பு வந்தது.

“இன்றைக்கு மட்டும் போய் விட்டு வாறனப்பா. கோபிக்காமல் நேற்றுச் சமைத்த கறி இருக்குது. சூடாக்கிச் சாப்பிடுங்கோ.”

சொல்லிக் கொண்டே அடுத்த ஐந்து நிமிடத்தில் தயாராகிக் காரில் ஏறி விட்டார். பள்ளிக்கூட நேரம் என்பதால் வாகன நெரிசல் இருக்கும் என்பது எதிர்பார்த்ததுதான். பணத்தைச் செலுத்திச் செல்லக்கூடிய ரோல் எனும் பாதையால் சென்றதில் அரைமணி நேரத்துள் ரமணா வீட்டுக்குச் சென்று சேர்ந்து விட்டார். மதியம் வந்து விடுவேன் என்று சொல்லிக் கென்றவன் வீடு வந்து சேர்ந்த போது மாலை ஐந்துமணி. அதற்குப் பிறகு கிளம்பினால் அலுவலகங்கள் முடிந்து செல்லும் வாகன நெரிசலுக்குள் சிக்கிக் கொள்ள நேரிடும் என்பது தெரியும். ஆனாலும் இப்படி இருக்கும் என்று தெரியவில்லை. ஏதாவது விபத்து நடந்து ஒருபக்கப் போக்குவரத்து மூடப்பட்டிருக்கக் கூடும் என்று ஊகித்துக் கொண்டார்.

இன்றைக்கு எப்படியும் கோயிலுக்குப் போக முடியாது. வெள்ளிக்கிழமை அதுவுமாக சாமி விக்கிரங்கள் மாலையற்று இருக்கப்போகின்றனவே என்று நினைக்கையில் வருத்தமாய் இருந்தது.

ஒரு வழியாக ஊர்ந்து ஊர்ந்து வீட்டுக்குச் சென்று சேர்ந்த போது இரவு மணி ஏழைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தது. வாசலில் காத்திருந்த கணவர் கடும் கோபத்தில் இருக்கிறார் என்பது சொல்லாமலேயே புரிந்து போனது.

“ஏன் இவ்வளவு நேரம்? வராமல் அங்கேயே தங்கி விடலாமே?”

“சரியான ட்ரபிக். அதுதான் லேட்.” களைப்புத் தீர சூடாக ஒரு தேநீரைப் போட்டுக் கொண்ட பின் விசாரணைக் கமிஷன் முன்னர் ஆஜராகலாம் என்று தோன்றியது.

“எத்தனை தரம் போன் பண்ணினேன். உனக்கு எடுத்துச் சொல்லக் கூட முடியேல்லைத் தானே?” கணவரின் குரலில் இருந்த அக்கறை புரிய போனைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்தாள்.

ஆறு மில்ஸ் கோல்கள். “சொறியப்பா. பிள்ளை நித்திரை கொள்ளேக்கை இடைஞ்சலா இருக்கக் கூடாது என்று மியூட்டில் விட்டனான்.”

“வாங்கோ ரீ ஒன்று போடுறன்.” கணவர் எதுவும் குடித்திருக்க வாய்ப்பே இல்லை என்பது திலகத்துக்குத் தெரியும்.

“உனக்கும் சரியான வயசாச்ச. உன்ற உடம்பைப் பற்றியும் கவலைப்பட வேணும். ஓடித்திரியுறதால் நீ இன்னமும் இளமையா இருக்கிறாய் என்ற அர்த்தமில்லை.”

கணவரைக் கொட்டித் தீர்க்க தண்ணீரை மின் கேத்தலில் முழுமையாக நிரப்பி கொதிக்க வைத்தார் திலகம். ஒரு பக்கம் தேநீர் தயாராக மறுபக்கம் இடியப்பம் தயாரானது. கணவர் உறைபெட்டியில் இருந்து மீனை எடுத்து வெளியில் வைத்திருப்பதைப் பார்த்ததும் ‘பரவாயில்லையே வேலை செய்திருக்கிறாரே’ என்று தோன்றியது.

வெங்காயத்தையும் பச்சை மிளகாயையும், வெட்டி போட்டுப் புளியைக் கரைத்து மீனுக்கு மேல்

ஊற்றினார். உப்பையும் போட்டுக் கூட்டி வைத்து விட்டுப் பார்த்தால் அவரது தேநீர் ஆறி விட்டிருந்தது. பரவாயில்லை என்று அதை விழுங்கித் தள்ளினார். மீன் கொதித்துக் கொண்டிருக்கையில் போய் குளித்து விளக்கேற்றி விட்டு வந்தார். வெள்ளிக் கிழமை தான் ஆணாலும் மச்சம் இல்லாவிட்டால் சின்னவனுக்கும் கணவனுக்கும் சாப்பாடு இறங்காது என்பதால் திலகா நாள் கோள்கள் பார்ப்பதில்லை.

முட்டையையும் பொரித்து முடித்துச் சாப்பாட்டை மேசையில் கொண்டு வந்து வைக்கவும் சுதாகர் குளித்து விட்டு வரவும் சரியாக இருந்தது. அவர்கள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே பிரிட்ஜில் இருந்த கத்தரிக்காய் குழம்பையும் பருப்பையும் தனக்காகச் சூடாக்கி எடுத்தார். சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த சுதாகரைப் பார்த்தார். வழிமையாகவே அவன் பேசுவது குறைவு. மௌனமாகச் சாப்பிடுபவனைக் கவனித்தார். தலையில் ஒன்றிரண்டு வெள்ளிக்கோடுகள் தென்படுவது பளிச்சென்று தெரிந்ததில் அவனது கோரிக்கை நியாயப்பட மனது சங்கடப்பட்டது.

“சுதா, எப்படி வேலை போகுது?”

“போகுதம்மா? ஷீலா எப்பிடி இருக்கிறாள்?” குரலில் ஏதோ ஒன்று இருந்தது. தாயுடன் காலையில் பேசியதை நினைத்துக் கொடுத்து வருந்துகிறானோ தெரியவில்லை.

“நல்லா இருக்கிறாள்டா. போட்டுச் சாப்பிடு தம்பி. மெலிஞ்சும் போனாய்.” அதற்கு மேல் பேச்சை எப்படி வளர்த்துவது என்று தெரியாமல் திலகம் மௌனமாகி விட்டார்.

சாப்பிட்டு முடித்து வித்தி தொலைக்காட்சியைப் பார்க்கத் தொடங்கி விட்டார். சுதாகர் தன் அறைக்குள் அடைந்து கொண்டு விட்டான். மெல்பேனில் திருமணசம்பந்தங்கள் பேசும் தரகர் ஒருவரின் தொலைபேசி இலக்கத்தை ஒன்பது வருடங்களின் பின் தூசு தட்டி எடுத்துக் கொண்டார்.

அவரை அழைத்து விபரங்களைச் சொன்னார். வெளியூரில் சம்பந்தங்கள் கிடைப்பது என்பது அவ்வளவு இலகுவான காரியமில்லை. ஏதாவது கிடைக்கிறதா என்று கண்ணியிலும் தேடிப் பார்த்தார். ஒன்றும் சரியாக வரவில்லை. இனிமேல் ரமணாவிடம் போவதைக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும். சுதாகருக்கு ஒரு வழியைத் தேடி விட்டுத்தான் அடுத்த வேலை. தீர்மானித்துக் கொண்டே படுக்கச் சென்றார்.

அடுத்த நாள் காலையில் ரமணாவிடமிருந்து வந்த அழைப்பை நிராகரித்து விட்டு வீட்டைச் சுத்தம் செய்யும் பணியில் இறங்கி விட்டார். கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதங்களுக்கு மேலாக சுத்தம் செய்யப்படாததில் வீடு பூராவும் தூசாக இருந்தது. மேலும் மூன்று அழைப்புகள் ரமணாவிடமிருந்து வந்தும் திலகா கருத்தில் எடுக்கவில்லை. ஷீலா மாடிப்படியில் இருந்து விழுந்து காலை ஒடித்துக் கொண்டு விட்டதாயும் வைத்தியசாலையில் எல்லோரும் நிற்பதாயும் காலை பத்து மணிக்கு ஒரு குறுஞ்செய்தி வந்திருந்தது.

போட்டது போட்டபடி திலகம் கிளம்ப, அதிசயமாய் வித்தி தானும் கூட வருவதாகச் சொன்னார். பேத்தி ஷீலா திலகாவைக் கண்டதும் ஆனந்தக் கூச்சலிட்டாள். ஓடிப் போய் அவளைக் கட்டிக்கொண்டார் திலகா. ரமணாவும் செரினும் ஷீலாவுடன் நிற்பதாகச் சொல்ல, சின்னவளைக் கூட்டிக் கொண்டு ரமணாவின் வீட்டுக்கு திலகமும் வித்தியும் கிளம்பினர்.

வீட்டை ஒதுக்கி, தோய்க்க வேண்டியவற்றை தோய்க்கப் போட்டு விட்டு சமைத்து முடித்தார். அதற்குள் வித்திக்குப் பொறுமை போய் விட்டிருந்தது.

“வீட்டுக்குப் போகலாம் திலகம்.”

“ரமணா வரட்டும். குழந்தையை விட்டுட்டு எப்படிப் போறது? வீட்டை போய் என்ன செய்யப் போறீங்கள்?”

“கிரிக்கெட் தொடங்கப்போகுது.”

“அதை இங்கயே பாருங்களன்.”

“எனக்கும் தெரியும் அது. நீ எப்ப வருவான் என்று போன் பண்ணிப்பாரன்”

அவர் அழைப்பு எடுக்கப் போவதில்லை. கணவனின் தொண்டொணப்பைத் தாங்கமுடியாமல் இறுதியில் ரமணனுக்குப் போன் எடுத்தார்.

“என்ன அவசரம் உங்களுக்கு இப்ப? வீட்ட போய் சும்மா தானே இருக்கப்போற்கள். ஷீலாவுக்கு இன்னமும் எக்ஸ்ரே எடுக்கேல்லை.” பதிலை எதிர்பாராமல் போனை வைத்து விட்டிருந்தான் ரமணா.

உண்மையைச் சொன்னால் வித்தி சன்னதம் ஆடுவார் என்று தெரியும்.

“வந்து கொண்டிருக்கிறானாம்.” சொன்னது பொய். அதுவும் அரைமணி நேரத்துள் வெளுத்து விடக் கூடிய பொய். ஆனாலும் வேறு வழி தெரியவில்லை.

ஒரு மணி நேரம் வரை பொறுமையாக இருந்த வித்திக்கு பொறுமை தீர்ந்து போய் கத்தத் தொடங்கி விட்டார்.

இருபக்க மத்தளம் போல் அடிபட்டதில் திலகாவுக்கு தலையிடியே வந்து விட்டிருந்தது. மாலை ஆறுமணிக்கு வந்தவனிடம் சொல்லிக் கொண்டு கிளம்பியாயிற்று. மறுநாள் வந்து விடுமாறு சொன்ன மகனுக்கு பொதுவாகத் தலையை மட்டும் ஆட்ட முடிந்தது.

வரும் வழி முழுவதும் கணவரின் அறிவுரையைக் கேட்டதில் தலைவலி இன்னமும் அதிகமாகியது. வித்தி காரோட்ட விரும்புவதில்லை. இருவருமாக வெளியே கிளம்பினார்கள் என்றால் திலகம்தான் கார் ஓட்டுவது வழுமை.

வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்த போது மிகவும் சோர்ந்து போனார்.

கரட், பீன்ஸ், லீக்சை துண்டுகளாக வெட்டினார். முட்டையும் இறைச்சித்துண்டுகளும் பொரித்துப் போட்டு நாடுல்ஸ் ரெடி பண்ணி வைத்தவருக்கு சாப்பிடுவதற்கு மனம் இன்றிப் போனது. குளித்து விட்டு ஒரு கோப்பியைக் குடித்து விட்டுத் தூங்கி விட்டார். அதிகாலை மூன்று மணிக்கு விழிப்பு வந்த போது உடல் கணக்கணப்பதை உணர்ந்தார். இரண்டு பன்றோலை விழுங்கி விட்டு மீண்டும் சுருண்டு கொண்டார்.

மீண்டும் கண் விழித்தபோது குரியன் நன்றாக ஏறிவந்து விட்டிருந்தான். மணிக்கூட்டைப் பார்த்தார். மணி ஒன்பது. இரவும் சாப்பிட்டிருக்கவில்லை. வயிறு பசியில் காந்தியது. “சாப்பிடுங்கள், குடியுங்கள்.” என்று சொல்ல ஒரு பெண் பிள்ளையைப் பெற்றிருக்க வேண்டுமோ? மனம் ஏங்கியது.

வாயின் கசப்பு காய்ச்சலைச் சொன்னது. போனைக் கையில் எடுத்த போது ரமணாவிடமிருந்து நிறைய அழைப்புகள் வந்திருப்பது தெரிந்தது.

“என்ன திலகம் உடம்பு சரியில்லையோ? நான் தான் நித்திரை கொள்ளட்டும் என்று விட்டேன். நானே இன்றைக்குச் சூப்பரா ஒரு கோப்பி போட்டுக் குடித்தேன். ரமணா உனக்குக் கோல் எடுத்துப் பார்த்து விட்டு எனக்கு எடுத்தவன். உனக்கு காய்ச்சல் என்று சொல்லியிருக்கிறேன். நீ பேசாமல் ரெஸ்ட் எடு” சொல்லிக் கொண்டே வித்தி வந்தார்.

திலகத்துக்குப் பதில் சொல்லும் மனமிருக்கவில்லை. குழந்தையை வைத்துக் கொண்டு ரமணா அல்லாடப்போகிறான். இவர் போனால் என்னவாம்? மனம் நினைத்ததை வாய் திறந்து சொல்ல முடியவில்லை.

எழுந்து நிற்க முடியாத சோர்வாயிருக்கவே கட்டிலில் போய் மீண்டும் சுருண்டு கொண்டார். தூக்கத்துக்கும் விழிப்புக்குமிடையே இரண்டு நாட்கள் ஓடி விட்டன. சுதாகர் இடியப்பம் ஓடர் செய்து

எடுத்திருக்க வேண்டும். சொதியுடன் சேர்த்து இரண்டு வாய் மட்டுமே விழுங்க முடிந்த து.

முன்றாம் நாள் கண் விழித்த போது உடல் பரவாயில்லை என்றது. ஷீலா கட்டுடன் பள்ளிக்குச் செல்லத் தொடங்கி விட்டாள் என்று வித்தி சொன்னார். அடுத்த ஒரு கிழமை ரமணாவிடமிருந்து எந்த அழைப்புமில்லை.

“எப்படி இருக்கிறாய் அம்மா?” என்று கேட்க மாட்டானா என்று மனம் துடித்தது. அந்த வார இறுதியில் வந்து பார்ப்பான் என்ற எதிர்பார்ப்பு வெறும் நிராசையாகவே முடிந்தது. அவ்வளவுதானா பெற்றவளின் மேல் பாசம்? தேவைகளுக்கு மட்டும் தான் தாயா? நினைக்கையில் கண்கள் கலங்கின.

வீட்டு வேலைகளைச் செய்தாலும், சுதாகர் சம்பந்தமாகத் தொலைபேசியில் பேசினாலும், மனம் ரமணாவையும் இரண்டு பேத்திகளையுமே சுற்றி வந்தது. “என்னை வா” என்று கேட்கவில்லையே. கோபித்துக் கொண்டு விட்டானா என்று எண்ணிக் கவலையும் கொண்டார்.

அன்று திங்கள் காலை. காலையிலேயே சமைத்து முடித்து விட்டார்.

காலை ஏழைரக்கு மகன் அழைத்தான்.

“அம்மா இன்றைக்கு வர முடியுமா? வீட்டில் இரண்டு பிள்ளைகளும் நிற்கிறார்கள்.”

“சரி வருகிறேன்.” சொன்னவர் உடனேயே தயாராகி விட்டார். மகனையும் பேத்திகளையும் பார்க்கும் ஆவல் அவரைத் துரத்தியது.

ஷீலாவை ஒரு இடத்தில் உட்கார வைப்பது கடினமாய் இருந்தது. சின்னவருக்குப் படம் கலர் பண்ணக் கொடுத்து விட்டு பெரியவருடன் உட்கார்ந்து மொனோபொலி விளையாடினார். அவர்களுக்கு மதிய உணவைக் கொடுத்து தூங்க வைத்தார்.

உட்கார நேரம் கிடைத்தபோது நாரி வலித்தது. பையில் இருந்து தைலத்தை எடுத்துத் தேய்த்துக் கொண்டார்.

மாலை எப்போது வரும் என்று பார்த்திருந்தார். மகன் வேலையிலிருந்து கிளம்பி விட்டதாகச் செய்தி அனுப்பியதைப் பார்த்ததும் தானும் வீட்டுக்குக் கிளம்புவதாகப் பதில் அனுப்பி விட்டுக் கிளம்பி விட்டார்.

வீட்டுக்குக் கிட்டவாக அண்மித்திருந்திருப்பார். மகன் ரமணாவின் அழைப்பு.

“அம்மா, உங்களுக்கு அறிவேயில்லையா?”

திலகம் பிள்ளைகளுக்கு என்னமோ என்று பதறிப்போனார்.

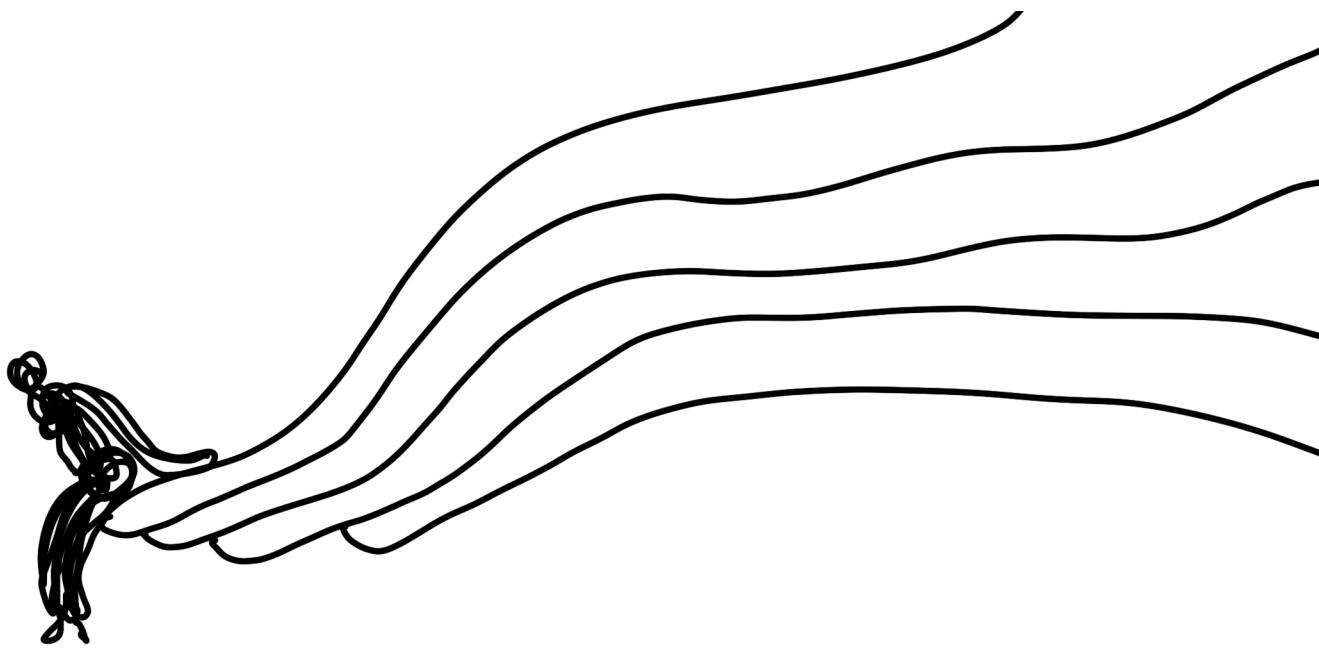
“என்னடா நடந்தது?”

“இன்றைக்கு எனக்கும் செரினுக்கும் ஒரு பார்ட்டி இருக்குது. வீட்டில இரவு பத்து மணி மட்டும் நிற்க வேண்டி வரும் என்று அன்றைக்கே சொல்லி இருந்தேன் தானே? நாங்கள் வர முன்னம் நீங்கள் வெளிக்கிட்டங்கள்.”

திலகாவுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும் என்று தோன்றவில்லை. இடுப்பின் வலி நிற்கவே விட மாட்டேன் என்றது. மெதுவே காரை விட்டு விட்டு உள்ளே போனார்.

“ஆடு எடுத்து வைச்சிருக்கிறன். ஒரு குழம்பு வைச்ச விடு.” வித்தி சொன்னார்

பலியாடு ஒன்று பதிலே இல்லாமல் தலையாட்டியபடி உள்ளே சென்றது.

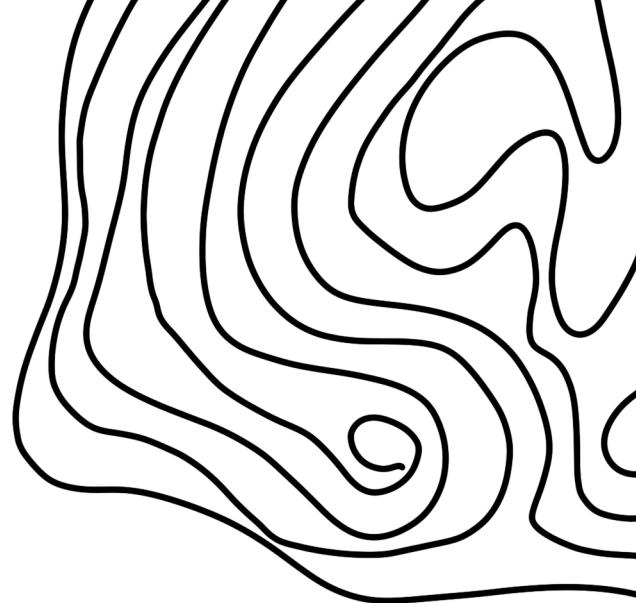

● கோபால்தாசன்

மொட்டை மாடி

மாலை நேர
புழக்கத்தின் நிழற்குடையது
நினைவுகளின் பொதுக்குமு
யாருமற்ற
அனாதை மைதானம்
வீட்டில் கிட்டும்
தின்பண்டங்களை
எடுத்து வந்து
அசைபோடுவதாகட்டும்
சண்டை சச்சரவுகளிலிருந்து
தன்னை விடுத்து
தனியே வந்து
ஓவ்வொன்றாய்
கழற்றி விடுவதாகட்டும்
பக்கத்து
மாடிகளின் வழியே
கசியும் டிவி ஓலியும்
அதனுடே
குழந்தையின் அழுகையை
தேற்றும்

தாயின் அன்பும்
இன்னொரு புறத்திலிருந்து
கீழே
பழைய பேப்பர் பிளாஸ்டிக்
சாமான் எடுக்கிறது எனவும்
கீழ் வீட்டிலிருந்து
கடாயில் எதையோ வறுக்கும்
தீயும் வாசனையுமாய்
மேல்தளத்தின் அசையில்
காயப் போட்டுக் கொண்டிருக்கும்
பெண்ணின் கையை விட்டு
நூட்டி விழு
எடுத்துத் தர கோருவதும்
காகத்திற்கு
தண்ணீர் வைத்த பாத்திரம்
காலியாகி காய்ந்தும்
சோற்றுப் பருக்கைகள்
காய்ந்து மறுபடியும்
அரிசி பிறவியெடுத்திருப்பதுமாய்
ஒரு
சிந்தனைக் கூடத்தை
அவ்விடம் நிறுவுகிறது!

● பாரியன்பன் நாகராஜன்

சொல்லத் தெரிந்ததெல்லாம்
பொய்; அதில் துளிகூட
உண்மை என்பதில்லை.

○

உன்னைச் செய்யத்
தெரிந்தது போல்; அவ்வளவு
அழகாக எனக்கு என்னைச்
செய்ய வராது.

○

நானெழுதிய கவிதைதான்
அனுவண்ணவாய் ரசிக்கிறது
என்னை.

○

தன்னில் விழும் எதையும்
வேண்டாமென்று
ஒதுக்குவதில்லை மன்.

○

மின்னுவதெல்லாம்
பொன்னாய்த் தெரிகிறது.
தொலைத்தது ஒற்றைக்கல் பேசரி.

○

என் முறை
வரும்போது
எனதும் உனக்கே.

○

ஜெயிப்பது நீயாக இருந்தால்
தோற்பது நானாக இருப்பது
மட்டற் ற மகிழ்ச்சி.

○

ஓரு முறை நேரில் வந்து போ
காதல் கவிதை கேட்டு
நச்சரிக்கிறார்கள் நண்பர்கள்.

○

அலமாரியில் இருப்பதை விட¹
வது இடதென உன் கைகளில்
மாறி மாறி இருக்கும் போது
இன்னும் அழகாய் இருக்கிறது
மரப்பாச்சி பொம்மைகள்.

○

பூப்போட்ட தாவணியில்
நீ வந்துபோன நாள் முதலாய்
என் தோட்டத்தில் நிறையபூக்கள்.
/

அவள் பயணிக்கும் நேரங்களில்
மட்டும் நிரம்பி வழிகிறது
நகரப் பேருந்து.

○

ஓரு துளி சூரியனையும்
கொஞ்சம் மேகத்தையும்
கொண்டு வந்திருக்கிறது
கீழிறங்கிய பட்டம்.

சிறுக்கை

என்றென்றும் பாடு

- நெளவாத் கான்.லி, அபுதாபி

பாடு அதாங்க என் பேரு உலகத்துல யாருக்கும் எனக்கு அமைஞ்ச மாதிரி நண்பன் அமையாது
பொறுங்க...பொறுங்க..

தளபதி மம்முட்டி மாதிரின்னு கற்பனையில மிதக்காதீங்க

என் நண்பன் அந்த அளவுக்கு நல்லவன் இல்லை

சாரி...சாரி....

அவனை பத்தி ரொம்பவும் தப்பா கற்பனை பண்ணாதீங்கஎன் நண்பன் அந்த அளவுக்கு கெட்டவனும் இல்லை..

அம்மா அப்பா வச்ச அழகான பேரு பாடு,ஆனா பல்பு பாபுன்னு ஆனது என் நண்பன் பாலமுரளி கிருஷ்ணனாலே தான்.இந்த பேரை கேட்டதும் ரொம்ப நல்லா படிக்கிற பையன்னு நினைக்காதீங்க ...அவன் நம்பர் ஒன் ஹராத்து,வாலு

பாலமுரளி கிருஷ்ணனுடைய மறுபெயர் லொள்ளு,ஜோள்ளு,சேட்டை,மன்மதன்,பிளே பாய்ன்னு சொல்லலாம் மொத்தத்துல இந்த உலகில் என்னென்ன பிரச்சனைக்குரிய வார்த்தைகள் என்னென்ன உள்ளதோ எல்லாமும் என் நண்பனையே சாரும்,ஆனா பாருங்க இதுவரை எந்த பிரச்சனையிலும் அவன் மாட்டியதே இல்லை.

ஆனா அவன் செய்யும் எல்லா பிரச்சனையிலும் பலியாடா மாட்டுறது நான் தான்.

சின்ன வயசிலிருந்தே இதுதான் நடந்துக்கிட்டு இருக்கு..

டியுசன் மூச்சர் பாடம் நடத்தும் போது அவங்களை பார்த்து விசில் அடிச்சான்,மூச்சர் திரும்பி பார்க்கும் போது நான் சிரிச்சிட்டேன்,மூச்சர் நான் தான் விசில் அடிச்சேன்னு என்னை மாத்து,மாத்துன்னு மொத்திட்டாங்க

ஒரு நாள் தெருவுல ஒண்ணா போகும் போது ஒரு தெரு நாயை கல்லால அடிச்சான் ஆனா அந்த நாய் வெறியில அவன் கடிக்காம பக்கத்துல இருந்த என்னைத் தான் கடிச்சது.டாக்டர் பதினாறு ஊசி குண்டி பஞ்சர் ஆகுறவரை குத்தோ குத்துன்னு குத்திட்டார் அதன் பின் வந்த சில நாட்கள் குப்புற படுத்து தான் உறங்கினேன்.

இது கூட பரவாயில்லை பத்தாம் வகுப்பு பொதுத்தேர்வுல இவன் பக்கத்துல உட்கார்ந்த பாவத்துக்காக பழி என் மேல விழுந்தது தெரியுமா??

ஓழுங்கா படிச்சிட்டு எக்ஸாம் எழுத போனேன் ஆனா ஒண்ணுமே படிக்காம பிட்டு எடுத்திட்டு வந்தான்பிட்டு எல்லாம் எழுதி முடிக்கும் தருவாயில் ஆசிரியர் வந்துட்டார்,பிட்டு பேப்பரை தூக்கி என் பக்கத்துல போட்டுட்டான் ஆசிரியர் நான் தான் பிட்டு அடிச்சேன்னு வெளியே அனுப்பிட்டாரு. மார்ச்சல் எழுத வேண்டிய எக்ஸாமை அக்டோபர்ஸ் எழுதுற மாதிரி பண்ணிட்டான்.

நல்ல படிக்கிற நான் இவனால அட்டெம்ப்பட் எழுதி பாஸ் ஆகுற நிலைமைக்கு ஆளாக்கிட்டான்

அவனால எத்தனை அவமானங்கள், நான் ஓழுங்கா படிச்ச எழுதுவேன்,ஆனா என்னை பார்த்து காப்பி அடிக்கிற அவன்னென்ன விட கூட மார்க் வாங்குவான்...எக்ஸாம்ல எழுதுற ஆன்சர் பேப்பரை காமிக்கலைன்னாலும் புடுங்கி எழுதுவான்.என் கெட்ட நேரமோ என்னவோ தெரியலை அவன் எப்போதும் என் கூட இருக்கிற மாதிரி ஆயிடுது ...

என் சேம் கோர்ஸ்,என் சேம் கிளாஸ், வருகை பதிவேட்டில் கூட என் பேரு பக்கத்துல இவன் பேரு தான் வரும்,வருகை பதிவேட்டின் படி இவனை என் பக்கத்துல அந்த வீணா போன வாத்தி உட்கார வச்சிட்டாரு.

நான் அவனை விலக நினைச்சாலும் எப்போதும் என்னோட இருக்கிற மாதிரி ஆயிடுது.மொத்தத்துல என் பிரண்ட்ஷிப்பை அவனும் விட வில்லை விதியும் விட வில்லை.அவனோட இருக்கிற நட்பால் எனக்கு என்ன என்ன ஆக போகுதுன்னு அந்த ஆண்டவனுக்கே வெளிச்சம.....

பக்கத்து வீட்டு சுபா ஆண்டிடி என் மேலே ரொம்ப பிரியமும் நம்பிக்கையும் வைத்திருந்தார்.என் மேல உள்ள நம்பிக்கையில் அவர் மகள் கீதாவை நான் படிக்கும் கம்ப்யூட்டர் கிளாஸ் பேட்ஜில் சேர்த்து விட்டார்..தங்கச்சியை பத்திரமா பார்த்துக்கோப்பா,போகும் போதும் சரி, வரும் போதும் சரி ஒண்ணாவே போயிட்டு ஒண்ணாவே வரணும் என்றார்...

என் ஆண்டிடி என்றேன்??

காலம் கெட்டு கிடக்குதப்பா,வயசுக்கு வந்த பொன்ன தனியா அனுப்பவே பயமா இருக்கு.அதே சமயத்துல படிப்பும் கம்ப்யூட்டர் அறிவும் அத்தியாவசியமாகிறது பாடு,அதனாலே தான் உன்னை நம்பி அனுப்புறேன்...

கண்ட கழுசடைக்கிட்ட பேசாத அளவுக்கு பத்திரமா கூட்டிட்டு போய் நல்ல படியா படிச்சிட்டு நல்லபடியா வாங்க என்றாள்.

இவனுடைய போறாத நேரமோ என்னவோ அந்த பேட்ஜில் பால முரளிகிருஷ்ணாவும் சேர்ந்தான்.. இவனுடன் பேசினால் பிரச்சனையை விலை கொடுத்து வாங்கணும்னு நினைச்சு அவன்கிட்டே பேசுறதையே நிறுத்திட்டான் பாடு,ஆனால் கிருஷ்ணாவோ பாபுவிடம் வேண்டுமென்றே பேசி கொண்டே இருப்பான் ஆனால் பாபுவிடமிருந்து எந்த பதிலும் வராது.அத்தருணங்களை பார்ப்பதற்கு விநோதமாகவும் வேடிக்கையாகவும் இருக்கும்...பாபுவிடம் அவன் செய்யும் குறும்புகள் கீதாவை கவர்ந்தது,ஆனால் பாடு தன் கூட வருவதால் கிருஷ்ணாவிடம் பேசாமலே இருந்தாள்

திடீரென பாபுவுக்கு டைபாயிடு வந்து கிளாஸ் போக முடியாத நிலைமை,வேறு வழி இன்றி கம்ப்யூட்டர் கிளாஸ்க்கு கீதா தனியாக போக வேண்டிய நிலைமை.

சில மாதங்களுக்கு பிறகு...

ஒரு வழியாக பாபுவும்,கீதாவும் கம்ப்யூட்டர் கிளாசை முடித்தனர்.கீதாவுக்கு படிப்பும் முடிந்தது.வீட்டில் கீதாவுக்கு நல்ல வரணாக பார்த்து கொண்டு இருந்தனர்பெரியோர்கள் எல்லாம் பார்த்து ஒரு நல்ல வரணாய் பேசி முடித்தனர்.

திருமண தேதியும் நிச்சயிக்க பட்டது.

கல்யாணத்திற்கு ரெண்டு நாட்களுக்கு முன்பு..

அந்த சம்பவம் நிகழ்ந்தேறியது

இப்போது போலீஸ் ஸ்டேஷனில் பாபுவாகிய நான் வவ்வாலை போல் தலை கீழாக தொங்கி கொண்டு இருந்தேன்.காரணம் என் நண்பன் பால முரளி கிருஷ்ணன்.

அவன் மட்டும் கைல கிடைச்சான்னா???????

அவன் கிடைக்கிறானோ இல்லையோ என் உயிரும் உடம்பும் திரும்ப கிடைக்குமா என்பதே டவுட்டா தான் இருக்கு.

பாலா முரளி கிருஷ்ணா ஏண்டா இப்படி பண்ண????

இப்படி எப்.ஐ.ஆர் இல்லாம எவனும் கேஸ் போடாம வவ்வால் மாதிரி தொங்க விட்டு என்ன அடிக்கிறதுக்கு மூல காரணமே கிருஷ்ணா தான்.இப்ப என்ன அடிச்சுக்கிட்டு இருக்கறது சுபா ஆண்டிடி ஹஸ்பெண்ட் தான்.

உங்ககிட்ட ஒண்ணு சொல்ல மறந்துட்டேன் கீதாவினுடைய அப்பா ஒரு போலீஸ் காரர்....போலீஸ்காரர்பொன்ன லவ் பண்ணி இழுத்திட்டு ஒடுண்ணா என்ன நடக்கும்னு உங்களுக்கு நல்லாவே தெரியும்,ஆனா இந்த விசயத்துல எந்த பாவமும் செய்யாத நான் எப்படி மாட்டுனேன்னு

உங்களுக்கு தெரியுமா?

கீதா தன் காதலன் கிருஷ்ணாவோட ஓடி போறதுக்கு முன்னாடி அவ எழுதுன ஸெட்டரால் தான் நான் இந்த நிலைமைக்கு ஆளாகிட்டேன்.

அப்பா அம்மா என்னை மன்னிக்கவும்

நீங்க பார்த்த பையன எனக்கு பிடிக்கலநான் பாடு அண்ணாவினுடைய நண்பன் பால முரளி கிருஷ்ணாவை வல்வ பண்ணுறேன்.

அவரோட தான் என் வாழ்க்கையை அமைச்சிக்க போறேன்.என்னை தேடி வராதீங்க.இப்படி ஒரு நல்ல கணவன் அமைய காரணமா இருந்த பாடு அண்ணாவுக்கும் என் நன்றியை சொல்லிடுங்க.

இப்படிக்கு

உங்கள் அஞ்பு மகள்

கீதா

எத்தனை அடி, உதை எல்லாமே என் பால முரளி கிருஷ்ணாலதான்அந்த போலீஸ்காரர் அவர் ஆத்திரம் தீர அடித்து விட்டு,அடித்து விட்டு சென்றார்.

ஒரு வாரம்கழித்து என்ன நினைத்தாரோ தெரிய வில்லைஎன்னை பார்த்து பரிதாபப் பட்டு விட்டு விட்டார்....

சில வருடங்களுக்கு பிறகு.....

வேலை விஷயமாக வெளியூர் செல்ல வேண்டி இருந்தது.அப்போது எனது கண் முன்னே பால்ய நண்பன் பால முரளி கிருஷ்ணாவை பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது,ஆனால் பேச மனமில்லை ஆனால் அருகே அவன் மனைவி கீதாவும்,அவர்களின் குழந்தையும் இருந்தது,அவர்களை பார்த்தும் பார்க்காதது போல நடிக்க தெரிய வில்லை.மனது பரிதவித்தது ...வேறு வழி இல்லாமல் பேசி விட்டேன்.

எப்படி இருக்கீங்க என்றேன்,ஆனால் பதில் சொல்லாமல் முதலில் மன்னிப்பு கேட்டனர்,மனம் உருகியது.

பழசெல்லாம் மறந்திடு கிருஷ்ணா,தப்பு செஞ்சுட்ட, அதை நினைச்சுக்கிட்டே இருந்தா வாழ்க்கை பாரமா ஆயிடும்நீ பொண்டாட்டி புள்ளையோட சந்தோசமா இரு.இந்த பாடு என்ன பிரச்சனை வந்தாலும் கலங்க மாட்டான்...உனக்காக தானே அடி வாங்கினேன்.உன் காதலும் கல்யாண வாழ்க்கையும் என்றென்றும் நல்லா இருக்கனும் அது போதும்டா எனக்கு.....

வர்றேன்டா என சொல்லி விட்டு வரும் போது அவன் குழந்தை டாட்டா காட்டியது...ஓடி சென்று கண்ணத்தில் ஒரு முத்தமிட்டேன்

குழந்தை பேரு என்னடா???

பாடு.....என்றான்.....

என் பாடு ஞாபகங்கள் என் கூட கடைசி வரைக்கும் இருக்கனும்....கண்களிலிருந்து என்னையும் அறியாமல் கண்ணீர் வழிந்து கொண்டு இருந்தது.

● க. புனிதன்

மறதி காகம்

ஓரு காகம் தன்
 சூட்டிற்கு
 காய்ந்த சருகு
 கொண்டு வந்தது
 பூக்கள் கொண்டு வந்தது
 இரையை
 கொண்டு வந்தது
 மின்மினி வெளிச்சம்
 கொண்டு வந்தது
 கனவை
 கொண்டு வந்தது

மறதியில்
 தன் சூட்டையே
 வேறு ஒரு பறவையின்
 கூடு என ரொம்ப நாளாய்
 நினைத்து இருந்தது

அதன் சூட்டில்
 வெளிச்சம் பூக்கள்
 பூத்திருந்தது

சூட்டின் ஜன்னல் வழியே
 வானம் நன்கு தெரிந்தது

ஓரு காலை பொழுதில்
 அதுவே தன் வீடு என
 அறிந்தது

திருட்டு காகம் எனும்
 பட்டம் தனக்கு இல்லாததை
 நினைத்து மனம்
 சுதந்திரமாய் மகிழ்ந்தது

● கா.ந.கல்யாணசுந்தரம்

சிறகை விரிக்கும் பறவைகள்
 வானத்தை சொந்தம்
 கொண்டாடுவதில்லை
 மண்ணில் விழும் மழைத்துளிகள்
 தாகம் தணிக்காமல்
 வாழ்ந்ததில்லை

மணம் பரப்பும் மலர்கள்
 சூந்தலில் சூடு
 முரண்டு பிடிப்பதில்லை
 மாலையில் வீசும் தென்றல்
 மீண்டும் வர மறப்பதில்லை

உயர்ந்து நிற்கும் மலைகள்
 ஏற்றிவிடும் போதில்
 எட்டி உதைப்பதில்லை
 கிளை விரித்த மரங்கள்
 நிழல் கொடுக்க எப்போதும்
 மறுப்பதில்லை

வயலில் மேயும் மாடுகள்
 வீடுவாராமல்
 வழிதவறிப் போனதில்லை
 மாந்தோப்பில் குயில்கள்
 குரலெழுப்பாது
 பறந்து செல்வதில்லை
 மனிதன் தான் வாழும்
 நிலத்தின் சூழலை
 ஏனோ காப்பாற்ற மறக்கிறான்?
 ஆம்... வாழுக்கை வாழுவதற்கே
 எனும் கோட்பாட்டை
 ஏற்க மறுக்கிறான்!

● முத்தையாமோகன்

ஆவிகள் நடமாடும் வீடு

உபயோகமற்ற ஆலமரம்
வெட்டப்போவதாக
பேசிக்கொண்டிருந்தார்
பஞ்சாயத்து...

முனைவிட்டு
மேலெழும்பிக்கொண்டிருந்த
ஆலமரத்தின் தளிர்
தாயிடம் கேட்டது,

அம்மா உண்ணே
வெட்டப்போகிறார்களாமே என்று...

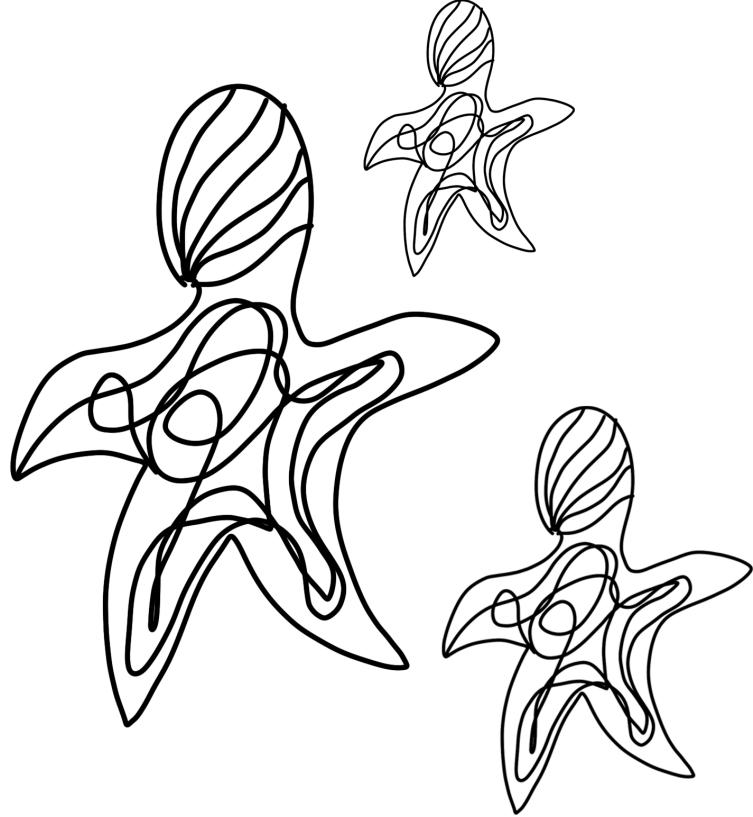
என் கடைசிதுளி
ரத்தம் இருக்கும்வரை
உன்னை காப்பாற்வேன்
என்றது தாய்மரம்...

இலை நுணி கிளைகளை
கொஞ்சங்கொஞ்சமாய்
கழித்தெறிந்து கொண்டிருந்தார்கள்...

ஐயோ அம்மாவலிக்கிதே
என்று அலறித்து டித்தது
வலியைத்தாளாத தளிர்..

எல்லாம் முடிந்தது
பளபளவென
வீட்டைக்கட்டினார்கள்
மொழுமொழுவென
தரையைப்போட்டார்கள்

கனவும் களிப்பும்
கரைபுரண்டோடு
ஊரும் உரவுகளும்கூடி
புதுமனை புகுவிழா
கொண்டாடினார்கள்...

நிகழ்வுகள் பலகண்டு
நிரந்தரம் என்றிருந்த
நிலைகள் தடம்புரண்டு
ஆண்டுகள் உருண்டோடின...

வீட்டின் மூனைமுடுக்குகளும்
மொழுமொழுத்த தரைகளும்
பாளம்பாளமாய்,
வெடிக்கத்தொடங்கின...

பதறிப்போனார் பஞ்சாயத்து
வீட்டினுள்,
ஆவிகள் நடமாடுவதாய்
ஊரெல்லாம் பேச்சு...

பூசை புணச்காரம்
பரிகாரபரிவர்த்தனைகள்
எல்லாம் செய்தும்
ஏதும் முடியாமல் குடியை
காலிசெய்தார்கள்...

புரையோடிக்கிடந்த
தரை வெடிப்புகளைங்கும்
ஏட்டிப்பார்க்கத்தொடங்கின
அன்று கொலையுண்ட
ஆலமரத்தின் தளிர்கள்...

பயணம்

● கவிஞர்.சாய் சக்தி சர்வி - பொள்ளாச்சி

இருப்புகொள்ளாமல் உலாத்திகொண்டிருந்தாள் அவள்
மூன்று முறை கடிகாரத்தை பார்த்தவள் தாமதமாக நாகர்வாதாய் நேரத்தை நொந்துகொண்டாள்
அலுவலக காகிதங்களை சரிபார்த்து அடுக்கிகொண்டிருக்க
அறிவிப்பு வந்தவுடன் தடப்புடலாக ஓடிச் சென்று ரயிலின் இறுதி பெட்டியில்
ஜன்னலருகே அமர்ந்தவளின் கண்களில் பெருமிததோடு வழிந்தது கண்ணீர்
அந்த கண்ணீர் ஜன்னலோர இருக்கை கிடைத்த ஆனந்ததிலா
வாழ்வில் கடந்து வந்த வேதனையிலா
என்று அறியாமல் உடன் பயணிக்கிறது தண்டவாளம்

புத்தம் புது காலை

● நேசன் மகதி

நெடுநாள் மிதிவண்டி கேட்டு கெஞ்சி அடம் பிடித்த மகனிடம்

வாங்கித்தருகிறேன் என்று சொல்லியே பல மாதங்களை சமாளித்துவிட்ட எளிய தந்தை சிறுகச்சேர்த்து
வாங்கிய மிதிவண்டியை இரவில் வாசலில் நிறுத்தி விடிந்ததும் மகனுக்கு இன்ப அதிர்ச்சி கொடுத்த
நிகழ்வாய்

பின்னிரவில் யாவரும் அயர்ந்து தூங்கிய தருணத்தில் தொந்தரவின்றி பெய்துவிட்டுப்போன
பெருமழையின் துளிகளை உறிஞ்சுக்குடித்துவிட்ட மரங்களின் பசுமை கூடுக்கிடக்கிறது அக்காலை.

● பாவலர் கருமலைத்தமிழாழன் துணிவிருந்தால் காதல் செய்க

செந்தமிழர் வாழ்வியலில் சங்கம் தன்னில்
செழித்திருந்த களவுகற்பு முறைகள் மாறி
முந்தியில்லா சாதியிங்கு முனைத்து நின்று
முட்புதராய் வளர்ந்துள்ளை வெட்டி விட்டுச்
சந்தித்த கண்களிலே பிறந்த அன்பைச்
சாதிக்கும் திருமணமாய் மாற்று தற்கே
எந்தவொரு தடையினையும் எதிர்த்து நிற்க
எண்ணத்தில்துணிவிருந்தால் காதல் செய்க!
மேல்சாதி கீழ்சாதி வேறு பாட்டால்
மேனியெல்லாம் ஆணவத்தின் நிறம்ப டர்ந்து
வேல்வாளால் தெருவினிலே வெட்டிப் போட
வேடிக்கைபார்க்கின்ற சமுதா யத்தில்
நால்வருடன் சண்டையிடும் வலிமை யோடு
நம்பிவந்த பெண்மனியைக்கைபி டிக்க
வால்முறுக்கிமிதில்பிடித்தேரூ தன்னை
வாகைகொண்டதுணிவிருந்தால் காதல் செய்க!
பொருளீட்டித்திரும்பிவந்துகாதற் பெண்ணைப்
பொறுப்புடனே மனமுடித்தசங்க காலப்
பெரும்பண்பின் ஆண்மகனைப் போலவின்று
பெற்றோரின் ஆசைக்குப் பணிந்தி டாமல்
திருமணத்தைத்தட்சணைதாம் கேட்டி டாமல்
திருவாக நடத்துகின்ற துணிவி ருந்தால்
இருமனங்கள் கலக்கின்றகாதல் செய்க
இன்பமுடன் வாழ்வதற்கே காதல் செய்க!

● ரகுநாத் வ, மதுரை மகிழுந்து வனம்

பின்புற இருக்கையில்
புலியும் மானும் சாளரமருகே
விழித்துக்கொள்கின்றன
கீசெயினை விடமுடியாதவாறு
தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது
வால்நீண்ட மந்தி
வனத்திரை கிழித்து
பின்புறத்திலிருந்து
ஏட்டிப்பார்க்கிறது
ஒரு கரடி
விழும் மழைத்துளிகளை
ஏந்திக்கொள்ளாது
துடைத்துவிடுகிறது
வைப்பர் மரம்
நெகிழிப்புற்களாலான
விரிப்பில் சிதறியிருக்கின்றன
வாசமற்ற பூக்கள்
இன்டிகேட்டரிட்டு பச்சைநிறத்தில்
வனமொன்று திரும்புகையில்
கொன்றைப் பூவொன்று
உச்சியில் ஏறிக்கொண்டது!

● கவிஞர் கோவிந்தராசன் பாலு கும்பகோணம்.

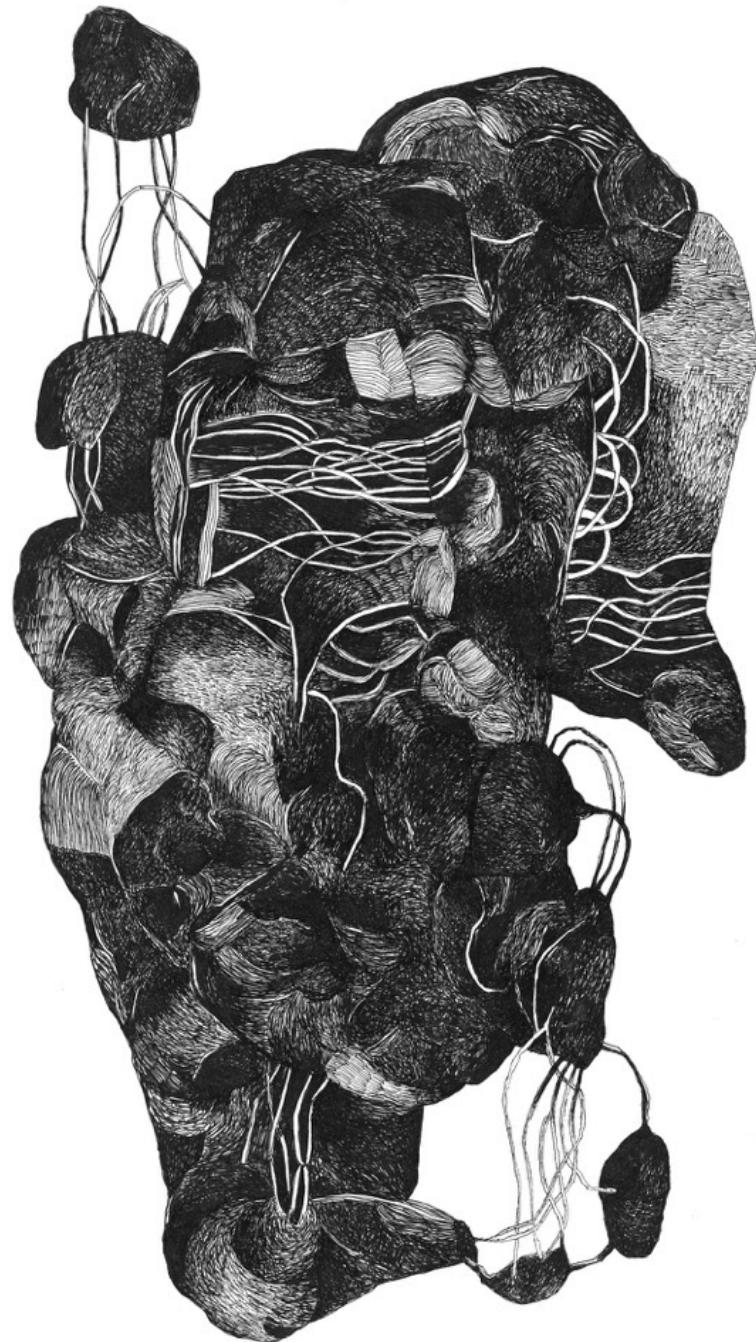
மழையே மாமழையே

மேகத்தில் கொண்டாட்டம் மேன்மையுடன் தாளம்
மெட்டுப்போடுவேகொஞ்சி மேனங்கள் பாளம்.
வேகமாக மோதித்தான் வெளிப்படுதே மின்னல்.
வெட்டித்தான் கண்களையே விழுங்கிடுமே துள்ளல்.
தாகத்தால் மனிதரினம் தவிக்காமல் காக்க ---தரணியெல்லாம்
பெய்யட்டும் தாகமதைத் தீர்க்க.
தேகமது குளிர்ந்திடுமே தேன்மழையின் சாரல்.
தென்றலுமே நனைந்திடத்தான் தீண்டிடுமே தாறல்.

பருவத்தில் மழைபெய்தால் பயிர்களுந்தான் செழிக்கும்.
பஞ்சமில்லா வாழ்வினிலே பாரெல்லாம் சிறக்கும்.
உருவாகும் கார்மேகம் உயிர்த்துவியாய்க் காக்கும்.
உலகத்தில் வாழ்கின்ற உயிரினங்கள் நிலைக்கும்.
கருவாகி உருவாகும் கடவினிலே மேகம்.
கடலன்னைத் தீர்த்திடுவாள்
காலத்தில் தாகம்.
தருவாகும் வான்மழைதான் தவறாது பெய்தே.
தரணியிலே வறுமையைத்தான் தவிர்த்திடலாம் இனிதே.

பெய்யென்றால் பெய்கின்றப் பெருமழையே வாவா
பேய்மழையாய்ப் பேரழிவைப் பெருக்காமல் வாவா
தாய்போலக் காத்திடவே தாகமதீர் வாவா
தத்தளிக்க வைக்காதே தங்கமழை வாவா
காய்கின்ற நிலையில்லா கார்மழையே வாவா
காட்டுவளம் நிறைந்திடவே கருணைமழை வாவா
ஓய்வெடுத்து உறங்கிவிட்டு
உன்னதமாய் வாவா
ஓய்யார நடைபோட்டு உறுதுணையாய் வாவா.

மிரட்டற்காரன்

● ந. கிருஷ்ணசிங்கம்

இப்பொழுது அந்தக் கடை அவனுடையது. அவனின் அப்பா போன்றின் கடையைத் தொடர்ந்து நடத்த அவனால் முடியவில்லை.

கடந்த ஐந்து வருடாலமாக படாத பாடுகள்பட்டு அலுத்துப் போனவனான இளைஞன் நீக்கிலஸ் இன்றைய விலைவாசி ஏற்றத்தால் மனம் தழர்ந்து கடையை இயக்குவதற்காக நிறையவே தியாகங்கள் செய்தான். எட்டு மணிக்குக் கடைதிறந்தால் இரவு ஒன்பது மணிக்குத்தான் முடமுடிந்தது. நல்லது கெட்டதற்கு ஞாயிற்றுக் கிழமைதான் போகலாம். கடையிலிலே உட்கார்ந்து இருந்து அவன் தனது காலத்தைக் கரைத்தான்.

ஊரவர்களின் தொல்லைகள் வேறுபல.. கடன் கொடுக்கவேண்டிய கட்டாய நிலை. அவர்களின் பசியின் பரிதாபங்களைக் கேட்டு மனம்பதறினாலும்.. சாமான்களைக் கொடுக்க நிதியில்லை.

நீதிநியாயமற்றுப் பொருட்களின் விலைகளை நாளும் ஏற்றும் பெரும் வியாபாரிகளிடம் அவற்றை வாங்கிவந்து.. சில்லறை விலைக்கு விற்கமுடியவில்லை.

இருபத்தெந்து வயதில் நான் கடையைப் பொறுப்பேற்றதால்.. எனது இளைமைக் காலம் சிறைப்பட்டுப் போனதே..

என்று துன்பந்தாங்காது அவன் புலம்புவது அவனின் வீட்டில் உள்வர்களுக்குப் புரியவதில்லை.

இந்த நேரத்தில் அவனின் அவஸ்த்தைகளைக் கேட்டு நண்பனான மிரட்டல் இம்மானுவேல் (இடுப்புக் கத்தியைக் காட்டி மிரட்டுபவன்.) இரக்கப்பட்டு ஆறுதல் சொன்னான்.

எடமச்சான்! உது உனக்குச் சரிவராது. கடையை விற்பம். அந்தக்காசை வைத்து நாளாந்த வட்டிக்கு விட்டு உழைப்பம். உனக்குத் துணையாய் நானிருப்பன்.

என்று சொன்ன அந்த நண்பன்.. நீக்கில்ஸ்க்கு அந்தத் துறைசார்ந்த ஆசையை அடிக்கடி தூண்டிவரலானான்.

ஆயின்.. கடையை விற்பதுகுறித்து நீக்கிலஸ் கூறியபோது.. வீட்டில் பெருத்த எதிர்ப்புக் கிழம்பிதால் குழப்பம் அடைந்தவன்.. இம்மானுவலைச் சந்தித்துத் தனது சங்கடத்தை எடுத்துக் கூறினான்..

அம்மா தனது நகை முழுவதையும் எனக்குத் தந்து அதுகளை வித்துக் காசுவாங்கிக் கடையை நடத்து என்கிறார். அக்காமாரும் மச்சான்மாரும் அம்மாவோடு சேர்ந்து என்னை மிரட்டுகின்றார்கள்.

என்றெல்லாம் அழுவாரைப்போலை நீக்கிலஸ் கூறவும்..

காலத்துக்கு ஏற்றமாதிரிப் பிளைப்பு நடத்தெரியாததுகள். அதுகள் கண்டபடி உழறுங்கள். உதுகளை விட்டுத்தள்ளு. கடை உன்றை பெயரிலை இருக்குது. பேந்தேன் யோசிக்கிறாய். நான் நல்லவிலையிலை அதை வித்துத்தருவன். சில்லைட்சம் காசு கையிலைவரும்.

அந்தக் காசை வைச்சுப் பம்பரம் போலை சூழ்டிப் பலலட்சம் சம்பாதிக்கலாம். என்னை நம்பு. நான் உன்னைக் கோடைஸ்வரனாகிக் காட்டிறன்.

பஞ்சம் நாட்டைத் தின்னிற நேரமிது. அஞ்சாமல் வட்டி வியாபாரத்திலை இறங்குவம். தினமும் நிறையச் சம்பாதிக்கலாம். சட்டுப்புட்டென்று கடையை விற்கின்ற அலுவலைப் பாப்போம்.

என்ற இம்மானுவல்.. நீக்கிலசின் கையைப் பிடித்தவாறு நடந்தான்.

காலதாமதம் இன்றிக் கடை விற்கப்பட்டது. காசுக் கட்டுகளோடு வீட்டிற்குப்போன நீக்கிலஸ்சை அவனின் தாயார் பேசித்துரத்தினார். தமக்கைமார் இருவரும் அவர்களின் கணவன்மாரும் அவனை அடிக்க வந்தார்கள். தலைகுனிந்தபடி நின்ற நீக்கிலஸ்.. தனது பணப்பையோடு வீட்டிலிருந்து வெளிப்பட்டு நடந்தான்.

நாட்கள் நகர்ந்தன. மீன்களை ஏலம் விடும் இடத்தில் சண்டியனான் இம்மானுவல் பெரும் செல்வாக்குள்ள புள்ளியாக மதிக்கப்படுகின்றான். நீக்கிலஸ்சின் காசால் அவன் முதலாளியாகினான்.

கெஞ்சிமண்டாடி அவனிடம் வட்டிக்கு வாங்குகின்ற பணத்தால் மன்னெண்ணையை வாங்கி.. மேசினுக்குள் விட்டுத் தங்களின் வள்ளங்களை இயக்கியவர்கள் மீன்களைப் பிடித்துவந்து குவித்து ஏலம் விடும்போது.. இம்மானுவல் நீக்கிலஸ்சோடு நின்று.. வட்டிப் பணத்தை அவர்களிடமிருந்து வாங்கிக் கொள்ளுவான். ஒருநாள் பிந்தினால்.. வட்டிக்கும் வட்டி வாங்கினான்.

நீக்கிலஸ்சின் சம்பாதிப்பில் தனது தரகுக்காச என்று ஒருதொகையை இம்மானுவல் வாங்கிவிடுவான். நீக்கிலஸ்சின் இருக்கை சாப்பாடு எல்லாம் இவனின் வீட்டில்தான். வங்கியில் சேமித்த பணமோ பெருகிக்கொண்டு இருந்தது. வெகுவிரைவில் நீக்கிலஸ் கோடைவரனானான்.

அவனின் மனதில் எப்பொழுதும் ஒரு குற்ற உணர்வு குதித்திக் கொண்டு இருக்கும். அநியாயா வட்டிப் பணத்தில் வாங்கிய தனது அதிநவீன மோட்டார் சயிக்கிலைச் செலுத்தும் போதெல்லாம் அவன் மிகவும் அவதானமாக இருப்பான்.

என்ராப்பா கிழவர்மார் ஓட்டிறதுபோலை ஓடிறாய்..

என்று இம்மானுவல் நீக்கிலஸ்சைக் கிண்டல் செய்யவும்..

இது வட்டிப்பணத்திலை வாங்கியதுதானே.

என்றவன் பதில் சொல்லவும்..

வட்டிக்கு காசவாங்கிறவன்கள் அதைவைச்சு உழைக்கிறான்கள்தானே. கடன் வாங்காத வியாபாரம் ஏதுமிருக்குதா. நீகூடக் கடன்பட்டடுத்தானே முன்னம் கடையை நடத்தினனி.

அதுசரி இம்மானுவல்! இதுவரை எவனும் கடன் வாங்கிவிட்டுத் தராமல் ஏமாற்றவில்லை. எவனாவது ஏமாற்றினால் என்னசெய்யிறது.

எடையப்பா! கடன்குடுக்கிறது நீயாக இருந்தால் கட்டாயம் ஏமாற்றவான்கள். இது இம்மானுவல்லல்லோ! என்னை எவனும் ஏமாற்றினால் விடுவேனா.. என்றை இடுப்புக் கத்தியாலை இழுத்துவிடுவன்.

என்று சொல்லி அவன் பெரிதாகச் சிரிக்கவும்.. நீக்கிலஸ்சின் நெஞ்சு நடுங்கியது.

இம்மானுவல் இலேசுப்பட்ட ஆளில்லை. தனக்குள் திட்டம் போட்டால் அதை நிறைவேற்றாமல் விடமாட்டான். அந்தவகையில்..

தனது தங்கை தங்கமேரியை நீக்கிலஸ்சோடு பேசிப்பழகத் தூண்டினான். அவர்களிடத்தில் காதல் அரும்பட்டும் என்று காத்திருந்தவன்..

ஒருநாள் நீக்கிலஸ்சிடம்..

என்றை தங்கைச்சி அழகானவள்தானே. உன்னைவிடப் படித்தவள். நீயவளை முடித்தால் நல்லதுதானே. யோசித்துச் சொல்லு.

என்று திடைரென அவன் இப்படிக் கோட்கவும் சற்றுத் தடுமாறியவன். சிரித்துச் சமாளித்தான்.

எடுத்ததை முடிப்பவனான இம்மானுவல் எவரின் முடிவையும் கேட்காது தங்கையாருக்கும் நீக்கிலஸ்சுக்கும் கலியானம் செய்துவைக்க ஆயத்தங்கள் செய்யத் தொடங்கினான். தங்களின் தேவாலயப் பங்குத்தந்தை அவர்களைச் சந்தித்து கலியானத் தினத்தையும். நிச்சயித்துக் கொண்டான்.

தங்கமேரி தனது கலியாணத்துக்கு ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. அண்ணியாரிடம் அடம்பிடித்து அழுதாள். தமையனான இம்மானுவலிடம் தனக்கு இதில் எள்ளளவும் விருப்பமில்லை என்று அவள் எதிர்த்துக் கூறியபோதும் அவன் கேட்கும் நிலையில் இல்லை.

உனக்கு எது நல்லது. யாரெந் முடிக்கவேண்டும் என்று நான்தான் முடிவெடுப்பன். அந்த அருளப்பு குடும்பத்தோடை சம்பந்தம் வைக்க நான் கடைசிவரை சம்மதிக்கமாட்டன். என்றை அப்பற்றை காலத்திலையிருந்து வளர்ந்துவரும் பகையை உன்னைக்கொண்டு தீர்க்கப்பார்க்கிறான் அந்த அருள்நேசன். அவன் கிராமசேவகர் உத்தியோகம் பார்ப்பதால் ஊர்ச்சனங்கள் அவனைப் பெரிய ஆளைன்று மதிக்கலாம். நான் றவுடிதான். அப்படியே இருந்திட்டுப்போறன்.

அண்ணை! நீங்கள் எதையெதையோ உள்ளிக் கொட்டி என்றைமனத்தை மாற்றலாம் என்று நினைக்கவேணாம். எனக்கு விருப்பமில்லாத எதையும் நான் ஏற்கமாட்டேன்.

என்ற தங்கமேரி தனது ஸ்கூட்டர் வாகனத்தில் ஏறி வெளிக்கிழம்பிப் போனாள்.

தங்கையாரின் மறுப்பைப் பொருட்படுத்தாத இம்மானுவல்.. தனது மனைவியாரோடு சென்று.. எல்லோருக்குமான நகைகளையும் ஆடைகளையும் வாங்கிக் கொண்டான். நீக்கிலஸ்க்கும் தனது அளவில் கோட்கூட் எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டான்.

உறவினர்களுக்கும் கலியாண அழைப்பிதழ் கொடுத்தான். ஒரு காட்டை நீக்கிலஸ்கக்;கும் நீட்டினான். வாங்கி வாசித்துப்பார்த்த அவன் கோபம் கலந்த வியப்போடு இமானுவலிடம்..

என்னைக் கேட்காமல் எனக்குக் கலியாணமா. ஏன்டா இப்படிச்செய்யிறாய்.

என்று கேட்டவனை விழிதுப்பார்த்த இமானுவல்.. தனது இடுப்புக் கத்தியை இழுத்துத் தடவிப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் சொருவிக் கொள்ளவே.. அதைப் பார்த்துத் தடுமாறிய நீக்கிலஸ் தலைகுனிந்து மௌனமானான்.

திருமணத் தினமும் வந்தது. எல்லோரும் தேவாலயத்தில் வந்து அமர்ந்தனர். அழைக்காத விருந்தினர்களாக.. அருளப்பு குடும்பத்தினர்களும் அங்கே அமர்ந்து இருப்பதைக்கண்டு.. செய்வதறியாது திகைத்த இம்மானுவல்.. கோபத்தால் கொதித்தான்.

பங்குப்பிதா ஆண்டகை.. மணமகளையும் மணமகளையும் அழைத்து அமரவைத்துவிட்டு தனது திருத் தொழுகையைத் தொடங்கியவர்..

அவையினரை நோக்கி உரத்த குரலில்..

இந்தத் திருமணத்துக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்க விரும்புபவர்கள் கூறலாம்.

என்று சொல்லவும்..

சபையில் அமர்ந்திருந்த சம்மாட்டியார் அருளப்புவின் மகன் அருள்நேசன் எழுந்து.. தனது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்துக் கையை உயர்த்தினான்..

அதேபோன்று மணமகளான தங்கமேரியும் கையை உயர்த்தித் தனது எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தாள்.

சபையினரின் சலசலப்பு உரத்துக் கேட்கவே. சுவாமியார் அனைவரையும் அழைதிப் படுத்தியவராக..

எதிர்ப்புக் கூறியவர்கள். சபையினர் நன்கு விளங்கிக்கொள்ள உங்களின் நியாயத்தை எடுத்துச் சுரையுங்கள்.

என்று சொல்லவும்.

அருள்நேசன் பணிவுமிகுந்த குரலில்..

மனமகளாக அமர்ந்திருக்கும் செல்வி தங்கமேரி இராசப்பு அவர்களை நான் காதலிப்பவன். அதற்கு அவவும் சம்மதித்தவ. என்று உறுதியோடு கூறினான்.

அடுத்து தங்கமேரி எழுந்து.. தனது கருத்தைத் தெரிவித்தாள்.

எனது மறுப்பைமீறி மிரட்டி பலாத்தகாரமாக என்னை அலங்கரித்து இந்தத் திருமணத்துக்கு எனது குடும்பத்தினர்கள் இங்கு இழுத்துவந்தனர். இதை நான் எதிர்க்கின்றேன்.

அன்புக்குரிய இந்த அருள்நேசனை நெடுநாட்களாக நான் காதலித்து வருகின்றேன். எனவே எங்கள் இருவரையும் கணவன் மனைவியாக இணைத்து வையுங்கள் ஆண்டகையே!

என்று கைகூப்பியவாறு பங்குப் பிதாவை அவள் வேண்டிக் கொள்ளவே..

குறுக்கிட்டுக் கதைத்த இம்மானுவல்..

குருவானவர்.. எனது விருப்பத்தையும் கேட்கவேண்டும். எனது பெற்றவர்கள் இறந்துபோனதால் எனது தங்கை தங்கமேரியை நான்தான் வளர்த்து வருகின்றேன். அவளது எதிர்காலத்தைத் தீர்மானிக்கும் பொறுப்பு எனக்குமுண்டு. எனவே.. அருள்நேசனை தங்கமேரி திருமணம் முடிப்பதை நான் எதிர்க்கின்றேன்.

வயதுவந்த இருவர் தமது நியாயபூர்வமான விருப்பத்தை இந்தத் திருச்சபைக்கு எடுத்து முன்வைத்துள்ளார்கள். அதை ஏற்றுக்கொண்டு எமது தொழுகையைத் தொடங்குவோம்.

என்று ஆண்டகை சொல்லவும்.. இனிய மங்கள இசையை பியானோ மீட்டுப்பவர் முழங்கத் தொடங்கினார்.

பங்குத் தந்தை அருள்நேசனை அழைத்து.. அருளுரைகள் வழங்கி.. தங்கமேரியின் கையைப்பிடித்து.. அவனிடம் ஒப்படைத்து.. மோதிரங்கள் மாற்றிக்கொள்ள வைத்தார்.

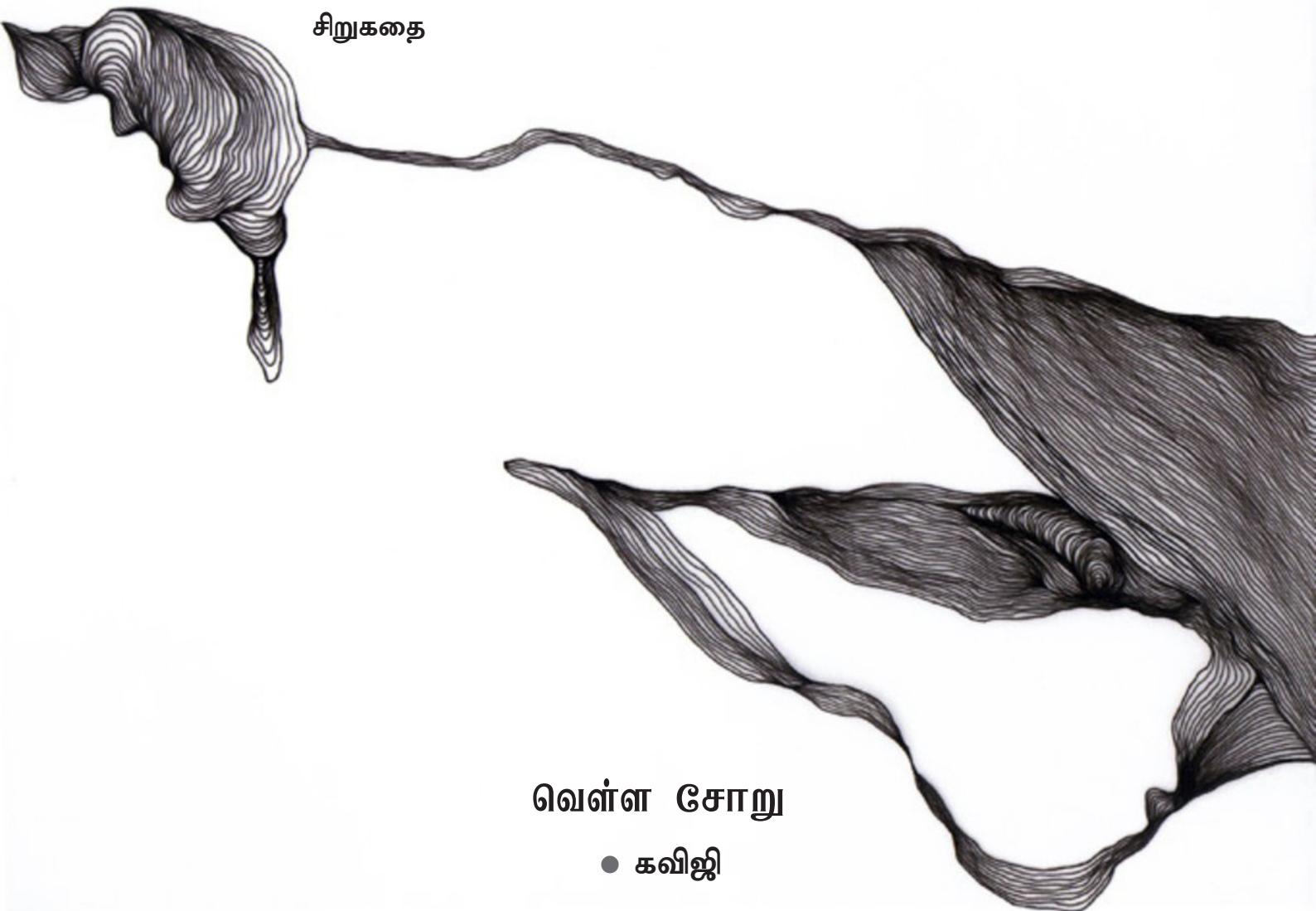
கோபத்தால் உடல்பதறவே.. விழிகள் சிவந்துகொள்ள. அங்குமிங்கும் பார்த்து மிரண்ட இம்மானுவெல்.. தலைகுணிந்து கொண்டான்.

பொறியில் அகப்படாது தப்பிய எலிபோன்று.. நீக்கிலஸ் மிகவும் மகிழ்சி அடைந்தவனாக நிமிர்ந்தான்.

● செ.புனிதஜோதி, சென்னை மனிதாபிமானம்

நான்கு சுவற்றைத்தான்டி
சாளரக் கம்பிகளின்வழியே...
காற்று கைப்பற்றி
எடுத்து வந்து தருகிறது...
மியாவு..மியாவு
எனும் அலறலை.
இரண்டு நாட்கள்
உன் முனங்களில்
உறக்கம் கலைந்து
எழுகிறேன்
பெற்றத் தாயைப்போல..

ஆற்றிவு என்ன?
ஐந்தற்றிவு என்ன?
பிரசவம் என்பது
மறுப்பிறப்பு தானே.
குட்டிகளில் ஓலிகளை
மீண்டும் காற்று கைப்பற்றி
தரும்வரை...
நானும் மருத்துவமனையின்
வாசலில் உலாத்தும்
ஜீவனைப் போல்..
சாளரத்தின் கம்பிகளுக்குள்
செவிபொருத்தி வைத்துள்ளேன்.

சிறுக்கை

வெள்ள சோறு

● கவிஞர்

காசெல்லாம் இருக்கு. கடை தான் இல்ல.

ரோடு ரோடுக்கு பிரியாணி கடை திறந்து வெச்சிருக்கான். அது கூட என்னென்னவோ விக்கறான். இன்னெனக்குனு பார்த்து என்னவோ வெள்ளை சோத்துக்கு அலையுது நாக்கு. தனித்திருப்பவன் பிழைப்பெல்லாம் இப்படித்தான்... மதிய வீதியில் நாய் மாதிரி அலையும். வீட்டுக்கே கொண்டு வந்து... ஊட்டி விட்டுட்டே போகிற கார்பரேட் கன்றாவிகள் ஒருவனிடமும் சோறு மட்டும் இல்லை.

எந்த சாமிக்கோ பொறந்த நாள் இன்று. பெரும்பாலும் பார்க்கும் இடமெல்லாம் காலியாக இருக்கிறது. பொது விடுமுறை... போட்டு தாக்குவது பேச்சிலர் ஸ்டமக் ஜ தான்.

பர்ஸ் நிறைய காசை வைத்துக் கொண்டு... பற்றி ஏரியும் வயிற்றுக்கு ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை. பிரெட் இருக்கிறதுதான். அதை தின்ன மூனை ஒப்பவில்லை. மனம் ஏங்கும் சோற்றுக்கு தான் இந்த பாடு. மூன்று நேரமும் கடையில் சாப்பிட்டு.... சமைக்க கற்றுக் கொள்ளாமல் போனது கூட ஒரு வகை இல்லிட்ரேட் தான்.

ஊரில் ஓவ்வொரு நேரமும் தட்டு நிறைய குவிந்திருக்கும் சோறு நினைவு வந்து இம்சிக்கிறது. மனசு இப்படித்தான். ஒன்றை காரணமே இல்லாமல் தேடினால் கூட விடாது. கண்டுபிடிக்க முடியாவிட்டாலும்.. அதில் தொலைந்து போக தயாராகி விடும். நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள் தான். அதற்காக மதிய சாப்பாட்டுக்கு திடு திப்பென போய் நிற்க முடியுமா. பொதுவாகவே வேறு வீட்டில் சாப்பிட பிடிக்காதவனும் நான்.

எதிர் வீட்டில் குக்கர் சத்தம் சோற்று வாசத்தை காற்றில் நிரப்புகிறது.

பளபளன்னு உதிர்ந்த வெள்ளை சோற்றில்... எண்ணெய் மிதக்கும் கத்திரிக்காய் குழம்பை ஊற்றி பிசைந்து அள்ளி அள்ளி தின்ன கனா கண்டேனடி தோழி... என்று முனங்குவது எனக்கே பதற்றமாக இருக்கிறது. சொல்லொனா துயரம் இப்படி கூட வருமா என்று நினைக்க நினைக்க... இத்தனை வளர்ந்த புத்திக்குள்ளும் வயிறே பிரதானம் என்பது புலப்படுகிறது. கண்டதையும் குறை சொல்வதை விட சமைக்க கற்று கொள்தலில் ஒரு நம்பிக்கை இருக்கிறது. அது ஒரு சுயசார்பு. அதை பாட்டிகள் அம்மாக்களிடமும் அம்மாக்கள் அக்கா தங்கைகளிடமும்... அது அப்படியே மடை மாறி மனைவிகளிடமும் சென்று சேர்ந்து நம்மை போன்ற இமோஷனல் இடியட்களை நேரம் காலம் பார்த்து வெச்சு செய்து விடுகிறது.

பக்கத்து வீட்டு அங்கில் நன்றாக பேசுவார் தான். சுமுகமான உறவும் இருக்கிறது. கேட்டு விடலாமா என்று கூட தோன்றியது. நெற்றியில் சுருங்கிய கவலையை தொண்டைக்குள் அழுத்தி முழுங்கும் ஏசிலிலெல்லாம் பசியும் ஆசையும் தான் சுரக்கிறது. ஊரு விட்டு ஊரு வந்து தன்னோடு தானே போராடும் ஒரு தனித்தவளின் திடீர் ஆசைகள் எல்லாம் இப்படித்தான்... வடிவத்தில் இல்லாமல் அலையும். நான் வீதியில் எதற்கு இறங்கினேன் என்று தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு வீடாக பார்த்துக் கொண்டே நடப்பது ஆழ்மனம் விரும்பிய ஓர் அனிச்சையாக இருந்தது. அது ஒரு மாற்றாக தெரிந்தது. ஒவ்வொரு வீடும்... மதிய உணவுக்கு தயார் ஆகி கொண்டிருப்பதை... அந்த வீட்டின் முகப்பே காட்டி கொடுத்தது. குடும்பம் என்பதன் அர்த்தம் இப்படி சோற்றுக்கு அலைகையில் தான் புரிகிறது. காசு கொடுத்தாலும் வாங்க முடியாதது வெள்ளை சோறு. நான் சாட்சி.

கவலை கோபமாக மாறுவதற்கு சிறு நூல் இடைவெளி போதுமானது.

நான்காவது வீட்டில் என்னவோ சத்தம். வேகமாய் வெளியேறிய சித்தார்த்... என்னை பார்த்ததும் சட்டென என்னை துணைக்கழைத்துக் கொண்டான். அவனாகவே வேர்த்து சிவந்த முகத்தோடு புலம்ப ஆரம்பித்தான்.

“எப்ப பாரு சோருண்ணே... எத்தன தடவ சொல்றது... அதான்... விட்டெறிஞ்சிட்டேன்...” - அதை ஒரு வீரன் செயல் போலவே வாய் நடுங்க விவரித்தான். சுய தடவி கொடுத்தல் அவன் சொற்களில் சமாதானம் செய்தது.

எட்டி பார்த்தேன். ஹாலில் இருந்து விட்டெறிந்த சோற்று தட்டு வாசலில் கிடக்கிறது. பசி உடைந்த பற்கள் போல சோறு சிதறி கிடக்கிறது. விஷயம் புரிந்து விட்டது. பற்றிக் கொண்டு வந்தது. இரண்டு மணி நேரமாக அலைந்து போராடிக் கொண்டிருப்பது இந்த சோற்றுக்குத்தானே. உள்ளே பசி... மிருகத்தின் வாயை திறந்தது. இனம் புரிந்த கோபம்... இடம் பொருள் பார்க்காது. சட்டென அவனைப் பிடித்து தள்ளி உதைத்து ஏறி மிதித்து... போட்டு சுவட்டி எடுத்து விட்டேன்.

என்ன ஏது என புரியாத சித்தார்த் தடுமாறி பயந்து கத்தி அலறி.... அதற்குள் ஆக்திரம் முழுக்க இறங்கி விட....”சோறுடா.... சோறு... சோறு...” என முனங்கி கொண்டே வீட்டை நோக்கி வேக வேகமாய் ஓட்டமும் நடையுமாக விரைந்தேன்.

சற்று நேரத்தில்... கதவு தட்டப்பட்டது.

பயம் உடல் முழுக்க. பதற்றம் மனம் முழுக்க. ச்சே என்ன வேலை பண்ணிட்டேன்... இப்ப... வம்பு வந்து நிக்க போகுது.. எப்படி சமாளிக்க. என்னனு சொல்ல.

பசி வேறு ஆளையே குலைத்துக் கொண்டிருந்தது. நடுக்கம் கூட....மன்னிப்பு கேட்கும் மனநிலையை முகத்தில் தேக்கிக் கொண்டு மெல்ல கதவை திறந்தேன்,

சித்தார்த் அம்மா தட்டில் சோறோடு நின்று கொண்டிருந்தது.

● மு.ஆறுமுகவிக்னேஷ்

மும்மலைத்தாய்

வாமனன் கூட உலகை அளக்க
முன்றடி கேட்டான்
ஆனால் வள்ளுவனோ
ஒன்றே முக்கால் அடியே
போதும் என்றான்

தாய் கூட
இரு மார்பால்
ஒரு பால் தான் ஊட்டுவாள்
ஆனால் வள்ளுவனோ
ஊட்டுகிறான்
மும்மார்பால் முப்பால்

உடல் என்ற புல்லாங்குழலுக்கு
ஒன்பது துளைகள்
வள்ளுவம் என்ற நீதியின் நிழலுக்கு
ஒன்பது இயல்கள்

கணக்கு என்றாலே
பாரதிக்கு ஆமணக்கு
ஆனால் சங்கப் பலகையில்
வள்ளுவர் தான்
முதன் முதலாகப் போட்டார்
பதினெண்கீழ்க்கணக்கு

வள்ளுவன் பனையோலையைக்
கள்ளில் நனைத்துத் தான்
காமத்துப்பாலை எழுதி இருக்க வேண்டும்
கள்ளோ குடித்தால் தான்
நினைவை மயக்கும்
காமத்துப்பாலோ
நினைத்தாலே இனிக்கும்

அதுவும்

உடல் சார்ந்த இச்சையை எழுதிக்
கொச்சை படுத்தவில்லை
மனம் சார்ந்த இச்சையை எழுதி
காதல் எனும் கற்பக மரத்தைப்
பச்சைப் படுத்தினான்

பாவகைகள் பல இருந்தும்
வள்ளுவன் எடுத்துக் கொண்டது
குறள் வெண்பா எனும்
நோவாவின் தெப்பம்
இதன் மூலம் அவன் அன்றே
அறிமுகப்படுத்திவிட்டான்
கவிதையில் மீநுண் தொழில்நுட்பம்

மதம் தோறும் இருக்கின்றன மறைகள்
ஆனால் இது மட்டும் தான்
உலகப்பொதுமறை

ஒவ்வொரு அதிகாரக் கடலிலும்
வள்ளுவன் பத்து முத்துக்களை
அள்ளி எடுத்தான்
அகரத்தில் நீந்தத் தொடங்கி
ஞகரத்தில் முடித்தான்

‘அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்கும்தாழ்
ஆர்வலர்
புன்கணீர் பூசல் தரும் ‘
இந்த ஏழ சீர் போதும்
ஏழேழ ஜென்மத்திற்கும்.

திருவிழா கோலம்

● இரா.வெங்கடேஸ் குமார், மதுரை.

காலை நேரம் கதிரவன் முகம் காட்ட கிராமத்தை சேர்ந்த அனைவரும் அந்த காலை பொழுதிலேயே தங்கள் வேலைகளை பார்க்க ஆரம்பித்துவிட்டனர். ஏனெனில், மதியத்திற்குள் தங்கள் வேலைகளை முடித்து விட்டு மாலை நடக்கவிருக்கும் திருவிழாவைக் காண ஆயுத்தம் ஆக வேண்டும். அதன் பொருட்டு காலையில் இருந்தே வேலையை தொடங்கி வேகமாக முடிக்க நினைத்தனர்.

அந்த கிராமத்தில் வருடத்திற்கு ஒரு முறை மூன்று நாட்கள் நடைபெறும் திருவிழா அது. அந்த ஊரிலிருந்து வெளி இடத்திற்கு வேலைக்கு சென்றவர்களும் கூட அந்த திருவிழாவைக் காண பெரும்பாலும் வந்து விடுவார்கள். அந்த திருவிழா நடைப்பெறும் மூன்று நாட்களும் அந்த கிராமம் முழுவதும் அனைவரும் சொந்தங்களை காண வருவார்கள்.

முதல் நாள் திருவிழா தொடங்க ஆரம்பித்தது மாலை ஆதவனின் நிழல் குறைய ஆரம்பித்தது. கோயிலை நோக்கி மக்கள் கூட்டம் கூட ஆரம்பித்தது. அந்த மூன்று நாள் திருவிழாவிலும் தேர் பார்க்க அனைவரும் வருவார்கள். தேரினை பூக்களினை வைத்து அலங்காரம் செய்து கொண்டிருந்தனர், அந்த நேரத்தில், தேரின் மூன் செல்வதற்காக நடன கலைஞர்களும், மேளம், நாதஸ்வரம் அனைத்தும் இசைக்க தம் நிலை அறியாமல் ரசிக்க ஆரம்பித்தனர். அதற்குள், தேரில் அலங்கரித்த மின் விளக்குகள் ஒளிர கோயிலை சுற்றி தேர் நகர தொடங்கியது, கிராமத்து மக்களும் தேரினை வணங்கி தேரோடு சேர்ந்து கோயிலையும் சுற்றினர்.

தேர் சுற்றியதும் ஊர் முழுவதும் அந்த தேர் சுற்றி வந்து அதிகாலை வந்து நிறுத்துவார்கள், அந்த கோயிலினை தேர் சுற்றியதும் சிலர் தேரோடு சேர்ந்து ஊரோடு செல்வார்கள், மற்றவர்கள் சிறிது நேரம் அங்கு நடை பெறும் நடன கலைகளை கண்டு, தன் குழந்தைகளுக்கும் அதை காண்பித்து விட்டு வீட்டினை நோக்கி நகர்வர், அப்போதும் திருவிழாவிற்காக தெரு ஓரங்களில் இருக்கும் கடைகளில் சிலர் பொருட்களை வாங்கி சென்றனர். எத்துனை பொருட்கள் மற்ற கடைகளில் வாங்கினாலும் அந்த திருவிழா நாட்களின் போது வாங்கும் அந்த பொருட்கள் தனித்துவமே, எப்போதும் நினைவினில் இருக்கும்.

தேர் ஊரினை சுற்றும் போது அவர்களின் வீட்டிற்கு முன்னால் வரும்போதும் இரவு விழித்திருந்து தேரினை காணவும் சிலர் அபிஷேகம் செய்யவும் காத்திருப்பர். காலை விடியும் மூன் தேரினை கோயிலுக்கு கொண்டு செல்வர். இவ்வாறாக கோயில் திருவிழா மூன்று நாட்கள் சந்தோஷமாக செல்லும்.

அதுவும் அந்த மூன்றாவது நாளில் காளி வேஷம் அணிந்து சாமி ஆடுவார்கள், அப்போது குழந்தைகள் அந்த நிகழ்வை காணவும் விரும்புவார்கள், அதே சமயம் அவர்களை அழைத்து சென்றால் அந்த வேஷத்தினை கண்டு பயந்து அழைவும் தொடங்குவார்கள்.

திடீரென தென்றல் வந்து தழுவ என் கையில் இருந்து கோயில் திருவிழா பத்திரிக்கை நழுவி கீழ் விழுந்தது. அப்போது தான் நான் நிகழ் காலம் நோக்கி வந்தேன், அந்த பத்திரிக்கையின் வழியே சென்ற வருட திருவிழாவிற்கே சென்று பார்த்து நினைவால் கால பயணம் செய்து வந்திருக்கிறேன் என்பதை உணர்ந்து மகிழ்ந்தேன். எத்தனை மகிழ்ச்சி திருவிழா பற்றி நினைந்து பார்க்கையிலே.

கலை

தம்பிள்ளைகளின்
வயிற்று பசியையோ
தான் பட்ட பாட்டை
பிள்ளைகள் பட்டுவிடாமல்
படித்து மேல வந்துவிட
அடி வயிற்றில் கங்கணம்
கட்டிக்கொண்டிருந்த
நீண்ட கால ஏப்பத்தை பெரு மகிழ்வுடன்
வெளியேற்றி விடுகிறாள் தாய்
வேப்பங்கொட்டை பொருக்கியாவது...

○

சாலையிலிருந்து லாவகமாக
வானத்தை தொடும் வித்தையறிந்த
அசுர மனித மனம் படைத்தோர்
அதி விரைவான வாகனத்தில் கடக்கும்
போது உரசியதில் நொறுங்கிய
நாயை அடக்கம் செய்ய
எங்கிருந்தோ வர வேண்டியுள்ளது ஒரு மனித
புனிதம்,
கண்களை மூடிக் கொள்வோம்
கடந்து செல்வோரெல்லாம்...

○

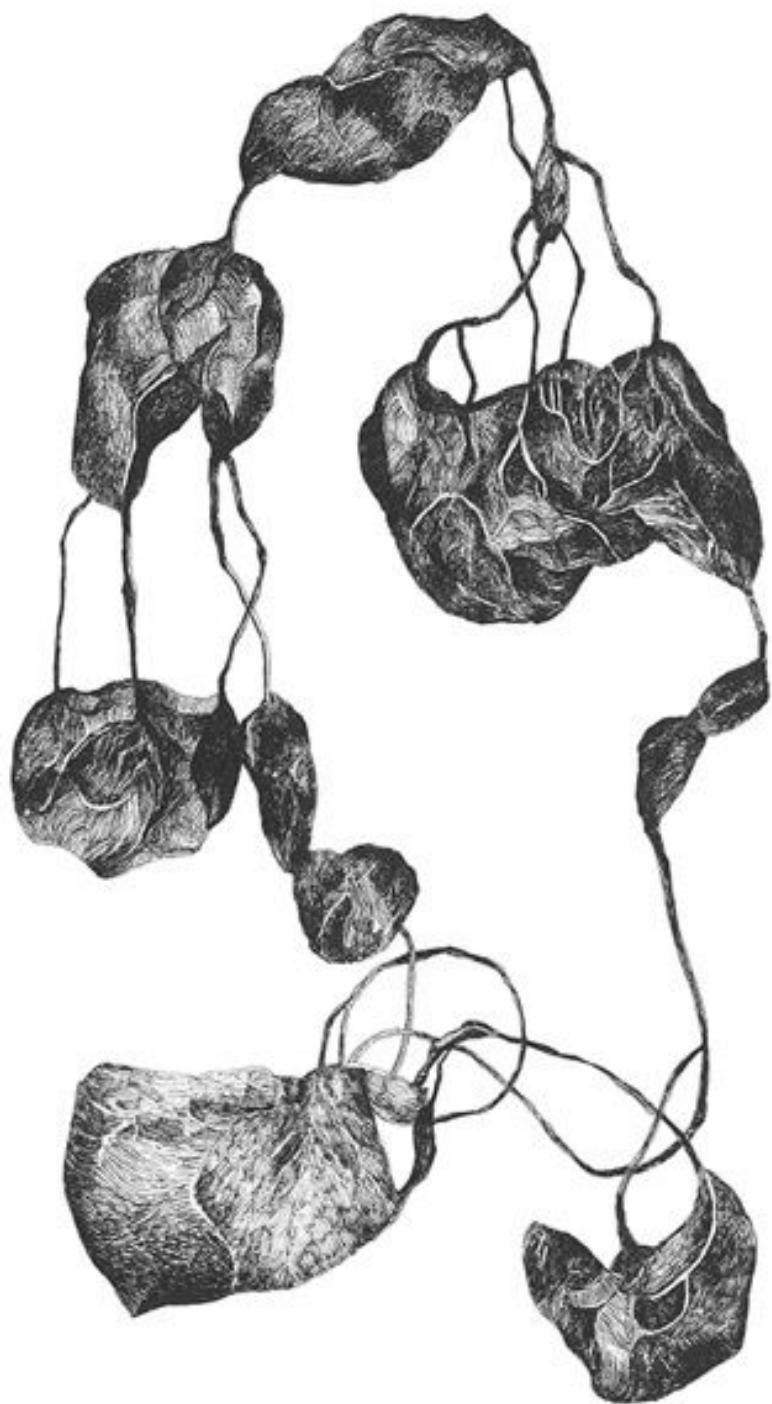
ஓசியில் வாங்கி
நெருக்கடி நெருக்கிக் கொண்டிருந்த
போதிலும்
எத்தனையோ முறை
அலைபேசியை வைத்து விடட்டுமானு
கூறிக்கிட்டே நானும் எம்மகஞும்
அன்பில் கண்ணைக் கழுவி
கொண்டிருந்ததில்,
அணைந்துதான் போனது
அலைபேசி...
அலையலையாய்
தன் நினைவு உள்ள வரை
உயரும் உன் நினைவு!

○

சேர்த்து பார்த்து கட்டியபோது
கிடைத்த கொஞ்சம் பரவசத்தையும் மிஞ்சும்
பந்தாவையும்
பக்கத்தில்
நின்று பல தோரணைகளில்
தீட்டியதும் உணர்ந்த உற்சாகத்தையும்
நானெனைப் பிளந்த ஆணவத்தையும்
நறுக்கென கிள்ளி
மகிழ்ச்சியில் உச்சிதனை முகர வைக்கும்
குழந்தைகளின்
சிறுகையால் அளாவி தூவிய
வண்ணச்சாயம்!
5.மற்ற நாட்டின் வளர்ச்சிக்காக
என்னிலடங்கா
காந்திதாள்களை
கொட்டிக் கொடுக்க வண்ண
விளக்கிலான
நவீன விமானத்தில்
செல்பவரைக் கண்டு
பளிச்சொளி முகத்துடன்
கை கொட்டி மத்தாப்பாய் சிரிக்கிறாள்
சிறுமி
சீமண்ணைய் விளக்கு அணைந்தது கூட
தெரியாமல்!

○

சாலையில் பயணிப்பவர்கள்
மீதுள்ள எல்லையில்லா
அரவணைப்பினாலோ
அல்லது ஆர்வக்கோளாறிலோ
வேக வேகமாக
ஊஞ்சல் போல் சாலையையும் சேர்த்து
ஆட்டிவிடுகிறது
ஜூலைக் காற்று...

கொடுக்கு காய் பாரமா

● தி.வள்ளி, திருநெல்வேலி.

“அம்மா... நான் கிளம்புறேன்”, கீர்த்தனா குரல் கொடுத்தாள்.

பிரபல பெண்கள் மாத இதழில் ரிப்போர்ட்டர் வேலை கிடைத்து, அன்று தான் ஜாயின் பண்ணுகிறாள். “போற வழியில் பிள்ளையாரைக் கும்பிட்டுட்டு போ கீர்த்தனா!” என்றாள் அம்மா.

ஆபீஸ் வந்தவள் தன் அப்பாயின்ட்மெண்ட் ஆர்டரை காண்பித்து, ஜாயின் பண்ணிவிட்டு, ஆசிரியரை போய் பார்த்தாள். “என்னமா ஜாயின் பண்ணிட்டியா?... மிஸ் கீர்த்தனா! ஒன்னு செய்யுங்க, கஸ்தூரிபா அன்னை இல்லத்திற்கு போங்க... நம்ம பத்திரிக்கை ஜடி கார்டு எடுத்துட்டு போங்க... அங்க உள்ள யாரையாவது பேட்டி கண்டு ஒரு ஆர்டிகிள் தயார் பண்ணி கொண்டு வாங்க” என்றார்.

மிகவும் எளிதான வேலை என நினைத்து கஸ்தூரிபா இல்லத்துக்கு வந்த கீர்த்தனாவுக்கு அந்த சூழல் அதிர்ச்சியை அளித்தது. மிகவும் வயதாகி கட்டிலில் படுத்திருந்தவர்கள், தனியாக புலம்பிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்க மனசு சங்கடப்பட்டது. நடமாடிக் கொண்டிருந்த சிலரை அனுகிப் பேச முற்பட, சிலர் பேசுவது புரியவில்லை.... சிலர் கோபப்பட்டனர்... சிலர் பேசவே மறுத்தனர்... இரண்டு மணி நேரமாக அந்த இடத்தையே சுற்றி வந்தவள், மிகவும் மனம் சோர்ந்து போனாள்.

பசி வயிற்றை கிள்ளா, அம்மா கொடுத்த லெமன் சாதத்தை ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்து சாப்பிட ஆரம்பித்தாள். அப்போது அவள் அருகே வந்த மங்களாத்தம்மாள், “என்னம்மா! காலையிலிருந்து சுத்தி, சுத்தி, வர்ற... ஒருத்தரும் சரியா பேசல்... நீ சாப்பிட்டு முடிச்சிட்டு இங்கேயே வெயிட் பண்ணு! பெட்ல இருக்கிற ரெண்டு பேருக்கு கஞ்சி கொடுத்துட்டு வர்றேன்!” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

சற்று நேரத்தில் திரும்பி வந்தவர் அவளருகில் அமர்ந்தார். “கண்ணு! ஏம்மா சோர்வாயிட்ட?” என்றார். “அம்மா! நான் வேலைக்கு சேர்ந்த முதல் நாள், இந்த சூழ்நிலை மனசுக்கு ரொம்ப சங்கடமா இருக்கு”.

“கீர்த்தனா! பொண்ணுங்கறவ தைரியசாலியாக இருக்கணும். இரக்கப்படலாமே தவிர, தன்னம்பிக்கையை இழந்திடக்கூடாது. நாம சந்தோஷமா இருந்தா தான், நம்மள சுத்தி உள்ளவங்களை, சந்தோஷமா வச்சுக்க முடியும்! நான் என் கதையைச் சொல்லேன்.... அதையே எழுது”, என்று புன்னகைத்தார்.

என் வீட்டுக்காரர் இறந்து ஐந்து வருடங்கள் ஆகிவிட்டது. அவர் இருந்தபோது வாழ்க்கை அர்த்தமுள்ளதாக, சுதந்திரமானதாக இருந்தது. சாதாரண குடும்பம்தான் என்னுது. எனக்கு ஆறு மகன்களும், ஒரு மகளும். அவருடைய குறைந்த சம்பளத்தில், குழந்தைகளை வளர்க்க படாத பாடுபட்டேன், அம்மா வீட்டு சப்போர்ட் உதவியாக இருந்தது. குழந்தைகள் எல்லோரையும் நன்றாக படிக்க வைத்தேன்.

பிள்ளைகளுக்கும் படிப்பு நன்றாக வந்தது. ஸ்காலர்ஷிப் கிடைத்தது... முத்த இரண்டு குழந்தைகளை என் அண்ணன் படிக்க வைத்தார். முத்தவன் ராஜா வக்கீல்... இரண்டாமவன் சுந்தர் ஆடிட்டர்... கணேஷாம், விக்னேஷாம், மூன்றாவது, நான்காவது பையன்கள்... எம்.காம் படிச்சிட்டு, திருச்சியில் எலக்ட்ரிக்கல் கடை ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து வச்சிருக்காங்க... அடுத்தது பொண்ணு அஞ்சனா, ‘அஞ் சாவது பொண்ணு கெஞ்சினாலும் கிடைக்காது’... அவ செழிப்பா, காரும், பங்களாவுமா இருக்கா. அவ ஆத்துக்காரர் என்னினியர். என் ஆறாவது பையன், கண்ணன் ரியல் எல்லேட்ட பிலினஸில் இருக்கான். கடைக்குட்டி நாகராசக்குத்தான் படிப்பு சரியா வரலை... கிராமத்துல இருக்கிற நிலத்தை கவனிச்ச, விவசாயம் பண்ணுறான்.

“ஏன் மாமி? ஏழு பிள்ளைகளை பெத்ததுக்கு வருத்தப்பட்டிருக்கின்களா? எப்பவாவது...”

“அப்படி சொல்லாதடிம்மா... பிள்ளைச் செல்வம் தான் பெரிய செல்வம்... எந்தக் காலத்திலும், எந்த கஷ்டத்திலும்... அவங்களை நாங்க பாரமா நென்ச்சது இல்ல. ‘கொடிக்கு காய் பாரமாகுமா? சொல்லு!’”

‘ஆனால் அந்த காய்களுக்கு தன்னை தாங்கிய கொடி தேவைப்படவில்லையே..... வெட்டி விட்டு விட்டார்களே...’ என மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டாள் கீர்த்தனா.

“என் புருஷன் இறந்ததும், முத்த பிள்ளை ராஜா வீட்டில்தான் இருந்தேன். முதல்ல பிரச்சனை ஒன்றுமில்லை. என் மருமகள் வேலைக்குப் போயிட்டிருந்தா... அவள் வேலையை விட்டுட்டு வீட்டுக்குள் இருந்த போதுதான் பிரச்சனை ஆரம்பித்தது. அவருக்கு நான் இருப்பது ஏரிச்சலை உண்டாக்கியது. இந்த நிலையில் என் கணவரின் முதல் திதி வந்தது.

பிள்ளைகள் எல்லோரும் கூடி, தகப்பனாருக்கு திதி கொடுத்தனர். அன்று இரவு எல்லோரும் மாடியில் கூடிப் பேசினர். கீழே உட்கார்ந்திருந்த என் காதில் அவர்கள் பேச்சு பூராவும் விழுந்தது. காதில் விழுந்தாலும், விழட்டும், என்று நினைத்தார்களோ என்னவோ!

என் முத்த பிள்ளை ராஜா, “அம்மாவை ஒரு வருஷம் நான் வச்சு பாத்துட்டேன்! இனி உங்க எல்லோர் டேரன்” என்றான்.

“என்ன சொல்லீங்க அண்ணா? என் பிள்ளைங்க ரெண்டும் சின்னது அதுங்களோட போராடவே எனக்கு நேரம் சரியா இருக்கு!” என்றான் கண்ணன். “எனக்கு என் மாமியார் கூட இருக்காங்க அதனால அம்மாவை என் வீட்டுக்கு கூட்டிட்டு போக முடியாது!” என்றான் சுந்தர்.

“உங்க வீடுகள்ல வசதியா இருந்து பழகிட்டு... கிராமத்துல அம்மாவால இருக்கமுடியாது. டாக்டர் வசதியும் அவசரத்துக்கு கிடையாது” என்றான் கடைக்குட்டி நாகராச. “எங்களுக்கு அடிக்கடி டிரான்ஸ்பர் ஆகுற ஜாப்... ஊர் ஊராக வயசானவங்கள் கூட்டிட்டு திரிய முடியுமா? விக்னேஷாம் கடைதானே வச்சிருக்காங்க, அவங்க ரெண்டு பேருமே ஒரே ஊர்ல தான் இருக்காங்க, ரெண்டு பேரும் மாறி மாறி வைச்ச பார்த்துக்கலாம்,” என்றாள், என் இரண்டாவது மருமகள்.

“அண்ணி! நீங்க பேசறது நல்லா இல்ல.... என் நாங்க மட்டும்தான் அம்மாவுக்கு பிள்ளையா? எங்களை மட்டும் தான் பெத்தாளா? நீங்களும் பார்த்து தான் ஆகணும்.... நாங்க மட்டும் என்ன ஏமாளியா? இருக்கிற சொத்தை மட்டும் சமமாக பிரித்து எடுத்துக்கத்தானே செஞ்சீங்கக்...”

“உன் புள்ளைங்க வளர்ந்துட்டாங்க... என் பசங்க சின்ன புள்ளைங்கக்...”

“அப்ப அம்மாவ நீ கூட்டிட்டு போ... உன் புள்ளைங்களை அம்மா வளர்த்து கொடுப்பா..”

“வாய மூடு! அவருக்கு என்ன தெரியும்? இந்த காலத்து குழந்தைகள் அவ வளர்த்தா குட்டிச்சுவரா தான் இருக்கும்...”

ஒரு பெரிய குதிரை பேருமே... என்னை வெச்ச நடந்தது. இதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நான் இடிந்து போனேன். ரொம்ப கூசிப் போனேன். பெரிய அவமானமாக இருந்தது.

என்னை வச்ச நடந்த பேரும், கடைசியில ஒரு உடன்படிக்கைக்கு வந்தது. முத்தவன் தவிர அந்த வருடம் முழுவதும் ஒவ்வொரு பிள்ளை வீட்டிலும் ஒரு மாதம் இருக்க வேண்டுமென முடிவாகியது. வயதானவளை இப்படி அலக்கழிக்கிறோமே, என்ற இரக்கம் அவர்கள் மனதில் இல்லை. உடம்பும், மனதும், ரொம்பவே சோர்ந்து போனது.

“அம்மா!... உங்க பொன்ன பத்தி நீங்க ஒண்ணுமே சொல்லலையே?”

“வெட்கத்தை விட்டு, என் பொன்னு அஞ்சனா விடம், “உன்னுடன் கொஞ்ச நாள் இருக்கிறேன் அஞ்ச!” என்றேன். அதற்கு அவள் சொன்ன பதில் இருக்கிறதே. “அம்மா! பெங்களூர் ரொம்ப குளிரும்! உனக்கு செட் ஆகுமான்னு பார்த்துக்கோ!” என்றாள். “பரவாயில்லைம்மா... ஆறுமாசம் குளிர் வரும் வரை உன் கூட இருக்கிறேன்...” என்றேன். அதற்கு அவள், “அம்மா உனக்கா புரியணும..... ஆறு

ஆும்பிளப் பிள்ளைங்களை பெத்துட்டு, பெண் வீட்டில் வந்து தங்கினா... நல்லாவா இருக்கும்? அது உனக்கும் கேவலம், எனக்கும் கேவலம். இதைவிட நீ இருக்குற இடத்துல அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்கோ!” என்றாள், மனச வலித்தது.

ஓவ்வொரு மாதமும் ஒரு மகன் கொண்டுபோய், அடுத்த மகன் வீட்டில் விட்டு வருவான். அதுவும் ரயில்வே ஸ்டேஷனில் பார்சல் மாற்றுவது போல அன்னன், தம்பியிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு.... அப்படியே பஸ் ஸ்டாண்ட் போய்.... ஊர் போய்விடுவான்.

ஒரு வருடம் அல்லாடினேன்... அப்புறம்தான் ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன்.... வெறும் அம்மாவா இருந்தவள் தன்னம்பிக்கை கொண்ட புது மங்களமாக மாறினேன்.... என் பிள்ளைகளைக் கூப்பிட்டு வைத்து, நான் இந்த இல்லத்திற்கு வருவதற்கு முடிவெடுத்திருப்பதாக, சொன்னேன். பிள்ளைகள் மறுத்தனர்... உங்கள் அம்மா முதியோர் இல்லத்தில் முதியோர்களுக்கு சேவை பண்ண தங்கியிருக்கிறாள்... என்று யார் கேட்டாலும் சொல்லுங்கள். உங்களுக்கு கெட்ட பெயர் வராது என்றேன்.

ஒரு விஷயம் எனக்கு புரியவில்லை கீர்த்தனா!... நான் என் குழந்தைகளுக்கு சோறு ஊட்டும் போதெல்லாம் பாசத்தையும் சேர்த்து ஊட்டித்தான் வளர்த்தேன்... என் பிள்ளைகளும் பாசமானவர்கள்தான்! ஒரு தாயை சமையாக நினைக்க வைப்பது எது? தாயின் வயோதிக்மா? பிள்ளைகளின் வேலைப்பனுவா? உறவுகள் கொடுக்கும் நெருக்கடியா? இல்லை பிள்ளைகளுக்கே வயதாவதாலா? ஏதோ ஒரு காரணத்தால் தாய்க்கும் பிள்ளைக்கும் இடையே ஒரு திரை விழுந்து விடுகிறது! தாயே சமையாக தெரிய ஆரம்பித்து விடுகிறாள்....

என் கதை உனக்கு ஒன்றை உணர்த்தி இருக்கும் கீர்த்தனா! ஒரு தாயால் ஏழு குழந்தைகளை, ஏழ்மையிலும் வளர்க்க முடிகிறது, ஆனால் ஏழு பிள்ளைகளால் வசதி இருந்தாலும், ஒரு தாயை பராமரிக்க முடியவில்லை! இதுதான் விதியா?” என்று முடித்தார்.

இது உங்கள் விதி மட்டுமல்ல அம்மா..... பல தாய், தந்தையரின், விதி... என்று நினைத்துக்கொண்டாள் கீர்த்தனா. மங்களம் மாமியின் கண்களில் துளிர்த்த கண்ணீரை பேனாவின் மையாக கொண்டு, தன் முதல் கதையை எழுத ஆரம்பித்தாள் கீர்த்தனா.

● அய்யனார் சடாடி

நீட்டியமர்ந்த தாழ்வாரத்தை
நிலைகுலைத்து விட்ட
பெருங்காற்றின் அபத்தம்
நகக்கனுவிலேறிய முட்களாய்
மென்மார்பில்
துடிக்கும் வலியாய்
விடாமல் தொடர்கிறது
இழுந்த குடிசைகளை நினைத்து...

○

நிர்வாண முள்வேலியில்
நிலைதொங்கிய
கள்ளிப்பழங்கள்
நுகர்கிறது
தொட்டழையும்
சரமார்பின்
முத்தக்காற்றை
ஓவ்வொரு முறையும்
இவள் சீலை துவைத்து
காயப்போடும் போதெல்லாம்...

○

இடைமச்சங்களின்
நிரம்பல்களாய்
உரிக்கப்பட்ட சொற்கள்
திமிறிக்கொண்ட களத்தில்
சுரக்கும் தேனாய்
அகல இதழ் வடிக்கும்
கிண்ணத்து பாலாய்
வழிந்து கொழியும்
நிரம்பல்களை
ஏந்தி வருடுகிறது
மெல்லிய நா...

● Dr ஜீலீலா முஸம்மில், ஏறாவூர்

எங்கணம் மீட்டெட்டுக்க?

நினைக்காமலே என்னுள்ளே அமர்ந்திருக்கிறாய்
என் நிமிடங்கள் எல்லாம் ஆட்டுவிக்கிறாய்
நனைக்கிறாய்
நாழிகை வழி
எப்போதும் நீராக ஓடுகிறாய்
அழைக்காமலே
ஆழிப்பேரலை போல் எனக்குள்ளே
கொந்தளிக்கிறாய்
திரளாகும் பிரலாபங்கள்
தாங்க முடியாமல் பேதலிக்கிறேன்
விதையில்லாமலே
வேருஞ்றி விட்டாய்
விருட்சமாய் படர்ந்து கிளை விடுகிறாய் கிளைகள்
தோறும் பசுமையின் ஆலாபனைகள் வசந்தத்தின்
ழுக்கள்
பழுத்து விழுகின்றன கனிகள்
மொழியிலே இரவல் வாங்கி
மெளனத்திலும் இழையோடி
கனவிலும் மாயம் செய்து
நினைவிலும் ஆழமாய் நெருக்கமாய் உனது காதல்
தவிப்பிலும் துடிப்பிலும் தனிமையிலும்
என்ன முடிச்சுகளில் எத்தனையோ ஈர மைத்துளிகள்
கண்ணீருக்கும் ஓவியம் வரையும் சக்தியை
நீதான் தந்தாய்
விட்டுச் செல்லாதே
சொட்டு சொட்டாய் சோகத்தின்
கருப்பு ரத்தம்
இரவோடு இரவாக
கலந்து சங்கமிக்கும்
நிலவு மட்டும் இல்லை என்றால்
இதயம் அப்படியே நின்றிருக்கும்
நீயில்லாமல் போனால்
எல்லாம் இருக்கும்
நான்?
வேசம் பல கொண்டு
நேசம் தொலைத்து
வாழ்வது வீணே
வாழ்வின் துகள்களில் உன் வாசம் வீசுகையில்
சுவாசமாக நீ இருக்கையில்
எங்கணம் நான் என்னை மீட்டெட்டுக்க??

உங்களுக்குத் தெரியாத நானும்,

எனக்குத் தெரிந்த நீங்களும்

● பாரதிசந்திரன் (முனைவர் செ.சு.நா.சந்திரசேகரன்)

அன்டுள்ள அபி ஜயாவுக்கு, உங்கள் மாணவன் பாரதிசந்திரன் எழுதுகிறேன்.

நலமாக இருக்கிறீர்களா?

ரொம்பத் தான் உரிமை எடுத்துக் கொள்கிறீர்கள் இப்பொழுதெலாம் நீங்கள். நான் வகுப்பில் பாடம் நடத்துகிற பொழுது, அங்கு உங்களுக்கென்ன வேலை? முந்திக்கொண்டு முந்திக்கொண்டு பேசுறது?

இடைவிடாத நினைவுகளால் தவிக்கின்றேன். எனவே, உங்களுக்குக் கடிதம் எழுதியாவது சாந்தப்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று மனதிற்குக் கூறி இதை எழுதுகிறேன்.

○ ○ ○

1992-ல் உங்களை முதன்முதலில் சந்தித்தேன். நான்கு துறைகளுக்கான சிறிய கட்டடம். அதுவும் சரி பாதியாகப் பிரிக்கப்பட்டு, அதையும் சரி பாதியாக்கி, அதில் ஒன்றான தமிழ்த்துறைத்தலைவர் அறையில், நீங்கள் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் புடைகுழு அமர்ந்திருந்திர்கள். பேராசிரியர் வைரவன் ஜயா என் அப்பாவின் நண்பர். அவர்தான் உங்களிடம் எனை அறிமுகப்படுத்தினார். அப்போது என்ன பேசினீர்கள் என்பதெல்லாம் எனக்கு ஞாபகம் இல்லை. ஆனால், ஏனோ உங்களைப் பிடித்துப்

போயிருந்தது. "தினமும் வந்து பார்த்துவிட்டு வகுப்பிற்குப் போகணும்" என்பது மட்டும் வேதவாக்காக உள்பதிந்தது. தொடர்ந்து மூன்று ஆண்டுகள் உங்களைப் பார்க்காமல் வகுப்புக்குப் போனதில்லை. குருவிடம் சரணாகதி அடைவது தானே ஞானத்தின் முதல்படி. இந்திலைக்கு, அதுதான் காரணமாகப் போகிறது என்பது அன்றைக்குத் தெரியாமல் தான் போய்விட்டது.

முதலாம் ஆண்டில் யாரும் முன் வராததால், என்னேயே வகுப்பின் சார்பாளனாக்கினீர்கள். தமிழ் நிகழ்ச்சிகளில் மேடை ஏற்றினீர்கள் என்னை. ஐயா சொ. முருகப்பன் அவர்களின் பணி நிறைவு விழாக் கூட்டத்தில் நான் கிறுக்கி வாசித்த கவிதைப் பேப்பரில் கையெழுத்திட்டு, "வளர்க்" என்று எழுதினீர்கள். 'பிரம்மன்' என் தலையில் கைவைத்துத் தலையெழுத்தை மாற்றி விட்டதாக அப்போது எண்ணினேன். கல்லூரித் தமிழ்க் கூட்டங்களில் யார் யாரோ பேசினார்கள் பலமுறை. ஆனால், சார்பாளன் என்ற முறையில் உங்கள் பக்கத்தில் அமர்ந்து இருந்தேன். அந்தச் சந்தோஷத்தில் அவையாவும் எதுவும் புரியவில்லை. மனதிலும் ஏறவில்லை. பிடித்தவர் அருகில் இருந்தால் பேசும் வார்த்தைகளும் உலகமும் மறந்துதானே போகும்? காற்றில் பறக்கும் உனர்வு தானே அது?

கல்லூரி முதல்வர் அப்துல்ரசாக் அவர்களுடன் சாவகாசமாய், முதல்வர் அறையில் ஒரு முறை நீங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த பொழுது, அடையாள அட்டையில் முதல்வரிடம் கையெழுத்து வாங்க உள்ளே நுழைந்தேன். என் தோளில் கை வைத்து, "இவன் என் மாணவன்" என்று அவரிடம் கூறினீர்கள். அந்த மென்மையான கைகள் முதன் முதலில் என்னைத் தொட்டுப் பேசியது அதுவே முதல் முறை. (எத்தனை முறை தொட்டார்கள் என்பது வேறு பெரிய பட்டியல்) அந்தத் தொடல் என்னை ஏதோ செய்தது. பணி தூவும் மலை உச்சியில் இருகை விரித்து உச்சி பார்த்து வியந்து இருந்தேன். "இவன் என் மாணவன்" என்ற உங்கள் வளையத்தில் எளிதாய் நுழைந்து கொண்டு, இன்னும் விடுபடாமல் இருக்கின்றேன். 2021- இல் வெளியிட்ட எனது ஆறாவது நூலான 'படைப்புத் திறனும் ஏற்புக் கோட்பாடும்' என்ற நூலில் இதை அடிக்கோடிட்டுக் காண்பித்திருக்கிறேன்.

காதலிக்கும் காலங்களின் சுகம் எப்படிப்பட்டதோ அப்படிப்பட்டதுதான் உங்களிடம் படித்த காலங்களும். உனர்வுகளின் தேடலின் ஜம்புலன்களும் எப்படியாயினும் உங்களை நெருங்கி விட மாட்டோமா என்ற தவிப்பில் பித்துப் பிடித்துப் போய் அலையும். எதிர்பார்த்தலும், பேசும்பொழுது விடாமல் வாய் பார்ப்பதும், தொடுவதற்கு ஏங்கியதும், பாராட்டைப் பெற முயற்சிப்பதும், சாகசம் செய்ய முனைவும் என்பதாக இப்படி மனம் சார்ந்த தேடலை இயக்கியவரும் இயக்கத்தை உருவாக்கியவருமாக நீங்களே இருந்தீர்கள்.

படித்த மூன்று ஆண்டுகளில், உங்களின் 'லயம்' பிடித்துப் போன பாதைகள், எங்கும் இல்லாத ஒரு வான்வெளியாகி நீலம் பூத்திருப்பதைக் கண்டுபிடித்து இருக்கிறேன். பிரபஞ்சத்தின் ஏதோ ஒரு மூலையில் நின்றுகொண்டு எதிர்முனையிலும் நின்று இருக்கும் என்னையே அலசி ஆராய்ந்து இருக்கிறேன். இந்தப் பயணத்தின் பயணச்சீட்டை வாங்கி தந்தவர் நீங்கள் அல்லாமல் வேறு யாராக இருக்க முடியும்? "நான் அபியின் மாணவன்" எனப் பலகை வைத்துக் கொண்டு திரிந்த ரூபங்கள், விட்டில்பூச்சிகளை மயக்க வைக்கும் பிரகாசம் தந்தன என்று சொன்னால் அவ்வார்த்தைகள் உண்மையில் தான் குளிக்கின்றன என்பேன்.

"யாரும் இதுல தேர்ற மாதிரித் தெரியல, எல்லாம் ரவுடிகள் கூட்டம் போல இருக்குதுக" என்று எங்கள் வகுப்பைப் பார்த்துக் கூறிய மற்ற ஆசிரியர்களுக்கு மத்தியில், எல்லோரையும் தேர்வாக வைத்துப் பட்டம் வாங்க வைத்தது உங்கள் ரசவாதத்தனம் தானே? எப்படிப்பட்ட அவர்களையும், எப்படிப்பட்டவர்களாக மாற்றிய திறனை நேரே கண்டவனல்லவா நான். உங்களால் உரு மாறியவர்கள் வாழ்வில் எந்நானும் உங்களை மறக்காது இருப்பது என்பது தானே, குறை கூறிய பேராசிரியர்களுக்கு நீங்கள் எடுத்த பாடம்.

இடைவிடாத மழை. மதுரையில் உங்கள் மகள் திருமணம். உங்கள் விருப்பப்படி முதல் நாளே சென்று தங்கினோம். நாகூர் ஹனிபாவின் பாடல்கள் மண்டபம் நிறைக்க, திருமணம் முடிந்து

மண்டபத்தைக் காலி செய்து நாங்கள் கிளம்புகையில் “என் குடும்பத்தில் ஒருவராக மாறிட்டங்க” என்றீர்கள். உங்கள் வளையம் இன்னும் சுருங்கி மாணவனாக இருந்த நாங்கள் உறவுக்காரர்கள் எனும் நெருக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்தோம். இரண்டு நாள் பெய்த மழை முழுவதும் எனக்குள்/எங்களுக்குள் இறங்கிப் பெருக்கெடுத்து ஓடிய காட்சிகளை நீங்கள் பார்த்து இருக்க மாட்டார்கள் அல்லது உணர்ந்து வெளிக்காட்டாமல் இருந்திருப்பீர்கள். உணர்வுகளை என்ன செய்ய? அந்த அங்பு மழை வெள்ளத்தில் நீங்கிக் கிடந்தேன்.

எப்படியாவது உங்களை எங்கள் வீட்டிற்கு வரவைத்து விட வேண்டும் என்று நினைத்தேன். ஆனால் முடியவில்லை. ஆனால், ஒரு நாள் என் கையால், எங்கள் வீட்டிலிருந்து சாப்பாடு கொண்டுவந்து பரிமாறியபொழுது, மகிழ்ச்சியோடு அன்று “நிறையவே உண்டேன்” என்று கூறிச் சந்தோஷப்பட்டு, கண்ணத்தில் தட்டிக் கொடுத்தீர்கள் செல்லமாய். கண்ணனுக்கு உணவு ஊட்டுகையில் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்த யசோதை போலல்லவா நானும் மகிழ்ந்தேன். பிள்ளைத்தமிழ் எல்லாம் பாடும்பொழுது, கடவுளைக் குழந்தையாக்கி விளையாடுவதில்லையா? நான் அன்று உங்களுக்குத் தாயாகப் பரிமாறியதை நீங்கள் உணர்ந்தீர்களோ இல்லையோ நான் உணர்ந்தேன். குழந்தைகள் எப்பொழுதும் இப்படித்தான்.

நான் படித்த அந்தப் பொழுதுகளில், மையநூலகத்தில் மென்மையாகக் கர்நாடக இசை கேட்பதற்கு வழிவகை செய்திருந்தீர்கள். வகுப்புகள் இல்லாத நேரத்திலும் நூலகத்தில் படித்துக் கொண்டே இசை கேட்கும் ஆனந்தத்தை/பழக்கத்தை உங்கள் தொலைநோக்குப் பார்வையினால் தான் அடையமுடியும். உங்களை வீட்டில் கூடச் சில நேரம் பார்த்திருக்கின்றேன் இசைக்குள் நீங்களோ, உங்களுக்குள் இசையோ கலந்து ஊதுபத்தியிலிருந்து கலந்து வரும் புகையும் மணமும் போல் ஒன்றாயிருப்பதை.

ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் வள்ளல் அழகப்பச் செட்டியாரின் நினைவு கவிதைப்போட்டியில் உங்களைப் போல் எழுத வேண்டும் என்று நினைத்துதான் முதல் முதலாகக் கலந்துகொண்ட அந்தக் கவிதைப் போட்டியில் உங்களைப் போல் கொஞ்சம் உள்அர்த்தம் பொதிந்தும், கொஞ்சம் புரியாமலும் (அப்போதைய புரிதல் அவ்வளவு தான்) கவிதை எழுதினேன். அதில் முதல் பரிசும் வாங்கினேன். அது உண்மையில் வித்தியாசமாக இருந்ததால் எனக்குத் தந்ததா அல்லது உங்களுக்குத் தந்ததா? அப்படி எழுதிய கவிதைவரிகளில் சில இன்னும் நினைவிருக்கிறது.

“பறவையாகி
சர்ரென மேலெழுந்து
அளந்தேன்.
வண்ணங்கள் அற்ற
இருள் பெருவெளி
அங்கும்
வள்ளல் விஸ்வரூப தரிசனத்தில்
நான் அவரின்
தலைமேல் அமர
நின்றுகொண்டிருந்தார்.”

எனும் இக்கவிதையில் பறவை ஆனதும், மேல் உலகில் கலந்து நிற்பதும், அதை அளப்பதும், விசுவரூப தரிசனமும், போன்ற மன ஓட்ட வார்த்தைகள், அந்தச் சிறு வயதில் விளைந்தது அபி எனும் வயலிலிருந்து தான். ஒரு வெற்று விதை அன்று தான் சிறிது முளை விட ஆரம்பித்திருந்தது.

பணி மாற்றலாகி நீங்கள் மேலூர் செல்வதாகக் கூறினீர்கள். அப்பொழுது நான் பல்கலையில் எம்.ஏ., படித்துக்கொண்டிருந்தேன். பிரிவு உபச்சாரக் கூட்டத்தைச் சுப்பிரமணியபுரம் அலமு வீட்டில் ஏற்பாடு செய்தோம். நீங்களும் பேராசிரியர் காந்தி அவர்களும் வந்தீர்கள். அன்று வந்திருந்த 20 -25 மாணவர்களும் அழுது புலம்பியதை இப்பொழுது நினைத்துப் பார்க்கிறேன். தாய், தந்தையரைப்

பிரியப் போகும் குழந்தைகளின் அழுகையைப் போன்றது அது. கடைசியாய் என்னை நினைவுப் பரிசை வழங்கச் சொன்னார்கள். உங்களுக்குக் கொடுக்கும்போது, "எப்பொழுதும் தொடர்பில் இரு, தொடர்ந்து எழுது, படி." என்றீர்கள். இதோ இப்பொழுது வரை அப்படித்தான் இருக்கின்றேன். உங்கள் வார்த்தைகள் காற்றில் கரைந்து போய் விடுவதை என்றுமே அனுமதிப்பதில்லை நான். அவைகள் உங்கள் வயலிலிருந்து உற்பத்தியாகிப் பாதுகாக்கப்பட்டு மறு உற்பத்திக்குத் தயாராக எப்பொழுதும் இருந்து கொண்டே இருக்கிறன.

நீங்கள் உங்கள் உடைமைகளோடு, காரைக்குடியிலிருந்து மதுரைக்குக் கிளம்பினீர்கள். வழியனுப்ப வந்திருந்தோம். எதுவும் பெரிதாய் ஒன்றும் பேசி விடவில்லை உங்களுடன் நான். உங்கள் பேனாவில் ஒன்றைக் களவாடி அன்று வைத்துக் கொண்டேன் உங்கள் அறையிலிருந்து. கட்டாயமாக இது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்காது. சுக நண்பன் உங்களுக்குப் பேனா ஒன்றைப் பரிசளித்தான். பரிசு ஏதும் தராது உங்களிடமிருந்து ஒன்றைக் களவாடி னேன் நான். இங்கு அவன் பெரியவனா? நானும் உங்களிடமிருந்து எடுத்துக்கொண்டேன் எனது ஒன்றை. எனது, உனது என்பதெல்லாம் இவ்விடத்தில் ஒன்றும் இல்லை. என்னுடையதை நான் எடுத்துக் கொண்டேன். அவ்வளவுதான். நீங்கள் கூட இப்பொழுது அதைக் கேட்க முடியாது.

நன்னால் முழுவதும் உங்கள் போதனையால் பிரம்மாண்டமாய் காட்சி தந்தது. இலக்கியத் திறனாய்வும், இலக்கியக் கோட்பாடுகளும், சமகால இலக்கியங்களும் உங்களின் பார்வையில் நாங்கள் பார்த்தபொழுது, பிரதிகளின் படைப்பு வெளிப்பாட்டைச் சரியாக உள்ளனர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. புதுமைப்பித்தனை அவன் பட்ட வலியோடு அவனின் சிறுக்கைகளைக் கூறினீர்கள். கலாப்ரியாவின் கவிதைகள் பாடத்தில் இல்லையென்றாலும், அது போன்ற நூறு கவிதைகளைக் கவிஞர்களின் உள்ளுணர்வோடு எழுதிக் கொண்டு வந்து, கவிஞராகவே படித்துக் காட்டுவீர்கள். உலக இலக்கியம் அறிவதற்கான நுகர்வு அதற்கான நுழைவாயிலைத் திறந்து விட்டுக் கூடவே பயணித்து வந்தீர்கள். எத்தனை எத்தனை ராஜ பரிபாலனச் சொப்பனங்கள். தேன் சொட்டை விட நுண்மையாய் தயாரிக்கப்பட்ட நாட்கள்தான் அவைகளொல்லாம்.

இருபத்தி ஏழு ஆண்டுகள் ஆயிற்று. இப்பொழுதும் மனக்கண்ணில் உங்கள் பாடம். கம்பு எடுக்கவில்லை நீங்கள். நல்ல பிள்ளையாய் பெயர் எடுக்க வேண்டும் என நாங்களே ஒடுங்கிக் கொண்டோம். இன்னும் மீள முடியவில்லை அதிலிருந்து. உள்முகமாய் திருப்பிவிட்டு பால்வெளியின் தேடல்களுக்கான கண்களையும் தந்து, உருமாற்றி அலைய விட்டார்கள். தேடிக்கொண்டே தான் இன்னும் இருக்கிறோம். புரிந்த பாடும் இல்லை. தெளிந்த பாடும் இல்லை. சுகமான ரசனைகளைப் பூசிக்கொண்டு வண்ணம் காட்டி நிற்க, சாவி கொடுத்துச் சுழல விட்டார்கள்.

என் 20 ஆண்டுகால ஆசிரியர் தொழிலில் நான் பேசியதில்லை. நீங்கள் தான் பேசிக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள். என்ன என் உருவாகவே வேண்டாம் என இருந்து விட்டேன். நீங்களாகவே நான் இருந்து விடுவதில் என்ன தவறு?

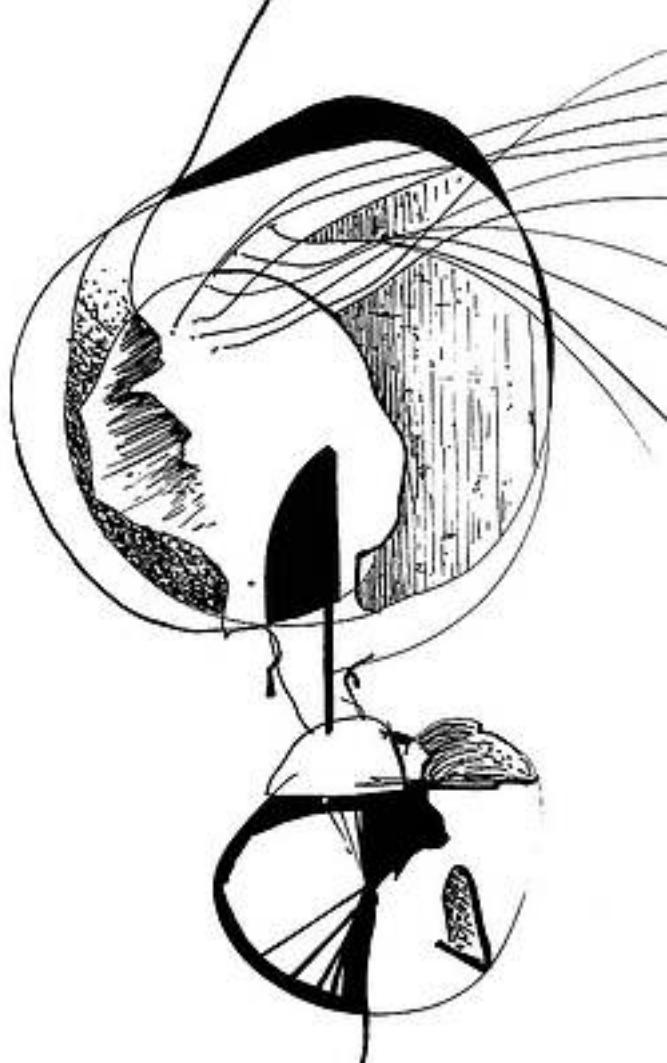
முதல் நூல் வெளியிட்ட பொழுது, "திருப்தி அடைந்து விடாதே" என ஜென் தத்துவம் போல் அறிவுரை கூறினீர்கள். அந்த வார்த்தைகளின் மேலேயே கட்டடம் எனும் நூல்களைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன். எழுதி எழுதி உங்கள் ரசனையைப் போல் வருகிறதா எனச் சோதித்துப் பார்க்கிறேன். மனைவிக்குத் தான் இது புரியவில்லை. "போதும்" "போதும்" என்கிறார் அவ்வப்பொழுது எழுதுவதை. என்ன செய்ய?

அடுத்த கடிதத்தில், இன்னும் மேற்கொண்டு நடந்ததை எல்லாம் எழுதுகிறேன்.

இப்படிக்கு,

எனக்கு நீங்கள் எழுதிய 98- கடிதங்களையும் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும்,

" உங்களுக்குத் தெரியாத நான் "

● மணிபாலா. ப, திருப்பூர்

காளான் கூரைகள் கீழ்
காலாய் நிற்கும் வீடுகள்..

வெயில் ஓடால் வேய்த வான் கூரை தன்னை,
தான் தாங்கும்
நீரோடை...

கொதிக்கும் சூரியன் விழுந்து கிடக்கும், குளு
குளு ஆறு குளம்...

மழை குடித்துக் குடித்து உடல் எடை குறைக்க
கடற்கரை தொட்டு ஓடி விளையாடி உப்பு
வியர்வை அலை வீசும் கடற்காற்று...

மணல் வீடுகள் புகுந்து ஒளிந்து விளையாடும்
நன்குகள்..

சிப்பிகளை கூட்டிப் பெருக்கி கரை ஒதுக்கும்,
அலை செண்டுகள்..

வான் குடி(க்கும்) கடல்..
கடல் குடி(க்கும்) மழை... முத்த
பெருங்குடி மக்கள்..
மணல் அளவும் போதாது அவர்கள் கதை
எழுத சொற்கள்...

களவு போகும் கனிம வளங்கள்,
உளவு பார்க்கும் மேகங்கள்..
மண் சிந்தும் ஒரு கண்ணீர்..
விண் வாங்கும் வஞ்சர் நெஞ்சின் செந்தீர்..

மண் நீர் மலடாக்கும் நீர் அனைவரும் குடிக்க
சிறுநீரும் தராது வான் என்று சொன்னீர் என்று
பொருள்பட பொடிப்பயல்கள் நெஞ்சு பிடிபட
பொடிபட இடி இடி இடியென இடித்து,
இடித்துரைக்கும்
வானம்..

ஏரி குளம் ஏறி நிற்கும் லாரி மணல் மேடான
வீடெனும் நெஞ்சுக் கூடு ஏறி மிதிக்கும்
வருணன் பாதம், ஆடி மிதித்து உணை மண்
பானை (மண்ணோடு) மண்ணாக்கும்...

வருணன் வரவை
மரணம் என்று உணரு,
ஏரி குளம் நீர் நிறையும் கிணறு..
நீர் வயறு காயவைத்து நீர்(ர) வயறு வளர்க்க
(மழை) நீர் விடுமோ?!

வானில் தூர் விடுமோ,
நெருப்பில் தறு ஏறுமோ..
பாரில் பாவி மனிதர்கள் பருப்பு வேகுமோ..?!

தேடலின் தரிப்பு

● தெ.காரிதூரன் (சம்பூர் சமரன்)

“ஏன் இதுல நிற்கின்றீங்க பஸ் விட்டுட்டு போயிடுச்சா? பரவாயில்லை அடுத்த பஸ் இப்ப வரும் உங்கள பார்த்தா நல்லா படிச்ச ஆள் மாதிரி இருக்கு, நீங்க எங்கேயும் ஓபீஸ்ல வேலை செய்யறீங்களா?

“ஓம் பெரிய ஓபீஸ்லதான் நான் வேலை செய்யிறன், ஏன் இதெல்லாம் கேக்குறிங்க”

“இல்ல உங்கள பார்த்தா பெரிய இடத்து படிச்ச புள்ள மாதிரி இருக்கு அதனால்தான் கேட்டேன், சரி இப்படி வந்து உட்காருங்க இந்த பஸ் வரும் மட்டும் கொஞ்ச நேரம் கதைப்பம்”

“அதுவும் சரிதான் இந்த பஸ் வர கிட்டத்தட்ட அரைமணி நேரம் ஆகுமே, நான் வழமையா போற பஸ்ஸ தவற விட்டிற்றன் அதனால இன்னும் அதில நிக்க வேண்டியிருக்கும்”

“ ஓம்”

என்றபடி பஸ் தரிப்பிடத்தில் நின்று கொண்டிருந்த ஒரு மனிதரிடம் வேலு பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

“நீங்க எத்தனை வருசமா அந்த கம்பெனியில் வேலை பாக்குறீங்க”

“நான் சுமார் நால்ஞ்சு வருசமா கம்பனியில் வேலை செய்யிறன், ஏன் எதற்காக அதை கேக்குறீங்க”

“நானும் உங்கள் போலதான் இப்படி டை கட்டி சேட்டு டவுசர் போட்டு வேலை பாக்க வேணும் என்டு ஆசைப்பட்டேன், ஆனா அது எனக்கு கைகூட்டியில்ல”

“அது ஏன்?”

“என் கதைய கேட்டா தான் உங்களுக்கு புரியும்”

“அப்படியா! அப்படி என்ன உங்க கதையிருக்கு, கொஞ்சம் சொல்லுங்க கேப்போம் பஸ் வர இன்னும் நேரம் இருக்குதானே உங்க கதையையும் நான் கேட்டுக்குறேன் நல்ல சுவாரசியமான இருந்தா நேரம் போறதே தெரியாம இருக்குமே, அதால நீங்க சொல்லுங்க”

“சரி சொல்லேன்”

“எங்கட ஊர் விவசாயக் கிராமம், நல்ல பசுமையான வயல் வெளிகளும் பணமரக் காடுகள் அத வளைச்சி நிறைய வயல்களும், ஆறுகளும், குளங்களும் அது எவ்வளவு பெரியகாடு! காடு நிறைய பெரிய மரங்களும், அது ஒரு அழகான இடம் குறுக்கால ஒரு ஆறு ஓடுது அதிலதான் எங்க ஊரு சனமெல்லாம் மீன்பிடிக்கும், குளிக்கும், விவசாயம் செய்யும் அதுமட்டுமா! அதற்கு பக்கதில பெரிய ஆலமரம் ஒன்டு இருக்கு அதுக்குக்கீழ் சக்தி வாய்ந்த ஆலடி பிள்ளையார் இருக்காரு, அவருக்கு ஒவ்வொரு வெள்ளியும் ஊருல இருக்கிற ஒவ்வொரு குடும்பமும் பூசை வைத்து படையல் எல்லாம் போடுவோம், அந்த நேரத்தில் நானும் எண்ட கூட்டாளி பையன்களும் ஒண்ணாச் சேர்ந்து பொங்கல் வாங்கப் போவம், வரக்குள்ள நிறைய ஊர் வம்புகளைப் பேசிக்கொண்டே வருவம், அது ஒரு காலம்.

ஊருக்கு நடுவுல இருக்கிற ஒரு ஓலைக் குடிசைதான் எங்கட அரண்மனை, அங்க நானும் அப்பாவும் அம்மாவும் இரண்டு அக்காமாரும் இருக்கிறம், நான் தான் வீட்டுக்கு கடைக்குட்டி எப்பவுமே அக்காக்களோட பகிடி பண்ணி சண்டை பிடித்து கொண்டே இருப்பேன், நான் படிப்பில் நல்ல கெட்டிக்காரன் எங்கட ஊர் பள்ளியில் எங்க வகுப்பிலேயே நான்தான் முதலாம் பிள்ளையாக வருவேன். அதனால அம்மா அப்பா எல்லோரும் ஏன்? பள்ளி ஆசிரியர்கள்; கூட என் மேல நெறைய நம்பிக்கை வச்சிருந்தாங்க. அப்பா கூலிக்கு வேலை செய்கிறவர். அவர் வேலைக்கு போறதால தான் வீட்டில் உலை கொதிக்குது. அம்மா என் மேல பாசமானவங்க, என்னில உசரையே வச்சிருந்தா, தினமும் நான் காலையில எழும்பி கொஞ்ச நேரம் குப்பிவிளக்கில படிச்சிட்டு அப்பா வேலைக்கு போறதுக்குரிய ஆயத்தம் எல்லாம் பண்ணி கொடுப்பன். பிறகு அம்மாவுக்கும் உதவி செய்து கொடுத்திட்டு எண்ட கால கடன் எல்லாம் முடிச்சுட்டு, பள்ளிக்கு வெளிகிட்டுற்று பக்கத்து வீட்டு பையன் பாடுவையும் கூட்டிகிட்டு ஒட்டமும் நடையுமாக நேரத்துக்கு பள்ளிக்கூடத்துக்கு போய் சேர்ந்துவேன். அங்க போனா எனக்கு வீட்டு நினைப்பு இருக்காது. அவ்வளவு சந்தோசமாயிருக்கும். வகுப்பு பொடியன்களோட பழகிறது, வேளா வேளைக்கு மனியடிச்சி பாடங்கள் எல்லாம் தொடர்ந்து நடக்கும்.

எங்கட பள்ளிகூட அதிபர் ரொம்ப கண்டிப்பானவர், சின்ன பிரச்சனை எண்டாலும் சரி வெளுத்து விடுவாரு, ஆனால் என் மேல அவருக்கு நல்ல எண்ணை இருந்தது. மதியம் 2 மணிக்கு பள்ளி விட்டதும், கூட்டுக்குள் இருந்து வெளிய வாற புறாக்கள் மாதிரி பிள்ளைகள் எல்லாம் தங்கட வீட்டை நோக்கி ஒடுங்கள், நானும் கூட்டாளிமாரோட கதைச்சிக்கிட்டே வருவேன்.

வீட்ட வந்ததும் முதல் வேலையா தண்ணி எடுத்து முகத்தை அலம்பிவிட்டு அக்காக்களோட ஒண்டாய் இருந்து சாப்பிடுவேன், ஏனெண்டா அவங்க என்னைய விட்டுட்டு ஒருநாளும் தனியா சாப்பிடமாட்டாங்க. பின்னேரமானதும் பக்கத்தில இருக்கிற சனசமூக சங்கத்தில் பின்நேர வகுப்புகள் நடக்கும், அதுக்கு நானும் வகுப்புப் பொட்டைகளும், பையன்களும் போவம், அவங்க சும்மா இருக்க

மாட்டாங்க எப்போதும் பொடியன்களோட வம்பு இழுத்துகிட்டு இருப்பாங்க. நாங்க என்ன குறஞ் சவங்களா? எங்கட பாட்டுக்கு நாங்களும் எங்கட வேலய காட்டத்தொடங்கி விடுவம். இப்படி படிக்காமலே சண்டை பிடிக்கிறதுக்கே நேரம் காணாமல் இருக்கும்”

“அட அப்படியா நல்ல சந்தோசமாத்தான் உங்க ஊர்ல இருந்திருக்கிங்க போல”

“ஓம் ஓம், அப்புறம் நாங்க எல்லோரும் சேர்ந்து கோயிலில் உள்ள மாமரத்துக்கு கீழ் இருந்து ஒழிச்சிப் பிடிச்சி விளையாடுவோம், நேரம் போறதே தெரியாம இருக்கும், எப்படியோ விளையாட்ட முடிச்சிற்று வீட்ட போய்ச் சேர்ந்திடுவோம், ஏனெண்டா அம்மா போடுற கூப்பாடு என்னால கேக்க ஏலாம இருக்கும். இப்படியே வாழ்க்கை ஒடிக் கொண்டிருந்தது நாட்கள் மாதங்களாகி மாதங்கள் வருடங்களாகி படிப்படியாக பள்ளிகூட சோதனை முடிந்து எஸ்னஸ்சி சோதனையும் எழுதி அதுலயும் ஒருமாதிரி தேறிட்டன். வீட்டிலயும் சும்மா இருக்க முடியல, எவ்வளவு நாளைக்குத்தான் அப்பா மட்டுமே குடும்ப பாரத்தை சுமக்கிற நானும் வெட்டியா சாப்பிட்டிற்று இருக்க முடியல, அது எனக்கு பிடிக்கவுமில்ல. அக்கா ரெண்டு பேரையும் எப்படியாவது ஒரு நல்ல இடத்தில் கட்டி கொடுக்க வேணும், அவர்களுக்கு நிறைய சீர்வரிசை செய்யாட்டியும் ஏதோ எங்கடா தகுதிக்கு ஏற்றவாறு கொடுக்கணும், பெத்தவங்கள கடைசி வரைக்கும் கண் கலங்காம வச்சி காப்பாத்தனும், இப்பிடி எனக்கு மனசில சில எண்ணங்கள்”

“அடதே அப்பா நீங்க எவ்வளவு நல்லவரா இருக்கிங்களே, பரவாயில்லை பெத்தவங்கள பார்க்கணும் என்று நினைக்கிற அந்த மனச தான் நல்லது”

“இப்படியே மனம் அலைமோதிக் கொண்டிருந்தது, சும்மா வெட்டியா இருக்குறதுக்கு பேசாமல் வீட்டுக்கு முன் உள்ள முற்றத்திலே ஏதாவது ஒரு தோட்டத்தை செஞ்சா நல்லா இருக்கும் எண்டு எண்ணி பக்கத்து வீட்டு சேகர் அண்ணன் கிட்ட கொஞ்சம் கிரைகளும் தக்காளி கண்டுளும் வாங்கி போட்டேன், அதுவும் நல்லா வந்துச் சூனா அதுல பெரிய வருமானம் வரல, சும்மா வீட்டில் கறிக்கு மட்டுமே அது போதுமானதாக இருந்தது. கொஞ்ச நாள்ல அதுவும் எனக்கு அலுத்துப் போனது. ஏனெண்டா நிரந்தர வருமானம் தராத ஒரு வேலையை செய்தால் அதில் ஒரு பயனும் இல்லையே என எண்ணிக் கொண்டு இருந்தன். அதோட எங்கட ஊரில இருக்கிற பிள்ளைகள் எல்லாம் பின்நேரத்தில எனக்கிட்ட ரீயுசனுக்கு வருவாங்க, நானும் இரவு 7 மணி வரை அவர்களுக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பன். அப்படியே நாள் போய்கிட்டு இருந்துச்சு.

ஒரு நாள் எங்க மாமா வந்து சொன்னார். சும்மா ஏம்பா இப்படி வீட்டில இருக்கிற உன் தகுதிக்கு ஏற்ற மாதிரி ஒரு வேலையைத் தேடிகிட்டா என்ன? நீ ஓரளவு பாஸ் பண்ணி இருக்கிறதானே என்று சொன்னார். அவர் சொன்னதைக் கேட்டு நானும் கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பார்த்தேன். அவர் சொல்லுறதும் சரிதான் எண்டு மனசில பட்டிச்சி. அதுக்குப்பிறகு செர்டிபிகேட் எல்லாத்தையும் எடுத்துக்கிட்டு ஊருல உள்ள பெத்தவங்க, சகோதரம், கூட்டாளிமார், சொந்தக்காரங்க எல்லாரையும் விட்டுட்டு பஸ்ஸில் ஏறி இந்த டவுனுக்கு நிறைய கனவுகளோடு வந்தன்.

இங்க என்ன பா இருக்கு எங்க கிராமத்துல உள்ள சொகம் இங்கே இல்ல, எங்க பார்த்தாலும் ஒரே மனம் அடிக்கிற வடிகான்களும், நெரிசலான வீடுகளும் எனக்கு இங்க இருக்கவே பிடிக்கல்ல, என்ன செய்யிறது குடும்பத்தை நினைக்சா கவலையா இருக்கு அதனாலதான் பல்ல கடிச்சுட்டு இங்க பக்கதில ஒரு ரூம் எடுத்து தங்கி வேலை தேடிக்கிட்டு இருக்கேன். இங்க இருக்கிறவனுக்கே வேலை இல்லையாம் அதுக்குள்ள எனக்கா வந்தவுடனே தரப் போறாங்க? வந்து மூன்று மாசமா போகுது, நானும் ஏறாத பாடி இல்ல போகாத கம்பெனி இல்ல, என்ன செய்யிறது எல்லா இடத்திலயும் ஆட்கள் எல்லாம் சரியாக இருக்கிறது நீங்க வேற இடத்தை பாருங்க என்று சொல்லுறாங்க, நான் என்னதான் செய்வன்.

கொண்டுவந்த காசும் முடியிற மாதிரி இருக்குது. பல நாள் பட்டியில் கூட இருந்திருக்கிறன். வீட்டு கூட இப்படி சாப்பிடாம் இருந்ததில்ல”

“ஐயோ பாவம் உங்க கதைய கேட்டா எனக்கு கண் கலங்குது”

“அதைவிடுங்க, எவ்வளவு பேர் கிராமத்திலிருந்து வந்து ஒரு வேலையை தேடிக்கொண்டு எவ்வளவு கஸ்டப்படுகிறாங்க”

“உங்க நல்ல மனசுக்கு நல்ல வேலை கிடைக்கும் ஒன்னும் யோசிக்காதீங்க, நீங்க நினைச்ச மாதிரி உங்களுக்கு ஒரு வேலை கிடைக்கும்”

“நீங்க சொல்ற மாதிரி வேலை கிடைச்சா நல்லதுதான். நான் இங்க வந்து இன்னமுமே ஒரு கழுதம் கூட போடல வீட்டாக்கள் என்ன நினைச்சுட்டு இருக்கிறாங்களோ தெரியல்ல, அது ஆண்டவனுக்குத் தான் தெரியும், எல்லாம் என் தலைவிதி நான் மட்டுமல்ல வேலை என்று இங்க வந்த எல்லா கிராமத்து ஆட்களுக்கும் இதே நிலைதான், நாய் மாதிரி நாக்கை தொங்கப் போட்டுட்டு லோலோ என்று அலைய வேண்டியதுதான். அதுக்கெல்லாம் ஒரு ராசி வேணும் சார் நமக்கு எங்க இருக்கு, எண்ட கதையைச் சொல்லி நான் உங்கள கஸ்டப் படுத்திட்டேன் போல என்ன செய்யறது நீங்க ஒன்னும் யோசிக்காதீங்க”

“அப்படி இல்லப்பா உன்னோட கதையை கேட்டால் எனக்கும் கவலையாத்தான் இருக்குது. கடவுள் உனக்கு ஏதாவது வழியை காட்டுவார். நீ தளராமல் இரு உனக்கு நல்ல வழி பிறக்கும். நாம் திரும்ப சந்திக்கும்போது பாருங்க நீங்க நல்ல வேலையில இருப்பீங்க”

“அங்க பாருங்க நீங்க போற பஸ் வருது, நானும் எண்ட கதையை சரியா சொல்லி முடிக்க வருது. சரி உங்க வேலைய பாருங்க நானும் எண்ட வேலையை பாக்குறேன், ஹா ஹா! எனக்கு எங்க வேலை, வேலையைத் தேடுவது தான் என்னுடைய வேலை போய்ட்டு வாறன்...” என்று வேலு தனது வேலை தேடும் படலத்தை தொடர்ந்தான்.

● சரஸ்வதிராசேந்திரன்

ஆசிரியத்தாழிசை

கல்விக்கு அழகு எது? -

கல்விக் கழுகு கசடறக் கற்றல்

நல்வழி நடப்பது நாட்டிற் கழுகு

வல்லத் திருவருள் வாழ்விற் கழுகு /

கற்றப் படிப்பும் கழுறுறும் சுருத்தும்

முற்றுறப் படித்து முதன்மையாய் நிற்றலும்

பெற்ற பயன்து பிறவிக் கழுகே /

சுற்றம் வாழ்த்தச் சுயமா யாக்கும்

பெற்ற படிப்பே பெருமை யுணர்த்தும்

உற்றப் பிறவியின் உய்விற் கழுகே

தூயநற் கல்வியால் துயரம் போகும்

தாயாய் நம்மைத் தாங்கி நிற்கும்

ஆயநல் வாழ்வும் அமைவது பேறாம்/

தகவாம் கல்வியால் தாழ்வு நீங்கும்

இகபர வாழ்வும் இனிமை ஆகும்

அகமெலாம் என்றும் ஆள்வது பேறாம்

உரியன யாவும் உரித்தலை ஆகும்

அரிய பெரிய அமைதிநிலை கிட்டும்

பரிவுடன் கூடிய பண்பது பேறாம். /

● எஸ்.மைக்கேல் ஐவநேசன்

சடங்கும் சம்பிரதாயமும்

கணவனின் எச்சிலையில்

மனைவி பசியாறலாம்.

ஒரு நாள் நிகழ்ந்த தர்கத்தில்

எதிர் பாராமல் கேட்டு வைத்தாள்

பொஞ்சாதிகளின் எச்சிலையில்

பசியாறுவதைப் பற்றி...

அஞ்சலையின் அகங்களில் முகம் புதைத்து

காமம் ருசித்தவனுக்கு எச்சிலை

அகுயையாகுமோ?

● சா. கா. பாரதி ராஜா

நாய்கள் தினம்

'நன்றி'
சொல்லில்
கால்கள் இல்லை...
உருவில் உள்ளது
நான்கு கால்களுடன்
நாய்!

24 நேரப் பணி
விடுப்பும் இல்லை
ஊதியமும் இல்லை
ஆர்வத்தோடு பார்க்கிறது
காவல் பணி!

சிங்கம்
புலி
சிறுத்தை
இவையெல்லாம்
அச்சமுட்ட மட்டுமே மனிதா!
எப்போது
பெயரிட்டுக் கொள்வாய்?
அன்பு, அரவணைப்பு நன்றியின்
உருவமாக
நாய் என்று!

நாயைக் கண்டால்
கல்லைக் காணோம்
கல்லைக் கண்டால்
நாயைக் காணோமாம்!
ஆம்!
கல்லான குன்றின் மீது
கடவுளாய் பைரவர்!

ரயில் நிலையம்
பேருந்து நிலையம்
பாலத்தின் கீழ்
பிள்ளைகள் கைவிட்ட
பெற்றோருக்கு
ஆதரவாக நாய்!

சொத்திற்கு
சண்டை போடும்
மனிதர்கள் மத்தியில்
பாசத்தைக் காட்டுகின்றன
ஓரு கைப்பிடி சோற்றிற்கு!

அன்பின் மழை பொழிய
வாலால் வரைகிறது
ஓரு வானவில்லை!

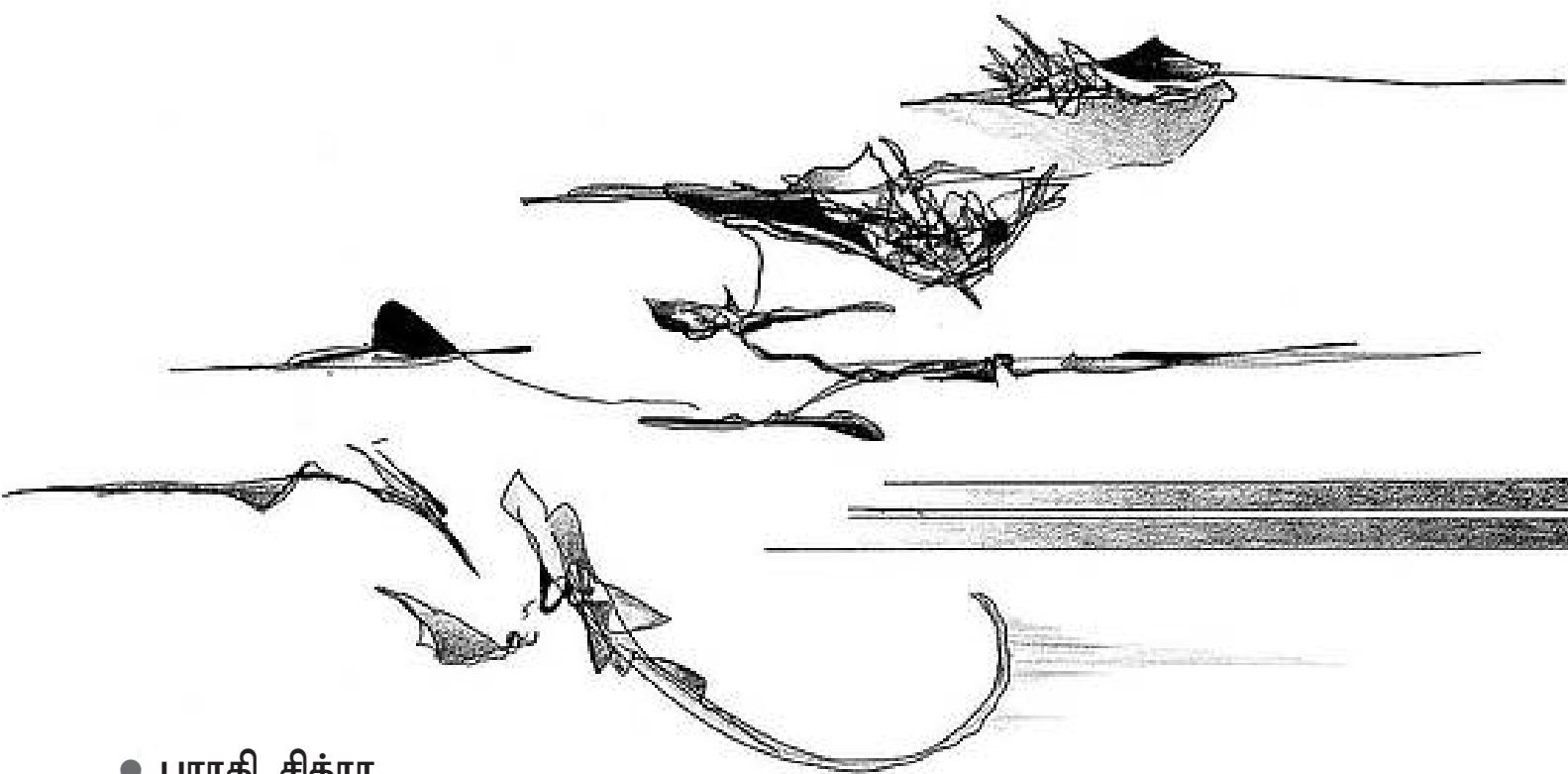
நாய்கள் வெறிபிடித்தவையாம்
சொல்கிறான்
சாதிவெறி
இனவெறி
மதவெறி
பிடித்த மனிதன்!

நாய்கள்
சமத்துவம் போதிக்கும்
மகத்துவம்!
வெவ்வேறு வண்ணங்களில்
பெற்றேற்றுத்தாலும்
நிற வேற்றுமை பார்ப்பதில்லை

வஞ்சக மனிதர்கள்
மத்தியில்
சபித்து திட்டும்
பக்கத்து வீட்டுக்காரனுக்கும்
காவல் காக்கிறது
நாய்கள்!

இவைகள்
குரைப்பதெல்லாம்
பாதுகாப்பைக் கூட்டவே!

எல்லோரும்
நிம்மதியாக உறங்கலாம்
எப்போதும்
விழித்தே இருக்கும்
இரு விழிகள்!

● பாரதி சித்ரா

உன் முற்றமெங்கும் படர்ந்து..அடர்ந்து மலர்ந்து தெருவெங்கும் மணம் வீசும் மல்லிகைப்பந்தல் உன் தங்கைக்கு மிக பிடித்தம்.. ஒவ்வொரு முறை பூ பறிக்கும் போதும் இது எங்க “அஞ்பு” அண்ணி வச்சது என பெருமைபொங்க மகிழ்வாள்..

பெரிய ஆச்சி, மாமி என யார் பூஜை செய்தாலும் நான் விளக்கேற்றினால் தான் உன் அப்பாவுக்கு திருப்த்தி...

அதென்னவோ.. எங்க “அஞ்பு” விளக்கேத்தினா தான் வீடே நிறையுது என்பார்..

பெரும் யோசனைக்கு பின் என்னை தன் ராஜ்ஜியத்துக்குள் அனுமதித்த உன் தாய்க்கு இயலாத நேரத்தில் தாயாக மாறியிருந்தேன்...

எங்க “அஞ்பு” சமைச்சா இரண்டு கை சேர்த்து சாப்பிட்டுடறேன் என்பாள் அண்டை அயலிரிடம் கூட...

பாடிப்பில் சுணக்கமோ.. நண்பர்களுடன் கொண்டாட்டமோ.. மோதலோ.. முடிவுகளில் தடுமாற்றமோ.. “அண்ணி” என்ற குரலோடு வருவான் தம்பி..

உன் வருகை தாமதங்களுக்கு முனைவிடும் என் கோபங்களின் விதைகள் விடியலின் போது “என் தங்கம்டி நீ” என்னும் உன் காதலில் மலர்ந்து சிவந்திருக்கும்...

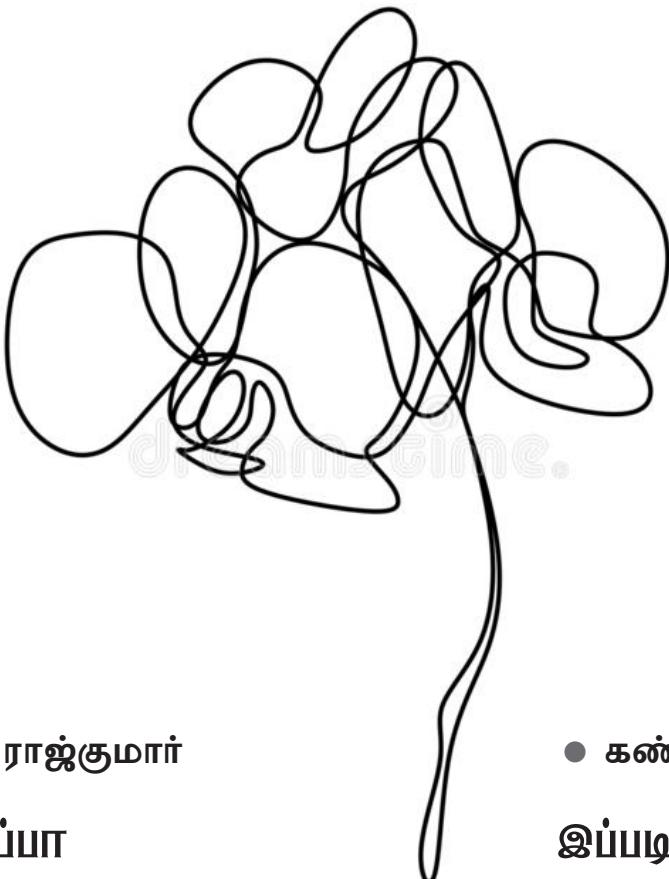
தானியம் வைக்க தாமதமானால் சமையலறை முதல் வரவேற்பறை வரை வந்து கீச்சிட்டு அழைக்கும் நம் கொல்லை சிட்டுகள்...

தெருவில் நுழைந்ததும் தாவியோடி வந்து குழையும் நாய்க்குட்டி... என யாவரும் நேசித்த.. என்னையும் நம் அன்பையும்..

மெளனத்தின் சுவருக்கு அப்பால் நின்று என் கையெழுத்து கேட்டபோது தோன்றியது..

என்னைப்போலவே

“நீயும் என்னை விரும்பியிருக்கலாம்..!!”

● ச. ராஜ்குமார்

துளிப்யா

பள்ளி விடுமுறை
உணவின்றி தவிக்கின்றன
ஏழை குழந்தைகள்...!!

○

பள்ளி விடுமுறை
உடைந்தது கோலி குண்டுகள்..
விலையாடும் சிறுவர்கள்...

○

பள்ளியில் கொடி யேற்றம்
மிட்டாய் கிடைத்த மகிழ்ச்சியில்
குழந்தைகள்....!!

○

மலையை மூடியது மேகம்..
தரையிறங்கியது
வானத்து பறவைகள்....!!

○

குரிய ஓளி நெருங்க நெருங்க
சுருக்கி கொண்டது..
மரத்தின் நிழல்....!!!

● கண்ணன் (கண்ணன் விஸ்வகாந்தி)

இப்படிக்கு, வாழ்க்கை

சிட்டாள் வேலையிடையே
தன் குடிசையிலிருந்து
வீடு யோ காலில்
பார்த்த மகள் சொன்னாள்:
'இந்த சீல வேணாம்,
நல்லா கர வச்சுப்
பட்டு சீலதான் வேணும்'
கல்லூரியில் கழிப்பறையை
கூட்டச்சொன்னவன்
வீட்டிலில்லை கழிப்பறை
பள்ளியிறுதியில் பயிலும்
சற்றே பெரிய குழந்தையை
அறிமுகம் செய்தான்
பத்தாவது பெயிலான
எலக்ட்ரீசியன் குமார்:
'என்னோட லவ்வரு,
படிச்சுவடனேக் கல்யாணம்
ரெண்டு ஒட்டுக்கும் தெரியும்'

முந்தைய இதழ்கள்

